

LEDA EDGE

BETH REEKLES

 CABINA DE
SĂRUTURI

Elle îi poate încredința
prietenului ei cel mai bun
toate secretele.
Mai puțin unul...

NETFLIX

ACUM UN FILM
NETFLIX

EA ESTE ROCHELLE, dar prietenii
o alintă Shelly sau Elle. Este drăguță,
amuzantă, populară și tânjește
în taină după marea iubire.

EL ESTE NOAH, însă toată lumea îi
spune Flynn, pentru că pare un nume
mai potrivit pentru imaginea lui de
băiat rău, fustangiu și aprig la mânie.

Atunci când Elle hotărăște să organizeze o cabină de săruturi cu
prilejul mult așteptatului Carnaval al Primăverii, inevitabilul se
produce, iar Elle și Noah ajung să formeze un cuplu. Tânăra însă
nu se poate bucura din tot sufletul de povestea de dragoste abia
începută. În timp ce inima îi spune să dea o șansă iubirii, mintea
îi cere să fugă. Asta pentru că Noah este fratele lui Lee, cel mai
bun prieten al lui Elle, iar între ei există un pact: acela de a nu
te îndrăgosti de rudele amicului tău. Așadar, ce va face Elle? Va
alege iubirea sau prietenia? Oare nu există o cale de a le împăca
pe cele două, fără lacrimi și suferință?

O poveste de iubire cu peste 19 milioane de lecturi pe Wattpad!

A NETFLIX ORIGINAL FILM A KOMIXX ENTERTAINMENT PRODUCTION "THE KISSING BOOTH" A FILM BY VINCE MARCELLO JOEY KING JOEL COURTNEY JACOB ELORDI
AND MOLLY RINGWALD CASTING BY GARY M. ZUCKERBROD, CSA & KAMALA THOMAS MITO SKELLERN MAKEUP LINDA COHEN HAIR PATRICK KIRST COSTUME ANNIE & KARLIEN SEEGBERS
EDITED BY PAUL MILLS PAUGH PRODUCTION DESIGNER DAVE ARROWSMITH DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY ANASTAS MICHOUS, ASC EXECUTIVE PRODUCERS ADAM FRIEGLANDER PRODUCERS EG GLAUSER & ANDREW COLE-BULGIN
PRODUCED BY MICHELE WEISLER & VINCE MARCELLO BASED ON THE NOVEL BY BETH REEKLES SCREENPLAY BY VINCE MARCELLO DIRECTED BY VINCE MARCELLO

Netflix is a registered trademark of
Netflix, Inc. and its affiliates. Artwork
used with permission of Netflix, Inc.

LEDA EDGE
contemporary

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

BETH REEKLES

**CABINA DE
SĂRUTURI**

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS

-2018-

Redactare: Alina Băltăc

Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Beth Reekles

THE KISSING BOOTH

Copyright©2013 by Beth Reekles

First published as *The Kissing Booth* by Random House Children's Publishers UK, a part of the Penguin Random House group of companies.

Netflix is a registered trademark of Netflix, Inc. and its affiliates. Artwork used with permission of Netflix, Inc.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
EDITURII CORINT BOOKS.

LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-463-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REEKLES, BETH

Cabina de săruturi / Beth Reekles; trad. din lb. engleză de Roxana Olteanu. –
București: Corint Books, 2018

ISBN 978-606-793-463-2

I. Olteanu, Roxana (trad.)

821.111

*În amintirea bunicii mele, care mi-a arătat
că e bine să fii perseverent, indiferent de situație.*

Capitolul 1

— VREI SĂ BEI ceva? a strigat Lee din bucătărie, imediat ce am închis ușa.

— Nu, mersi! i-am răspuns pe același ton. Mă duc în camera ta.

— Bine!

Întotdeauna m-am minunat ce mare e casa lui Lee Flynn; practic, e o vilă. Jos are o cameră în care există un televizor cu diagonala de 127 de centimetri și sistem *home cinema*, asta ca să nu mai spun și de masa de biliard, și de piscina (încălzită) de afară.

Chiar dacă o percepeam ca pe a doua mea locuință, nu mă simțeam cu adevărat confortabil decât în dormitorul lui Lee.

Am intrat în cameră și am văzut lumina soarelui care se revărsa ușor prin ușile ce dădeau spre micul balcon. Pereții erau acoperiți cu tot felul de postere reprezentând diferite formații, tobele erau într-un colț, alături de o chitară, iar Mac-ul trona cu mândrie pe un elegant birou de mahon, care se potrivea perfect cu restul mobilei.

Dar, ca în orice cameră de adolescent de șaisprezece ani, podeaua era acoperită de tricouri, chiloți și șosete murdare; lângă computer, fusese abandonat un sandvici mâncat pe jumătate, iar doze goale de suc erau împrăștiate cam peste tot.

M-am trântit pe patul lui Lee, pentru că îmi plăcea la nebunie cum mă sălta.

Suntem cei mai buni prieteni de când ne știm. Mamele noastre se cunosc încă de la facultate, iar casa mea se afla la zece minute de mers pe jos. Am crescut împreună cu Lee. Puteam foarte bine să fim gemeni: ca o ciudățenie, amândoi am venit pe lume în aceeași zi.

Este cel mai bun prieten al meu. A fost și va fi întotdeauna. Chiar dacă uneori mă enervează la culme.

A intrat chiar atunci, cu două sticle de suc de portocale desfăcute, fiindcă știa că, la un moment dat, tot o să beau ceva.

— Trebuie să stabilim ce facem la carnaval, i-am spus.

— Știi, a oftat el, apoi și-a ciufulit părul șaten și și-a trecut mâna peste fața pistruiată. N-am putea să facem chestia aia cu nucile de cocos? Știi, să arunci cu mingea și să dai jos nuci de cocos...

Am clătinat din cap, uimită.

— Exact la asta mă gândeam și eu...

— Normal!

Am schițat un zâmbet.

— Doar că nu putem. Deja e luată!

— Auzi, dar de ce trebuie să facem și noi un stand? N-am putea să ne ocupăm doar de organizare și să-i punem pe ceilalți să vină cu standuri?

— Hei, tu ai zis că, dacă facem parte din consiliul școlar, o să dea bine pentru admiterea la facultate.

— Iar tu ai fost de acord.

— Fiindcă am vrut să fiu în comitetul de dans, am argumentat imediat. Nu m-am gândit că o să fie necesar să ne ocupăm și de carnaval.

— Ce nașpa!

— Știu. A, auzi, ce-ar fi dacă am închiria o chestie de-aia, ăăă... știi tu – am mimat o lovitură cu mâinile –, o chestie de-aia cu un ciocan...

— La care îți măsoți forța?

— Da. Aia.

— Nu. Pe aia o face deja cineva.

Am oftat.

— Atunci, nu știu... Nu mai rămân multe chestii, s-au luat toate.

Ne-am uitat unul la altul și am spus amândoi deodată:

— Ți-am zis eu că trebuia să ne gândim mai devreme.

Am început să râdem, iar Lee s-a așezat la computer, învârtindu-se încet cu scaunul.

— Casa bântuită?

I-am aruncat o privire ucigătoare – în fine, am încercat. Nu era prea ușor să-i prind privirea când se învârtea așa.

— E primăvară, Lee! Nu e Halloween.

— Așa, și?

— Nu! Nu casa bântuită!

— Bine! a bombănit el. Atunci ce propui?

Am ridicat din umeri. Adevărul e că nu aveam nicio idee. Eram într-un mare rahat. Dacă nu organizam un stand, ne dădeau afară din consiliu, deci nu mai puteam să trecem asta în cererea de înscriere pentru facultate.

— Nu știu, nu pot să gândesc pe căldura asta...

— Atunci scoate-ți hanoracul și zi ceva!

Mi-am dat ochii peste cap, iar Lee a început să caute pe Google idei de activități haioase pentru Carnavalul Primăverii. Mi-am scos hanoracul și am simțit căldura soarelui pe piele. Am încercat să-mi trag mâinile din mâneci, ca să las în jos tricoul pe care îl aveam pe dedesubt.

— Lee! am implorat cu vocea înăbușită. Mă ajuți puțin?

A pufnit în răs și l-am auzit ridicându-se. Chiar în clipa aia s-a deschis ușa și, pentru un moment, am crezut că avea de gând să plece și mă lase așa, apoi am auzit o voce.

— Dumnezeule, măcar încuiați ușa dacă aveți de gând să faceți asta!

Am înțepenit și m-am îmbujorat de rușine, în timp ce Lee mi-a tras în jos tricoul și mi-a scos hanoracul, lăsându-mă cu părul electricizat.

Am ridicat capul și l-am văzut pe fratele lui mai mare, care stătea rezemat de cadrul ușii, rânjind.

— Bună, Shelly! m-a salutat el.

Știa că nu îmi plăcea să mi se spună Shelly. Pe Lee nu mă supăram, dar cu Noah era cu totul altă poveste. O făcea numai ca să mă enerveze. Nimeni nu îndrăznea să-mi spună „Shelly”, după ce scandal îi făcusem lui Cam în clasa a patra. Acum toată lumea îmi spunea Elle, diminutivul de la Rochelle. La fel cum nimeni nu îndrăznea să-i spună lui „Noah”, în afară de Lee și de părinții lui; toată lumea i se adresa cu numele de familie, Flynn.

— Bună, Noah! am ripostat, zâmbindu-i dulce.

Și-a încleștat fălcile și a ridicat pe dată din sprâncenele negre, ca și cum m-ar fi provocat să mai spun o dată. M-am mulțumit doar să rânjesc, iar zâmbetul ăla sexy al lui a revenit.

Noah e cam cel mai atrăgător tip din lume; crede-mă, nu exagerez. Are părul negru, care îi cade peste ochii aceia de un albastru electric, e înalt și lat în umeri. Nasul e puțin strâmb, după ce s-a bătut o dată, iar oasele nu s-au sudat bine la loc. Noah nu e deloc străin de bătaie, dar nu a fost niciodată suspendat de la școală. Cu excepția „încăierărilor” ocazionale, cum le numeam eu și Lee, era un elev model: avea numai note de zece și, în plus, era vedeta echipei de fotbal.

Când aveam doisprezece sau treisprezece ani, mă îndrăgosisem până peste cap de el. Mi-a trecut destul de repede, când mi-am dat seama că era mult peste mine și că întotdeauna va fi așa. Și, cu toate că era atât de sexy, mă purtam normal când era prin preajmă, fiindcă știam că nu exista nici cea mai mică șansă să se uite la mine altfel decât ca la cea mai bună prietenă a fratelui său mai mic.

— Știi că am efectul ăsta asupra femeilor, dar ai putea încerca, te rog, să-ți ții hainele pe tine în prezența mea?

Am râs sarcastic.

— Vrabia mălai visează!

— Ce făceați, până la urmă?

M-am întrebat, un moment, cum de îl interesa asta, dar am trecut mai departe. Lee i-a spus:

— Trebuie să inventăm o chestie pentru carnaval.

— Sună... nașpa!

— Nu mai spune! am pufnit. Toate ideile bune de standuri s-au luat. O să ajungem să facem ceva gen... gen... să agăți o rățușcă sau ceva...

S-au uitat amândoi la mine, ca și cum nu aș fi putut veni cu o idee mai proastă, iar eu am ridicat din umeri.

— Mă rog. Oricum, Lee, mama și tata sunt plecați în seara asta, așa că la opt avem petrecere.

— Mișto!

— Și tu, Elle? Te rog din suflet să încerci să nu te dezbraci în fața lumii diseară.

— Știi că nu am ochi decât pentru fratele tău Lee, i-am spus eu, inocentă.

Noah a schițat un zâmbet, dar mi s-a părut că aducea mai mult a rânjel. Deja butona telefonul – probabil dădea mesaje cu petrecerea, la fel ca Lee. S-a prelins încet din cameră, ca un

motan leneș, sau ceva de genul. N-am putut să mă abțin să nu mă uit după fundul lui mișto...

— Hei, poate reușești să-ți dezlipești privirea de pe fratele meu, m-a tachinat Lee. Măcar două secunde...

Am roșit și l-am înghiontit.

— Ține-ți fleanca!

— Credeam că ai trecut peste asta.

— Am trecut. Dar asta nu înseamnă că e mai puțin sexy.

Lee și-a dat ochii peste cap.

— În fine... Câteodată ești scârboasă, să știi.

M-am dus la computer, iar Lee s-a aplecat peste mine, sprijinindu-și bărbia pe capul meu.

Am trecut pe cealaltă pagină cu rezultate ale căutării, am derulat-o și am privit cu atenție.

M-am oprit brusc, fiindcă mi-a atras atenția ceva, exact în clipa în care Lee a spus:

— Stai!

Ne-am uitat la ecran câteva secunde, apoi el s-a îndreptat, iar eu m-am întors cu scaunul, având întipărite pe chip zâmbete identice.

— O cabină de săruturi! am spus amândoi în același timp, zâmbind.

Lee a ridicat mâna și am bătut cuba.

Chestia asta avea să fie mișto!

Capitolul 2

AM STABILIT ca biletul să fie doi dolari. Doi dolari pentru un sărut. Indiferent ce am fi ales pentru carnaval, la școală aveam deja standuri de care să ne putem folosi, iar acum ne trebuia doar mult roz și roșu. Eu aș fi vrut să facem cabina neagră, dar Lee mi-a spus pe un ton superior:

— Nu e Halloween Shelly!

— Bine! O facem roz cu roșu...

— Deci ce ne trebuie? Fanioane, hârtie creponată, panglici...

Chestii de genul ăsta, nu?

— Mda, presupun. Ce zici, crezi că am putea face o firmă mare la atelier?

Nu aș fi vrut în ruptul capului să fac atelier, dar aveam de ales între asta și gospodărie, și, după catastrofa cu brișele din clasa a opta, încercasem să mă țin departe de tot ce însemna gătit. Poate că acum lecțiile de tâmplărie își dovedeau utilitatea.

— Nu văd de ce n-am putea. Nu cred că domnul Preston o să aibă ceva împotriva.

Am dat din cap.

— Mișto! Poate îi cooptăm pe sportivi și, eventual, pe majorete. Ne trebuie patru, ca să lucreze câte doi.

— Sună bine! Cu cine să vorbim?

— Păi... Samantha și Lily vin sigur, am spus eu, gândindu-mă. Și poate mai aduc ele alte fete.

— Perfect! Eu o să sun niște băieți.

Mi-am scos telefonul și le-am căutat numerele. Eu și Lee nu făceam parte dintr-o gașcă anume; stăteam cu cine voiam, așa că aveam aproape toate numerele colegilor. Lee e genul acela charismatic și plăcut, iar eu veneam la pachet. Aveam și câțiva prieteni mai apropiați, normal, toți băieți.

Am prins-o la telefon pe Samantha, care mi-a spus veselă că da, se băga sigur! A acceptat și Lily, mi-a zis că abia aștepta să le spună și celorlalte fete.

— Gata! am oftat, prăbușindu-mă din nou în pat.

Am simțit cum sărea salteaua când s-a aruncat și Lee, apoi ne-am zâmbit.

— Cabina noastră o să fie mortală!

— Știu! Uneori suntem înspăimântător de buni!

— Știu!

Din telefon s-a auzit un bip și am văzut un mesaj de la Olivia, care îmi spunea că participau și Dana, și Karen, așa că i-am răspuns scurt cu „mulțumesc”.

— Cu fetele am rezolvat, am spus.

— Super! Dave mi-a dat mesaj și mi-a zis că vorbește el cu băieții, așa că am rezolvat cu totul.

— Ceea ce înseamnă... că nu mai avem nimic de făcut, am spus, încântată. Deci poți să vii cu mine la cumpărături.

Lee a scos un geamăt.

— Ce-ți mai trebuie să mergi la cumpărături? N-ai destule țoale?

— Ba da... Dar diseară dați petrecere, iar eu sunt binedispusă că am terminat, în sfârșit, cu carnavalul. Așa că mergem să-mi cumpăr ceva cu care să mă îmbrac.

Lee a gemut iar.

— Tu vrei doar să-ți iei ceva sexy, ca să-i faci impresie lui frate-miu, nu?

— Nu. Vreau să-mi iau ceva de îmbrăcat, pur și simplu. Dar, dacă aş ajunge să-i fac și lui impresie, atunci... ar fi un bonus. Ca să nu spun un miracol. Știm amândoi că nu se gândește la mine în felul acela...

Lee a oftat.

— Bine, bine, mergem la cumpărături! Nu te mai văicări!

Am zâmbit triumfător; știam că puteam să-l conving. Lee își dăduse seama că mă prefăceam doar că mă vait, dar nu voia să mă audă nici așa.

Mi-am luat hanoracul și l-am așteptat pe Lee să-și găsească portmoneul și să-și pună tenișii. Am coborât veselă pe scări, în timp ce el abia se târa în urma mea. Am urcat în mașina lui – un Mustang din '65, pe care îl luase pe nimic dintr-un cimitir de mașini –, iar Lee a pornit motorul.

— Mersi, Lee!

— Câte chestii fac eu pentru tine! a oftat el, dar zâmbea.

În douăzeci de minute eram la mall. Lee a oprit motorul, iar urechile îmi țiuiau un pic de la muzica hip-hop pe care o ascultaserăm cu volumul dat la maximum.

— Știi că îmi rămâi datoare pentru că m-ai târât aici.

— Îți iau o gogoasă.

Lee a făcut semn cu mâna.

— Și un *milkshake*.

— S-a făcut!

M-a luat de umeri și mi-am dat seama rapid de ce, atunci când m-a dus direct în zona de mese, ca nu cumva să uit de șantajul lui. Când s-a liniștit cu gustarea, m-a urmat prin magazine chiar fericit.

După ce am colindat câteva prăvălii, am găsit ținuta perfectă.

Era o rochie corai, nici prea strâmtă, nici prea scurtă, destul de decoltată ca să fie atrăgătoare, fără să arate totul. Materialul subțire și delicat era îndoit pe stânga, acoperind fermoarul lung.

— Acum trebuie să cumpărăm și pantofi? a mormăit Lee când i-am spus că vreau s-o probez.

— Nu, am pantofi, Lee, am răspuns, prefăcându-mă exasperată.

— Mda, bine, ai și haine, dar asta nu te-a oprit să mai cumperi, a bombănit el, venind după mine la cabina de probă.

N-a stat pe gânduri și m-a urmat în micuța încăpere, instalându-se confortabil pe scaun. Nici eu nu aveam rețineri să mă schimb în fața lui.

— Îmi tragi fermoarul?

A oftat cam în silă și s-a ridicat să mă încheie. M-am uitat în oglindă, trecându-mi mâinile peste rochie. Arăta mai bine pe umerăș, mi-am spus eu, cu inima îndoită. Îmi dezvăluia foarte mult picioarele.

Lee a scos un fluierat ușor.

— Frumos!

— Mai taci! Nu crezi că e prea scurtă?

A ridicat din umeri și m-a plesnit peste fund.

— Cui îi pasă?

L-am plesnit și eu în joacă peste scăfârlie.

— Vorbesc serios, Lee. E prea scurtă?

— Păi, poate, un pic. Dar arată bine.

— Sigur?

— Crezi că te-aș minți eu vreodată, Shelly? m-a întrebat el, cu o voce tristă, după care și-a compus o expresie îndurerată și s-a dat înapoi, clătinându-se, cu mâinile la inimă.

M-am uitat la el în oglindă.

— Chiar vrei să-ți răspund la asta, Lee?

— Nu, presupun că nu, a râs el. Deci o iei?

Am dat din cap.

— Da, cred. Are cincizeci la sută reducere.

— Super!

Apoi a gemut.

— N-ai de gând să cheltui alea cincizeci la sută pe pantofi, nu? Te rog, spune-mi că nu! Dacă asta ai de gând, îmi rămâi datoare cu un suc și cu o pizza.

— Promit că nu cumpăr pantofi și nici altceva, OK? Putem să plecăm acasă după ce iau rochia.

Am dat rochia jos, mi-am pus blugii, tricoul și hanoracul: înghețasem de la aerul condiționat din mall.

— Of! a suspinat el. Aș fi vrut o pizza.

Am început să râd, apoi am ieșit din cabină cu el după mine. Am intrat direct în ceva, de fapt, în cineva.

— Scuze! am spus eu, din reflex.

Apoi mi-am dat seama despre cine era vorba.

— A, bună, Jaime!

Ea s-a uitat suspicioasă de la mine la Lee, apoi pe fața ei a părut un zâmbet șmecher. Jaime era cea mai mare bârfitoare din școală și, cu toate că era chiar drăguță, era una dintre acele ființe care te puteau scoate din sărite foarte ușor.

— Ce faceți voi aici? Astea sunt cabinele de probă pentru femei, Lee, nu știi?

Lee a ridicat din umeri.

— Elle a vrut un sfat.

— OK, a spus ea.

Părea chiar dezamăgită, ca și cum ar fi sperat să găsească ceva de bârfit.

— Bine. Hei, am auzit că diseară dați petrecere. O să fie acolo și fratele tău, nu?

Lee și-a dat ochii peste cap.

— Mda.

Jaime a zâmbit cu încântare.

— Super!

— Și tu vrei să-ți iei o rochie? am întrebat-o, doar ca să fac conversație.

— Nu, îmi trebuie niște jeanși. Cățelul meu a avut impresia că pantalonii mei sunt mai buni decât mingiuca lui chițăitoare.

Am început să râd.

— Ce cățel simpatic!

— Mie-mi spui?! Cu asta te îmbraci diseară? a arătat Jamie cu capul spre rochia din mâinile mele.

— Da.

— Nu știu dacă e chiar culoarea ta..., a comentat ea, dar am văzut tresărirea mușchilor în obraji, iar expresia învățasem să i-o citesc de-a lungul anilor.

Gelozie! Am luat-o ca pe un semn bun.

— Hmm, poate... Dar e la reduceri. Nu pot să rezist în fața unui chilipir.

Ea a râs politicos.

— Mda, cred. Ei, atunci ne vedem mai târziu, copii!

— Pa, Jaime! am răspuns noi în cor, după care l-am auzit pe Lee oftând și spunând cât de tare îl enerva tipa.

Am plătit rochia, apoi ne-am oprit iar la zona de restaurant ca să-și ia o felie de pizza înainte de plecare. Eu mi-am luat doar un *milkshake*.

— Să nu cumva să verși aia în mașinuța mea! m-a avertizat el după ce ne-am urcat, iar eu îmi savuram băutura.

— Evident că nu!

Dar era cât pe ce s-o vărs și, când i-am văzut expresia amenințătoare, n-am mai pus gura pe băutură decât când ne-am oprit la semafor.

După ce Lee a parcat în fața casei, m-am uitat la ceas.

— Aproape șase... Ar fi cazul să mă duc acasă să mă pregătesc, am spus eu.

— Uneori ești așa de copilăroasă, Shelly!

Am râs.

— Abia acum observi?

Lee a râs și s-a dus spre casă.

— Ne vedem! mi-a strigat peste umăr.

— Pa!

Nu era nimeni acasă când am ajuns, dar n-am fost prea surprinsă. Fratele meu mai mic, Brad, avusese meci de fotbal și, probabil, tata îl dusesese în oraș la un burger sau ceva.

Am pus iPod-ul pe difuzor și am dat piesele interpretate de Ke\$ha la maximum, ca să le aud și de sub duș, când îmi vâjâia apa pe la urechi.

Când am stat, înfășurată în prosop, să mă uit la rochie, am început să am dubii. Crescusem împreună cu Lee și fără mamă, așa că nu eram fetița fetițelor; dar asta nu însemna că nu îmi plăcea să mă gătesc la petreceri. Am clătinat din cap și m-am muștrat singură. Pentru Dumnezeu, rochia era mult mai lungă decât unele fuste *de școală*! Era OK.

M-am așezat la măsuța de toaletă, cu trusa de machiaj în față, și am pus la încălzit ondulatorul. Am aplicat cu grijă fondul de ten, am trasat un contur perfect cu dermatograful, ca să-mi evidențiez ochii căprui. Mi-am aranjat cu răbdare părul, care acum, după duș, era lucios și mirosea a cocos, în bucle perfecte, de un negru intens.

M-am simțit cam stânjenită când m-am văzut îmbrăcată cu rochia și purtând o pereche de sandale negre, cu tocuri de cinci

centimetri. Știam că vor fi fete mult mai machiate, cu rochii mult mai scurte decât a mea și cu tocure mult mai înalte. Eram însă puțin îndoită și mă întrebam dacă într-adevăr arătam bine.

La momentul acela era deja opt și treișpe'. Când trecuseră două ore?

Am smuls telefonul din priză și am văzut un mesaj de la Lee, care mă întreba unde eram.

Am pornit spre casa lui, mergând cu grijă. Tocurile nu erau chiar atât de înalte, dar mă simțeam mai bine cu balerini.

În curte erau o mulțime de oameni, iar ușa de la intrare era deschisă, lăsând să se strecoare basul; tremura iarba de zgomot! Am zâmbit și i-am salutat pe cei pe care i-am întâlnit, după care m-am dus la bucătărie să-mi iau ceva de băut.

M-am uitat în frigider, fără să fiu surprinsă că scosuseră de acolo toată mâncarea, ca să facă loc băuturilor aduse de invitați. Lee și Noah se obișnuiseră să facă asta după ce, acum câteva luni, niște puști crezuseră că ar fi amuzant să lipească pe pereți cu sos felii de șuncă și de friptură de curcan.

Am luat o sticlă cu suc de portocale și am deschis-o la blatul dulapului, un truc pe care îl învățasem de la tatăl lui Lee.

— Bună, Elle!

M-am întors și am văzut un grup de fete care îmi făceau cu mâna. Le-am zâmbit.

— Bună, fetelor!

— Olivia ne-a spus că tu și Lee o să faceți o cabină de săruturi la carnaval, a spus Georgia. E o chestie așa de mișto!

— Mersi!

Am zâmbit.

— De mulți ani, n-a mai făcut nimeni așa ceva, a spus Faith. E o idee super!

— Păi, suntem niște tipi destul de... super.

Au râs.

— În mod sigur o să trec pe la cabina aia, a spus Candice, cu un zâmbet pervers. Am auzit că participă și Jon Fletcher.

— Și Dave Peterson, a adăugat Georgia.

— Participă și Jon? am întrebat.

— Așa zicea Dave, a ridicat Candice din umeri.

Faith a început să râdă.

— E cabina ta, Elle... Ar trebui să știi.

Am zâmbit, intimidată.

— Ei, da...

— Hei, știi pe cine ar trebui să mai convingi? m-a întrebat Olivia. Pe *Flynn*.

O secundă, m-am întrebat despre cine naiba vorbea. Apoi mi-am dat seama că se referea la Noah, normal.

— Nu cred că vrea.

— Păi, l-ai întrebat?

— Nu chiar...

— N-ar putea să o facă măcar așa, ca o favoare pentru frațele lui mai mic? a întrebat Georgia. Joacă pe cartea vinovăției, o să meargă!

— Dar cred că avem deja patru băieți...

— Dar dacă l-ați avea pe *Flynn*, toate fetele *din stat* ar veni la carnavalul vostru, a spus Olivia.

Și ea, la fel ca toate celelalte fete, credea că ar avea o șansă cu *Flynn*. În fine, într-un fel chiar avea, fiind șefa majoretelor, iar Noah, în echipa de fotbal, numai că el nu i-a dat niciodată atenție.

Totuși, într-un fel sau altul, Noah avea o reputație de cuceritor, deși nu-l văzuse nimeni acordând prea multă atenție fetelor. Și mai ciudat era că Noah părea aproape mândru de reputația asta.

— Să știi, dacă ai reuși să-l aduci pe Flynn la cabină, ai deveni legendă! mi-a spus Faith.

— Tu ai iubit, Faith! i-a tăiat-o Georgia, râzând. Nu poți să te duci la cabina de săruturi.

— De ce nu? E pentru o cauză nobilă. De data asta ce e, salvarea delfinilor?

— Cred că asta a fost anul trecut, am răs. Nu, anul ăsta e pentru cercetarea în domeniul cancerului.

— Și mai bine! a exclamat Faith, făcându-ne pe toți să chicotim. Tu întreabă-l!

— Da, întreabă-l! m-a rugat Olivia.

— Doar să-l întreb! s-a rugat și Candice de mine. Te rog, Elle!

— Păi... nu știu ce să zic...

— Uite-l, uite-l că vine, a spus pe neașteptate Candice, întreprupându-mă.

M-a îmbrâncit ușor.

— Măcar întreabă-l! Dacă spune nu, măcar ai încercat.

— Bine, am oftat eu, resemnată.

M-am dus repede să-l interceptez pe Noah, care voia să-și mai ia o bere.

M-a salutat din cap.

— N-ai vrea să participi și tu la cabina de săruturi pentru Carnavalul Primăverii? Te rog! Nu găsim un al patrulea băiat. E pentru o cauză nobilă. Eu și Lee chiar avem nevoie de tine.

Noah și-a îndreptat umerii și a deschis doza de bere.

— O cabină de săruturi, da?

— Da.

— Super!

— Știu! Sunt o tipă super!

— Mai mișto decât ideea aia a ta cu rațele.

— Ha-ha!

A pufnit în răs, după care a zâmbit în colțul gurii, iar eu am simțit cum inima mi-o lua la goană.

— Și vreți să dau eu săruturi? La cabina voastră?

— E pentru o cauză nobilă, am încercat eu.

— Nu prea cred, Shelly.

— Te rog, Noah! I-am implorat, făcând o privire tristă, de cățel, și accentuându-i numele.

— Ești dispusă să te așezi în genunchi și să mă implori?

— Nu, am spus eu încet, dar toate celelalte fete ar fi dispuse.

Ai accepta?

A răs puțin.

— Tocmai de-asta o să spun nu, scuze!

Am oftat.

— Asta e, nu pot să spun că nu am încercat.

— Stai puțin! Tu vrei să fac asta sau ele? m-a întrebat el, arătând cu capul spre fete.

— Ele.

A dat din cap.

— Atunci, scuze din nou! Chiar nu pot să-mi risc demnitatea. În plus, gândește-te cât de tare m-ar urî băieții, când le-aș fura toate săruturile, a spus el, rânjind.

— Eu aș fi zis mai degrabă ceva gen cât de mult te-ar urî organizația caritabilă fiindcă ai descurajat oamenii să vină la cabina de săruturi.

A zâmbit.

— *Touché.*

— În fine...

Am clătinat din cap.

— Las-o baltă!

M-am întors la grupul majoretelor și am ridicat, spășită, din umeri.

— Îmi pare rău, fetelor! Nu vrea să participe.

— Trebuia să te străduiești mai mult, mi-a spus cu năduf Olivia. Uită-te la mine și învață!

I-a dat sticla cu suc lui Faith, apoi s-a îndreptat spre Noah, care stătea de vorbă cu niște băieți. În rochia ei neagră, extrem de scurtă, Olivia s-a rezemat de brațul lui, numai că nu s-a aruncat pe el, și aveai impresia că i-a intrat ceva în ochi, după cum își flutura genele.

Dar poate eram eu prea critică. Vreau să zic, tehnica asta a ei părea să întoarcă cel puțin câteva capete de băieți.

Inutil să mai spun că și ei i-a zis „nu”; Olivia s-a bosumflat și s-a întors la noi.

— Băiatul ăsta e așa de enervant!

— Și așa de sexy, a spus încet Georgia, sorbindu-și sutul.

— La naiba, da! a consimțit Olivia, râzând.

Toate fetele au început să chicotească și să-l studieze.

— Ție nu ți se pare sexy, Elle?

M-am uitat la Faith, clipind.

— Păi, da. Sigur că e.

— Atunci de ce nu spui nimic de fundul lui mișto?

Am zâmbit ironic.

— Fiindcă e atât de departe de nasul meu, încât n-are rost nici măcar să încerc.

Mi-a aruncat o privire plină de compasiune.

— Ce tot spui?! Ești chiar frumușică! Adică, eu aș fi în stare să omor pe cineva ca să am părul tău.

Am ridicat din umeri și am roșit un pic.

— Mersi, cred. Dar, în fine, pentru mine, e doar fratele mai mare al lui Lee.

— Poate e și asta ceva. Nu se știe niciodată.

Am râs.

— Da, bine. În visurile mele.

Faith a ridicat din umeri, iar Candice a început să vorbească cu ea, așa că m-am scuzat și m-am dus în salon, unde toată lumea dansa. Mi-am terminat sucii din câteva înghițituri, am lăsat sticla jos și m-am alăturat petrecăreților. Atmosfera era molipsitoare; nu toată lumea băuse alcool, dar asta nu împiedica pe nimeni să se simtă bine și chiar să o ia puțin razna.

Nu îmi pusesem în gând să mă îmbăt. Știam că puteam să mă simt bine și fără alcool. Dar nu avem deloc rezistență la băutura, așa că, după două doze de cidru de mere, eram de-a dreptul beată. Timpul zbura, iar eu dansam, râdeam și vorbeam.

Se părea că toată lumea auzise de cabina de săruturi.

Și când mă întrebau dacă o să participe și Flynn, eu le spuneam că o să-l întreb, fiindcă mi se părea mai simplu așa.

Se făcuse aproape unsprezece. Tocmai mă dusesem cu niște băieți, majoritatea din anii terminali, cu Lee, cu Jason și cu Dixie, în camera de jocuri. Făceau concurs de *shot*-uri, aliniați lângă masa de biliard.

— Pot să particip și eu? i-am întrebat, intrând zâmbitoare în încăperea..

— Sigur, a spus Dixon și mi-a pus și mie un *shot*.

— Hmm, n-ai băut destul, Elle? m-a întrebat Lee, îngrijorat.

— Cui îi pasă? am spus eu, veselă. Trei, doi...

Toată lumea și-a luat *shot*-ul, apoi a trântit paharul pe masă. Dixon le umplea cu votcă iar și iar. După o secundă, am pierdut numărul paharelor. Nici măcar nu-mi plăcea votca, era de-a dreptul grețoasă. Îmi ardea gâtul. Dar nu mai observam.

Totul era luminos și neclar, și zgomotos. Am început să râd fără motiv și m-am lăsat pe vine, ca într-o criză de isterie.

— Elle, te-ai făcut praf! a râs Chris și a venit la mine să mă ridice.

Am răs din nou.

— Hai să dansăm! Vreau să dansez! Să danseze cineva cu mine. Chris, dansezi cu mine?

— Dar nu e muzică!

— Și ce dacă?! Hai totuși să dansăm!

Pe urmă, m-am hotărât să mă urc pe masa de biliard. Am izbucnit în răs când am simțit vibrația basului din salon prin tabla mesei.

Am început să-mi mișc șoldurile în ritmul muzicii, cu mâinile pe sus și cu părul fluturând. Am încercat să-l trag sus și pe Lee, dar n-a vrut.

— De ce nu vrei? m-am miorlăit eu.

— Nu dansez! a spus Lee. Hai, Elle, dă-te jos!

Am scos limba la el. A încercat să mă prindă, ca să mă dea jos, dar m-am desprins și am continuat să dansez. Strica toată distracția!

— Vin imediat!

— Unde te duci? l-am întrebat eu.

Nu putea să plece, petrecerea nu se terminase!

— Mă duc să-mi iau ceva de băut. Dixon, vrei ceva?

— Nu, nu, am aici tot ce-mi trebuie, frate, a răspuns el și mi-a făcut cu ochiul, râzând.

I-am trimis o bezea.

Era atât de cald în camera de jocuri, mi-am spus. Oare por-nise cineva căldura? Chiar începeam să transpir. Poate o baie în piscină m-ar răcori...

Brusc, am găsit soluția perfectă.

— Să vină cineva cu mine să sărim în apă! am strigat, entuziasmată, am dus mâna la fermoar și m-am apropiat de marginea mesei, clătinându-mă.

Dintr-odată, am simțit că nu mai aveam nimic sub tălpi și că toată lumea s-a întors cu fundul în sus. Aveam picioarele în aer, capul atârnat în jos și vedeam spatele cuiva.

— Hei! am țipat eu. Lăasă-mă jos! Lăasă-mă jos!

Nu m-a lăsat. Vedeam sub mine scările, în timp ce mă ducea sus. Mi-au transpirat palmele. Țsta nu putea fi Lee. Nu era îmbrăcat în verde – sau era? Poate era?

Nu, eram sigură că nu era îmbrăcat în verde. Avea o cămașă roșie. Nu știam cine era îmbrăcat în verde.

Dar indiferent cine era, era al naibii de puternic, având în vedere că mă zbăteam ca o sălbăticiune.

Până la urmă, am fost aruncată pe ceva moale. O saltea! Asta era.

M-am ridicat în fund și mi-am strâns picioarele sub mine cât am putut.

— Noah Flynn, m-am văitat, când am văzut că se uita la mine muștrător. Mi-ai stricat petrecerea! Mă distram!

— Erai gata să te dezbraci, a ripostat el. Fă o pauză douăzeci de minute!

— Nu! am țipat, îmbufnată. Nu fi nesuferit! Voiam să fac baie în piscină, dezbrăcată.

El a clătinat din cap, zâmbind.

— Oricât ar fi de tentant, mă gândesc că ar fi mai bine să rămâi aici, până te mai trezești puțin.

Am oftat și m-am înfundat în perne. Apoi m-am ridicat iar.

— O să mă lași singură aici?

— Nu. Nu am încredere în tine că o să rămâi în cameră.

— Nu ai încredere în mine? De ce? Sunt prietena lui Lee. Doar mă știi de-o viață! Ar trebui să ai mai multă încredere în mine.

Noah a plecat spre ușă, clătinând din cap, a împins-o, după care a încuiat-o.

Am ridicat o sprânceană, iar el s-a întors și s-a așezat călare pe un scaun, cu fața la mine.

Dar chiar și în starea în care eram, gândul care îmi trecuse prin cap mi se părea ridicol.

— Nu ești beat? l-am întrebat.

— Nu chiar.

— De ce? E petrecerea ta. Fă-ți de cap!

— Cred că ți-ai făcut tu și pentru mine.

— Scuze, am spus eu, făcând puțin bot. Nu am vrut să-ți stric distracția.

Noah a început să râdă.

M-am așezat pe marginea patului și am început să-mi legăn picioarele, sprijinindu-mă în mâini.

— Noah...

— Da.

— Vii la cabina de săruturi, pentru noi?

— Nu.

— Te rog? l-am implorat eu, ținând în fund pe salteaua aceea elastică.

Uau! Era ca o trambulină sau așa ceva! Era ca patul lui Lee.

— Te rog, te rog, te rog frumos de tot!

— Nu!

— De ce nu? m-am văitat eu. Ești așa de rău!

— Nu vreau să vin la cabina de săruturi, pur și simplu.

— Dar de ce?

— Nu vreau.

— Te rog! E pentru... cred că e pentru cancer. Sau poate pentru delfini. Ce cuvânt ciudat e ăsta, delfini, nu? Delfini... del... fini... Cum ar fi un Dell fin.

— Nu vin la cabina de săruturi, indiferent pentru ce e.

M-am ridicat încet de pe pat și m-am aplecat spre el, atât de aproape, încât aproape ne atingeam nasurile.

— Nici măcar pentru mine?

A clătinat din cap, apoi a exclamat:

— Frate, duhnești! Câtă votcă ai băut, Elle?

— Nu știu. Dixon a turnat.

A oftat.

— Indivizii ăia... jur că...

— Ce?

— Nimic.

— Bine, atunci nu-mi spune.

M-am ridicat repede și m-am dat înapoi, nesigură, simțind cum se învârtea totul cu mine. Camera pe care o vedeam era cenușie și neclară pe la margini.

— Cred că mi se face rău.

Noah mă împingea deja în baie și m-a aplecat peste WC exact la timp ca să-mi vărs mațele.

După ce am terminat de vomat și n-am mai avut spasme, m-am trântit pe gresia rece, cu capul sprijinit de cadă. Mi-a dus la buze un pahar cu apă rece și m-a forțat să beau.

— Îmi pare foarte, foarte rău, Noah! m-am văitat eu.

Acum, după ce vomitasem, simțeam că mi-era greață.

— Chiar îmi pare foarte rău. Nu am vrut să-ți stric petrecerea.

— Nu mi-ai stricat petrecerea, Elle, mi-a spus el.

Am dat din cap cu putere, dar m-am oprit, fiindcă simțeam că iar îmi venea rău.

— Ba da. Îmi pare foarte rău!

— E în regulă! a râs el. Liniștește-te!

M-am strâmbat și l-am lovit cu pumnul în piept. *Uau! Ce piept solid! Pun pariu că are și cele șase pătrățele. Poate chiar*

opt, după cum îl știu eu. Sau poate are zece! Or exista și zece? Posibil... Dacă exista așa ceva, Noah avea sigur.

Oprindu-mă din pălăvrăgeala mea mintală, i-am spus:

— Să nu râzi de mine!

El a început să râdă și mai tare, apoi m-a ridicat în picioare. Era să cad, așa că m-a apucat de mijloc, să mă susțină. După ce m-a ajutat să merg spre pat, m-a lăsat să cad pe cuvertură.

— Mă întorc în zece minute să văd...

Deja adormisem.

Capitolul 3

RAZELE SOARELUI încercau să pătrundă prin draperii, dar era o lumină slabă de dimineață, care făcea ca încăperea să capete o nuanță bleumarin. Am închis iar ochii, încercând să-mi înfund capul în pernele moi. M-am făcut ghem sub pilota groasă.

Era așa de plăcut și de cald! Și totul mirosea a... ceva între lămâie și lemn. Orice ar fi fost, era un miros grozav! Și puteam să jur că mai simțisem mirosul acela undeva, la cineva...

Am căscat gura brusc și am sărit în fund.

Dormitorul meu nu mirosea așa. Și patul meu nu era așa de confortabil. Și nici camera mea nu avea draperii albastre.

Deci... unde naiba eram?

M-am uitat în jur. Totul îmi era oarecum familiar... Dar, în mod sigur, nu mai fusesem aici. Am dat pilota la o parte și am văzut că eram îmbrăcată cu un tricou bărbătesc mult prea mare pentru mine, un tricou simplu, cenușiu. Mirosea exact ca pernele.

Încă mai aveam lenjeria pe mine, totuși; ăsta era un semn bun, cu adevărat.

M-am dat jos din pat, cu grijă. Ce naiba se întâmplase cu o seară în urmă?! Mi-am stors creierul, dar n-am găsit mare lucru. Îmi aminteam vag că dansasem pe masa de biliard. Chiar atât de mult băusem?

Simțeam în gură un gust oribil, care se potrivea perfect cu durerea mea de cap.

Probabil vomitasem. Îmi aminteam cum îmi ținuse cineva părul la spate. Probabil fusese Lee; el avea grijă de mine.

Dar unde mă aflam?

M-am îndreptat spre ușă în vârful picioarelor și am scos capul pe hol. Am scos, efectiv, un țipăt de ușurare când am văzut că mă găseam în casa lui Lee și Noah. Camera în care dormisem era probabil a lui Noah – în toți anii ăștia, nu fusesem niciodată în dormitorul lui.

Deci... de ce mă aflam acolo? De ce nu eram într-una dintre camerele pentru musafiri? Sau în camera lui Lee...

M-am întors în pat, fiindcă îmi bubuia capul așa de tare, încât nu credeam că o să mai pot sta mult timp în picioare, după care m-am uitat la ceas. Era abia opt și jumătate. Cu speranța că îmi va trece mahmureala dacă dormeam, m-am băgat iar sub pilotă, inspirând mirosul lui Noah.

Chiar când era gata să adorm, ușa s-a crăpat încet, făcând să scârțâie balamalele.

Am deschis ochii imediat și i-am întâlnit privirea. Noah stătea în cadrul ușii, doar cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului, destul de jos, cu pieptul și abdomenul pline de picături de apă și cu părul negru ud.

Am ridicat brusc o sprânceană. Șase pătrățele. Cine s-ar fi gândit?!

Nu puteam decât să roșesc, dându-mi seama cât de tare îmi bătea inima numai că se uita așa la mine.

— Scuze! a spus el încet. N-am vrut să te trezesc.

— Nu-i nimic! am spus eu, cu vocea puțin răgușită.

Mi-am dres glasul, dar și zgomotul acela mi-a produs dureri de cap.

— Oricum mă trezisem.

— Bun. Un pic mahmură?

M-am strâmbat în loc de răspuns, iar asta l-a făcut să râdă.

— Nici nu-ți închipui! Nu știi ce am băut atât.

— Ai băut o groază de votcă, asta știi, a spus el, așezându-se pe marginea patului.

Inima mea o luase razna. Nu putea să-și pună un tricou și niște blugi pe el înainte să vină la mine?

— Ce vrei să spui? Că știi asta... Când m-ai văzut tu?

— Când te pregăteai să te dezbraci pe masa de biliard în fața băieților ca să faci baie dezbrăcată în piscină, a spus el pe un ton calm, uitându-se pieziș spre mine cu ochii ăia albaștri strălucitori.

Mă întrebam în sinea mea dacă nu cumva auzea și el cum îmi bubuia inima. Probabil. Speram ca măcar să nu mai roșesc. Ar fi fost penibil, de-a dreptul.

Mi-a picat fața când am conștientizat ce spunea.

— O, Doamne! Spune-mi că n-am făcut asta!

— Nu, n-ai făcut-o. A trebuit să te iau pe sus până aici.

Mi-am înăbușit un strigăt de groază, cu obrazii în flăcări, și mi-am acoperit fața cu palmele, uitându-mă la el printre degete.

— Nu pot să cred că am făcut asta!

— Păi, cam da...

— Mulțumesc, totuși. Că m-ai oprit. Ar fi fost jenant...

— Nu mai spune! a zis el, sarcastic, dar a zâmbit. Ai și vomitat. Doar ca să știi.

— Cum, în fața oamenilor?

O, Doamne, e din ce în ce mai rău! mi-am spus rușinată.

— Nu, a spus el, clătinând din cap și stropindu-mă puțin. La mine în cameră. Am încercat să te împiedic să te faci de răs sau să pățești ceva.

Am scos un geamăt, umilită.

— Scuze pentru asta, Noah, nu am vrut să ratezi petrecerea sau ceva...

A ridicat din umeri.

— E OK. Nu m-a deranjat.

M-am strâmbat.

— Da, sigur. În fine... Amândoi știm că nu a fost cea mai frumoasă parte a petrecerii tale când ai avut grijă de mine.

— N-a fost chiar așa de rău, m-a liniștit el după o clipă și a zâmbit din nou.

Nu era un rânjet. Era un zâmbet adevărat, real, care îi făcea o gropiță în obrazul stâng și îi încrețea ușor pielea din jurul ochilor. Era molipsitor; i-am zâmbit și eu.

— Ei, atunci mulțumesc, Noah!

Nu am rezistat tentației de a da o nuanță ușor zeflemitoare numelui său.

— Oricând, Shelly!

A întins mâna să mă ciufulească, iar când am vrut să i-o dau la o parte, nu știu cum am făcut de am căzut din pat, trăgându-l și pe el peste mine.

Noah era chiar greu. Nu avea nici măcar un gram de grăsime în corp, dar avea o groază de mușchi. Și mă strivea.

Am rămas însă cu ochii în ochii lui strălucitori. Nici el nu s-a mișcat; pur și simplu se uita la mine.

Înainte să se transforme totul într-un concurs de priviri, mi-am regăsit vocea.

— Noah..., am suflat eu.

— Da? a spus el cu voce șoptită.

— Mă strivești!

El a clipit de câteva ori, ca și cum ar fi încercat să revină la realitate. Apoi a spus:

— A, da! Băga-mi-aș! Scuze!

S-a ridicat în picioare, ținându-și prosopul; nu știi ce aș fi făcut dacă l-ar fi scăpat.

Nu, Elle! Exclus! Nici să nu îndrăznești s-o pornești pe drumul ăsta! Taci! Nu te mai gândi!

Mi-a întins mâna și m-am ridicat rapid în picioare. Tricoul cu care eram îmbrăcată abia dacă îmi acoperea fundul, așa că mă simțeam foarte stânjenită.

— Ăăă, când m-am schimbat? l-am întrebat eu, trăgând de tricou și uitându-mă în jur.

Mi-am văzut rochia așezată pe un scaun.

— A, am venit să văd ce faci și tu te-ai trezit, și ți-ai dat rochia jos, fiindcă ai zis că nu vrei s-o șifonezi, așa că ți-am împrumutat un tricou.

A ridicat din umeri și s-a scărpinat puțin pe gât.

Am clipit, iar creierul meu se străduia cu greu să-l urmărească.

— Deci... m-ai văzut... doar cu lenjeria...

Te rog, spune nu, te rog, spune nu, te rog...

Buzele lui au avut o tresărire, se străduia din greu să nu zâmbească.

— Ăăă...

— O, Doamne!

Mi-am îngropat fața în mâini.

— Nu m-am uitat, jur!

Am încercat să par indiferentă, spunând „nicio problemă”, când adevărul era că simțeam cum îmi bubuia sângele în urechi. Domnul Cuceritor nu s-a uitat? Puțin probabil.

— Lee e jos, pregătește micul dejun, dacă vrei să mănânci! mi-a spus el.

A rostit cuvintele repede, ca și cum ar fi încercat să schimbe subiectul.

Stomacul meu s-a decis să-i răspundă cu un chiorăit și am început amândoi să râdem.

— Superb!

Am coborât scările, după ce am închis ușa în spatele meu. Am expirat – nici nu-mi dădusem seama că mi-am ținut respirația – și m-am rezemat de o ușă.

— O, Doamne! am suflat eu, vorbind singură.

Credeam că nu mai simțeam nimic pentru Noah. Dar după acele cinci minute, cu el înfășurat în prosop, eu, îmbrăcată cu tricoul lui, el, căzând peste mine... Inima mea, pur și simplu, nu se liniștea!

Era penibil! Știam că Noah nu văzuse niciodată în mine altceva decât o fată enervantă care era prietenă cu fratele lui. Pentru el, nu eram nimic mai mult de atât, eram convinsă.

Și totuși...

Am căzut pe spate dintr-odată, fiindcă ușa a dispărut.

Întinsă cât eram de lungă, am clipit și l-am văzut pe Noah, care acum purta o pereche de boxeri.

Am izbucnit în hohote.

— Ai boxeri cu Superman!

El s-a uitat în jos, de parcă ar fi avut nevoie de o confirmare vizuală pentru asta. Am văzut cum s-a îmbujorat ușor și singurul lucru la care puteam să mă gândesc era: *l-am făcut pe Noah Flynn să roșească!*

El a rânjit, ca și cum nu i-ar fi păsat, apoi mi-a făcut cu ochiul și a spus:

— Știi și tu că ți se par irezistibili, Shelly.

Era chiar atât de evident?

— Da, exact, m-am strămbat eu. Foarte irezistibili.

M-am ridicat și am tras cât am putut de tricou. Încă zâmbind prostește la gândul că îl făcusem să roșească, am coborât la bucătărie.

— Rochelle, Rochelle, Rochelle! a oftat amărât Lee când m-am trântit pe un scaun la masa de bar. Ce să mă fac eu cu tine, mica mea prietenă care vrea să se dezbrace și să înoate goală în piscină?

— Să-mi faci ceva de mâncare? am întrebat eu cu speranță.

El a râs, s-a întors la aragaz și a mai pus niște bacon în tigaie.

— Câte fac eu pentru tine!

Capitolul 4

MI-AM PETRECUT aproape toată ziua jucând Mario Kart cu Lee.

— De fapt, chiar sunt surprinsă că Noah a avut grijă de mine, i-am mărturisit eu.

El a râs.

— Nu ești singura. Aș fi avut eu grijă de tine, dacă eram acolo. Numai că eram cam ocupat...

— Mda, mi-ai zis de Veronica. Ai mai sărutat și alte fete sau asta a fost singura? Ar trebui să ai grijă, o să ajungi ca frate-tău!

Lee și-a dat ochii peste cap.

— Zise stripteuza. Împreună suntem o pereche frumoasă.

— Eram băută.

— Și eu eram, puțin.

— Nu și Noah, după cât se pare.

— Eu cred că era, dacă a avut grijă de tine. De obicei nu e așa de... amabil.

Am râs.

— Ca să nu spunem altfel.

— Exact. Hei, poate i s-a pus și lui pata pe tine.

I-am aruncat o privire.

— Nu fi caraghios! Iar eu am trecut de mult peste faza asta, după cum știi.

Lee și-a încrețit nasul.

— Oricum, ar fi fost ciudat.

— În fine.

L-am îmbrâncit, iar kartul lui a ieșit de pe traseu, aruncându-l pe Yoshi peste cascadă, în timp ce eu am preluat conducerea cu Luigi.

Am ajuns acasă pe la cinci: aveam niște teme de făcut. L-am pus pe Lee să mă ducă acasă, fiindcă eram îmbrăcată cu blugii lui și nu voiam să mă vadă lumea așa. Am luat-o la fugă spre ușă, iar el râdea de mine.

— Hei!

— Ce e? am strigat, întorcându-mă.

Mi-a aruncat rochia și am reușit să o prind chiar înainte să cadă pe jos.

— Ne vedem mâine-dimineață!

— Pa, Lee!

Am închis ușa în urma mea și am auzit:

— Rochelle, tu ești?

— Da! Bună, tati!

— Vino o secundă la bucătărie!

Am oftat, întrebându-mă dacă aș fi în stare să ascult acum o predică sau nu. Nu-mi plăcea deloc când tata se supăra pe mine.

Lucra pe laptop, la masa din bucătărie, iar pe Brad l-am auzit în sufragerie cu consola Wii.

— Bună! am spus și am pornit aparatul de cafea.

— Poți să-mi faci și mie una, dacă tot ești acolo? a întrebat el.

— OK.

— Frumoasă petrecerea?

Am dat din cap.

— Da, a fost mișto.

— Nu te-ai îmbătat prea tare, nu-i așa? Și nici n-ai făcut cine știe ce prostii?

Mi-a aruncat o privire aspră pe deasupra ochelarilor: se referea la băieți.

Nu-mi dădeam seama de ce-și mai bătea capul. Nu era un secret că nu am avusem un prieten sau că nu mă sărutasem niciodată cu un băiat.

— Păi, ăăă... n-am făcut prostii prea mari... doar că am băut un pic.

Tata a oftat, și-a scos ochelarii și și-a frecat obrazul.

— Rochelle, știi ce ți-am spus despre băutura...

— A fost OK, pe bune. Oricum, Lee și Noah au avut grijă de mine.

— Noah a avut grijă de tine?

Până și tata a fost atât de uimit, încât, pentru o clipă, a uitat de băutura.

— Mda. Și mie mi s-a părut ciudat!

— Hmm... În fine, nu schimba subiectul, domnișoară! Știi ce ți-am spus despre băutura.

— Știu. Îmi pare rău!

— Data viitoare când se mai întâmplă, o să fii pedepsită o lună, ai înțeles? Și să nu-ți închipui că n-o să aflu.

— Am auzit mesajul, clar și răspicat.

Nu părea convins, dar a lăsat-o baltă. Nu era ca și cum m-aș fi dus în fiecare noapte să beau; era o chestie care se întâmpla doar din când în când.

— Deci tu și Lee v-ați gândit până la urmă ce o să faceți la stand? Mai sunt doar două săptămâni până la carnaval.

— Da. Facem o cabină de săruturi.

— Asta-i cam... neobișnuit, a râs tata. Sunteți siguri că vi se dă voie?

Am ridicat din umeri și am pus două căni de cafea.

— Nu văd de ce să nu ne dea.

— Ei, e mai bine decât aruncarea cu mingi în nuci de cocos, a spus el. În fine, ascultă, mâine aș vrea să stai cu Brad, OK? Lucrez până târziu la serviciu.

— Da, sigur.

După ce mi-am pus o tonă de lapte în cafea, am dat-o peste cap.

— Mă duc să fac un duș și apoi la teme.

— OK. Mâncăm la șapte. Avem chiftele.

— Mișto!

Detest zilele de luni. Au fost dintotdeauna nașpa. Nu există nici măcar un lucru cât de mic, care să poată salva o dimineață de luni. De când mă știu, îmi pun ceasul să sune cu douăzeci de minute mai devreme decât trebuie, fiindcă urăsc să mă dau jos din pat.

În sfârșit, am tras de mine și m-am sculat, după care mi-am luat din șifonier pantalonii negri. Școala noastră a fost construită pe la 1930 sau așa ceva și, din nu știu ce motiv tâmpit, s-a păstrat tradiția uniformei. Nu era cea mai urâtă uniformă din lume, dar mi-aș fi dorit să nu avem așa ceva.

Ca și cum diminețile de luni nu erau destul de proaste oricum, cea de azi era pe cale să devină al naibii de proastă.

Hârșști!

Am înțepenit cu un picior băgat pe jumătate în pantaloni. I-am scos repede și am evaluat pagubele. Săptămâna trecută, la cusătura din interiorul cracului drept, apăruse o gaură minusculă. Acum era o ruptură gigantică.

— Băga-mi-aș! am mormăit și am aruncat hainele pe jos.

Croitoreasă n-am fost eu nici în vremuri mai bune, iar tata, în niciun caz, n-ar fi fost în stare să-mi coasă pantalonii. Trebuia

să-mi comand alții online – pe joi ar fi trebuit să ajungă, am calculat eu. Până atunci însă, trebuia să-mi iau vechea mea fustă.

Detestam fusta de uniformă. În primul rând, era plisată și ecosez, cu dungi albastre și negre. Trebuia să porți ciorapi trei sferturi la ea. Nu dresuri. Nu cu picioarele goale. Șosete până la genunchi. Erau fete cărora le stătea bine, iar anul trecut mă resemnasem și o purtasem un timp, după care am decis că n-o să mă mai ating niciodată de ea.

Dar nu aveam de ales.

Și, mai rău de atât, acum era și cam scurtă pentru mine.

Am oftat iar. Trebuia să o port, deocamdată. Nu era ca și cum aveam altă variantă. Am răscolit în sertar până am găsit perechea de ciorapi pe care o cumpărasem anul trecut pentru fustă. Am făcut o grimasă când m-am văzut în oglindă, înainte să cobor la micul dejun.

Brad s-a înecat cu cerealele când am intrat în bucătărie. Râdea așa de tare, încât împrăștia Cheerios peste tot.

— Ce naiba ar trebui să fie asta?

— Brad ai grijă cum vorbești! l-a certat tata.

Apoi s-a întors să se uite la mine și a ridicat sprâncenele.

— Nu e puțin cam... nepotrivit pentru școală, Elle?

Am pufnit și m-am strâmbat.

— Pantalonii mei sunt sfâșiați.

— Cum ai reușit să faci asta?

— Am uitat să cos găurica aia din ei și... nu știu, s-au rupt.

Tata a oftat.

— Va trebui să comanzi alții. Nu am timp să merg cu tine la mall să-ți cumperi.

— Da, știu.

Abia îmi terminasem cerealele când l-am auzit pe Lee claxonând nerăbdător afară. Am pus castronul în chiuvetă și am

spus la revedere. Am fugit până la mașină și am sărit în ea înainte să mă vadă cineva în fustă.

— Porți fustă, a comentat Lee.

— Nu mă înnebuni, Sherlock! am bombănit eu, iritată. Hai să plecăm!

— Ce te-a supărat așa de tare, încât ți-ai uitat pantalonii? a glumit el.

— Mi s-au rupt.

— Parcă urma să-i coși.

— Am uitat.

— Arăți bine, Shelly, stai liniștită! Chiar ar trebui să porți mai des fuste.

L-am plesnit peste mână, iar el a zâmbit și a dat drumul la radio. N-a durat mult și am ajuns la școală, când mi-am spus că trebuia să-mi iau inima în dinți, și, după ce am inspirat adânc, am coborât din mașină. Ajunseserăm puțin mai târziu ca de obicei și cam toată lumea era acolo.

Am trântit portiera și m-am dus în spate, să stau cu Lee pe capotă, când a venit la noi un grup de băieți, să ne salute.

— Hei, arătăm bine! a spus Dixon, arătând cu bărbia spre mine și făcându-mi cu ochiul.

M-am strâmbat și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Mai taci!

— Ce? a protestat el, inocent.

Știam că era doar o glumă, dar nu aveam chef de asta.

M-am hotărât să mă duc să stau cu fetele, după ce le-am văzut ceva mai încolo pe Lisa și pe May, cu care eram colege la chimie. În timp ce mă îndreptam spre ele, cineva m-a plesnit peste fund, iar eu m-am întors furioasă.

Era unul dintre jucătorii de fotbal, Thomas, care rânjea la mine.

— Hei, tu m-ai plesnit peste fund? l-am întrebat eu cu fălcile încleștate.

— Poate.

— Bună, mi-e dor de petrecerea de sâmbătă! a spus prietenul lui, Adam.

Nu îl știam prea bine, dar, din ce văzusem, era o jigodie arogantă. Ca și cum ar fi vrut să-mi demonstreze asta, a adăugat:

— Aș putea să obțin o repetare a spectacolului?

Câțiva băieți au început să râdă și să strige, iar Adam a început să-și miște șoldurile ca o fată și să-și scoată cămașa din pantaloni, ca și cum ar fi vrut să se dezbrace. Ar fi fost amuzant, dar eram mult prea furioasă pe el și pe fața lui arogantă.

Am scrâșnit din dinți.

— Poate te mai maturizezi și tu!

Adam m-a apucat iute de încheietura mâinii și m-a tras spre el. Lui, probabil, i s-a părut că era doar o glumă, dar mie nu. Mi-am smuls mâna din mâna lui și m-am uitat urât la el.

— Hei, potolește-te! a țipat Lee, apropiindu-se.

— Obligă-mă! a ripostat Adam, întinzându-și mâinile în lateral, ca și cum l-ar provoca.

Așa că l-am pocnit.

În fine, am încercat să-l pocnesc. Cineva mi-a prins pumnul înainte să se ciocnească de falca lui.

Am încercat să-mi eliberez mâna, dar nu înainte ca un alt pumn să-l izbească în față pe Adam. Apoi l-a trântit cu spatele de un vechi 4x4 care era lângă noi și mi-a dat drumul.

M-am întors. Normal! Noah trebuia să fie salvatorul.

— Bătaie! Bătaie! Bătaie!

În mijlocul parcării s-a produs pe neașteptate o mare hărmălaie, în care toată lumea țipa fie „Bătaie! Bătaie”, fie mai potrivitul „Ooo!” sau „Au, asta cred că a durut”, atunci când era

cazul. Iar eu eram prinsă în mijlocul furtunii, încremenisem și nu puteam să mă mișc.

Mi-au trebuit vreo două secunde ca să revin la realitate. Am luat-o la fugă spre Noah și am încercat să-l îndepărtez de Adam, care avea buza ruptă și sângera. Nu ar fi putut să pară mai livid de atât, nici dacă ar fi vrut.

— Noah! am țipat eu de mai multe ori, dar el nu asculta.

Toți băieții țipau și se certau acum și mai apăruse și un profesor care încerca să controleze situația și s-o priceapă. Creierul meu însă nu înregistra nimic din toate astea.

— Lee! am încercat eu, neputincioasă, și m-am agățat de brațul lui. Fă ceva!

— Dar ce crezi că fac acum? mi-a răspuns el pe un ton ridicat. Nimeni nu o tratează așa pe prietena mea fără să scape nepedepsit.

— Lee...

Am oftat, învinsă, când el s-a întors în mijlocul îmbulzelii, să țipe și să se îmbrâncească.

— Frate, dacă o plăci, e în regulă! s-a strâmbat Thomas la Noah. Dar sunt convins că fata are de dat la toți.

S-a ferit la fix de un alt pumn care îi era destinat și l-a privit provocator pe Noah.

Am rămas acolo, uitându-mă urât la el.

— Ce-ai spus?

— Ai auzit, a spus el și mi-a făcut cu ochiul.

M-am strâmbat.

— Asta pune capac! a mârâit Noah.

— Flynn! a urlat profesorul, năvălind prin mulțimea care a început să se disperseze repede.

Toate celelalte lupte au încetat brusc, dar Noah s-a oprit doar pentru că stăteam eu în fața lui, împingându-l în piept.

- Ce se întâmplă aici? a întrebat profesorul; i-am recunoscut vocea directorului adjunct, Pritchett.
- A fost doar o mare neînțelegere, i-am spus eu. Serios!
- Pentru toți o săptămână de detenție, a spus el. Noah Flynn, Rogers, în biroul meu, acum. Și tu, Rochelle!
- Am rămas cu gura căscată.
- Dar eu ce am făcut?
- Nimic, dar vreau să stăm de vorbă.
- Am oftat, abătută, și am simțit imediat un braț înconjurându-mi umerii. Lee.
- Mersi! am mormăit eu. Dar nu trebuia să te bagi.
- Ba trebuia, la naiba! Nimeni nu are voie să te trateze așa, Shelly.
- Tu faci asta douășpatru din șapte.
- Dar eu am voie. Doar suntem cei mai buni prieteni. Jigodiile alea... în niciun caz nu pot să-ți vorbească așa fără s-o pățească.
- Bine, mersi, i-am spus eu și l-am îmbrățișat aiurea, din lateral.
- M-a îmbrățișat și el.
- Știi, mi-a șoptit el la ureche, încep să cred că frățiorul meu mai mare s-a amoretat de tine, Shelly.
- M-am strâmbat.
- Asta sau poate avea chef de bătaie.
- A, posibil!
- Sigur! l-am corectat eu, făcându-l să râdă.
- Când am ajuns în fața biroului adjunctului, a sunat clopoțelul, iar Lee a oftat.
- Trebuie să mă duc la clasă.
- Da. Ei, ne vedem mai târziu, sper!
- Da. Baftă, a adăugat el, cu o expresie gravă.

Am râs, i-am făcut cu mâna când a plecat și m-am trântit pe un scaun. Cineva s-a așezat lângă mine: Noah. Directorul adjunct și Thomas au intrat direct în birou. Ușa s-a închis în urma lor cu un pocnet amenințător.

După câteva secunde de tăcere, am spus încet:

— Mersi!

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Noah Flynn îndreptându-și umerii.

— Nimeni nu poate să trateze așa o fată fără s-o pătească. Mai ales când fata aia ești tu.

M-am uitat la el dintr-o parte, fără să întorc capul.

— În fine, mulțumesc... Totuși, nu trebuia să te bagi. Adică puteai să mă lași să dau și eu un pumn.

— Ar fi fost un pumn bun, trebuie să recunosc.

— De ce m-ai oprit? nu m-am putut abține să îl întreb.

A ridicat din umeri.

— Să fiu sincer... nu prea știu.

— De fapt, dacă am ajuns la asta, de ce ai simțit nevoia să te bagi? Lee, Dixon și Cam s-ar fi descurcat.

— Poate, a spus el.

— Eviți să-mi răspunzi.

Noah a zâmbit.

— Da, evit... Cred că... nu am vrut să te văd implicată într-o bătaie și nu mi-a plăcut cum îți vorbeau...

S-a întrerupt, și-a trecut mâna prin păr, iar inima mea bătea din ce în ce mai tare.

Apoi a spus niște cuvinte care au măturat și mica scântie de speranță ce se aprinsese în mine; s-au revărsat ca un suvoi:

— Cred că, pentru mine, ești ca o soră mai mică sau ceva de genul.

— A, da, am dat eu din cap. Sigur.

A dat și el din cap, apoi și l-a scuturat, ca și cum ar fi încercat să-și limpezească mintea.

Încercam să-mi păstrez o expresie neutră.

— Crezi că o să ai probleme mari? l-am întrebat eu, prefăcându-mă că mă uit la unghii.

— Nu! Niciodată nu am avut. Mai ales acum, când vor afla că îți apăram onoarea, a adăugat el cu un rânjat.

— Haha, am făcut eu și mi-am dat ochii peste cap. Eu vorbeam serios.

Noah a clătinat din cap.

— Nu încep niciodată o bătaie, doar o termin. Știi, în apărarea mea.

— Nu văd de ce a trebuit să vin și eu aici, totuși.

— Ah, vor un martor, ca să verifice niște chestii sau așa ceva. De obicei, ăsta e mersul lucrurilor.

Am râs, m-am uitat la el și am clătinat din cap.

Am stat ceva timp, fără să vorbim prea mult, dar era o tăcere plăcută, confortabilă, care chiar m-a uimit. Mi-am dat seama că, de fapt, era cea mai lungă perioadă petrecută cu Noah în ultimul an și ceva, fără să pun la socoteală intervalul de timp pe care nu mi-l amintesc fiindcă eram beată.

Când a ieșit Thomas și a intrat el, i-am spus pe mutește „baftă”. El s-a mulțumit să zâmbească și m-a salutat înainte de a închide ușa biroului. Atunci n-am mai avut nimic de făcut, așa că am încercat să prind un pic de semnal pentru internet, ceea ce nu era prea simplu în școala asta.

Când a ieșit, mi-a zâmbit, dându-mi de înțeles că totul era în regulă.

Directorul adjunct Pritchett a strigat apoi „Rochelle!” și m-a poftit să intru.

Am oftat și m-am ridicat, îndreptându-mă spre birou. Nu mai fusesem niciodată acolo, doar trecusem prin fața lui, și nu era un loc deosebit de primitiv. De acolo veneau regulile și pedepsele.

M-a întrebat de la ce pornise bătaia. I-am spus adevărul: că niște idioți mă tachinau în legătură cu ceva ce făcusem sâmbătă seara la o petrecere, că eu m-am simțit jignită și că băieții au intervenit și a început bătaia.

— Înțeleg... Bine, mulțumesc, Rochelle!

— Sper că nu am creat cuiva probleme, nu? Vreau să spun, nimeni nu a fost rănit sau ceva..., am spus eu, îngrijorată, după ce m-am ridicat și mi-am pus rucsacul pe umăr.

Directorul adjunct mi-a întins adevărul prin care îmi justifica întârzierea la oră.

— Nu, ai confirmat doar povestea lor, atâta tot. Nu-ți mai face probleme, bine? Și ferește-te de belele!

Am dat din cap, neliniștită.

— OK...

— Acum du-te la clasă!

Era semnalul că trebuia să-mi mișc fundul de acolo, așa că nu am mai întârziat nicio secundă.

Capitolul 5

AM AUZIT ZĂNGĂNIT de tăvi în jurul meu, am ridicat capul și am văzut o mulțime de fete adunate, mai mari sau mai mici.

— Deci, a spus Jaime, veselă, așezându-se vizavi de mine cu gura până la urechi. Spune-ne tot!

— Despre ce? m-am încruntat eu, nedumerită, în timp ce puneam furculița lângă farfuria cu salată.

— Despre Flynn, evident! a țipat Olivia, aplecându-se ca să audă mai bine. Vrem să știm tot. Sunteți cumva împreună sau ce?

M-am strâmbat.

— Dumnezeuule, nu!

— Dar i-ai spus „Noah”, a zis una dintre fete, iar eu m-am uitat spre ea; era Tamara, care își coborâse vocea pentru a-i rosti numele, ca și cum i-ar fi fost teamă că el ar putea s-o audă. Nu i-ai spus Flynn.

Am ridicat din umeri.

— Mereu i-am spus așa. Îl știi de când eram copii. Ba chiar mi-a spus azi-dimineață că îi sunt ca o soră mai mică. E un băiat bun.

— Un băiat bun care se bate mereu?

Georgia a ridicat din sprâncene, sceptică.

— Te roog! Te protejează. Întotdeauna a făcut asta.

Mi-am mijit ochii și am simțit că mi se încrețea fruntea.

— Cum adică... întotdeauna m-a protejat?

Fetele s-au uitat una la alta. Apoi, în final, Faith a spus:

— Vrei să zici că nu știi?

— Evident că nu, am exclamat din ce în ce mai frustrată.

Ce să știi?

— Flynn le-a spus întotdeauna băieților să nu se apropie de tine! mi-a zis Olivia, pe un ton confidențial. Le-a spus că dacă fac vreodată ceva să te rănească, o să le pară rău.

Am clipit de câteva ori, holbându-mă la ea, apoi am izbucnit în râs.

— E o glumă, nu?

Fetele s-au uitat una la alta, iar eu n-am mai râs.

— Ei, hai! am spus eu. Uite, se poartă ca un frate mai mare care mă protejează, bine? Nimic mai mult.

Fetele au schimbat iar priviri, neîncrezătoare.

Până la urmă, Jaime a zis:

— În fine, dacă ești așa de convinsă...

— Sută la sută. Întreabă-l pe Lee dacă nu mă crezi.

— Apropo, unde ți-e jumătatea? m-a întrebat Tamara.

— La atelier, i-am răspuns. Vrea să se apuce din timp de banner. Eu, în schimb, am vrut să mănânc ceva.

— Mi se pare normal, a spus Candice. Hei, l-ai convins pe Flynn să vină la cabină?

— Nu vrea. Am încercat. Crede-mă, am încercat!

Au oftat toate.

— Mi-ar fi plăcut să vină. Aș fi dat bani buni la cabina aia, a spus Georgia, făcându-ne să râdem.

— Ți-a spus de ce nu vrea? m-a întrebat Karen.

Am ridicat din umeri.

— Nu chiar.

— Hei, a spus Lily deodată, uitându-se pe rând la Karen, Dana și Samantha cu o sclipire în ochi. Poate Flynn o să vrea să vină la cabină, fără să participe.

Au început toate să țipe, încântate.

Nu că le puteam condamna.

— O, Doamne! Elle, dacă nu poți să-l convingi să participe, măcar convinge-l să treacă pe acolo!

Am șovăit.

— Nu pot să promit nimic...

— Dar încerci? a insistat Dana.

Am auzit bipăitul telefonului și am dat să vâr mâna în buzunar, dar mi-am amintit că n-aveam niciun buzunar la fusta aia nenorocită. Am oftat în sinea mea și am băgat mâna în rucsac să caut mobilul.

Vino la atelier, am nevoie de ajutor! scria în mesaj.

Am pus telefonul la loc și m-am ridicat, luându-mi tava.

— Trebuie să mă duc să-l ajut pe Lee. Presupun că are nevoie de o mână de fată.

Au râs și ne-am luat la revedere.

— Elle!

M-am întors.

— Da?

— Roagă-l, mi-a spus Samantha cu o privire semnificativă.

Am râs puțin și am dat din cap spre ea, făcându-le să țipe încântate, apoi am clătinat din cap pentru mine.

Și, OK, să zicem că nu eram nici eu prea departe. Totuși, trecusem peste asta. De tot, mai ales de când îmi spusese că eram ca o soră pentru el.

Dar asta nu însemna că el era mai puțin atrăgător.

Când am ajuns la atelier, Lee bătea nerăbdător cu un creion într-un placaj mare. După doar zece secunde, mă înnebunise

deja – nu puteam să-l condamn pe domnul Preston că îl lăsase pe Lee pentru liniștea biroului său din spatele atelierului.

— Bună, i-am spus eu, dar nu m-a observat decât când am ajuns chiar în fața lui.

Am trântit rucsacul cu zgomot, făcându-l să tresară.

— A, nu te-am auzit când ai intrat! a spus el.

— Văd și eu. Deci pentru ce aveai nevoie de mine?

Mi-a arătat placajul din fața lui.

— Cât de mari ar trebui să fac literele?

Am oftat, mi-am răsfirat puțin părul, după care l-am răsucit și l-am strâns în coadă.

— Bine, priceputule, dă-mi creionul!

Am desenat pe placa uriașă conturul literelor pentru cuvintele CABINA DE SĂRUTURI.

— Dar nu sunt egale! „U”-ul ăla e mult mai îngust decât celălalt. Și „S”-ul e la jumătatea lui „R”.

— Știu. Dar poți să le faci din nou și să le măsoari cum trebuie. Pentru ce am eu în minte, însă, nu contează că nu e perfect.

— Spune-mi, rogu-te!

Mi-am mușcat buzele, încercând să-mi găsesc cuvintele care să descrie ceea ce gândeam. Nu era simplu.

— Păi, punem o placă mare pe cabină, iar literele le batem în cuie în poziții aiurea, așa, în toate direcțiile, fiindcă ar fi mai mișto decât să scriem drept „Cabina de săruturi”. Ai înțeles ce zic?

Lee a dat din cap, cu ochii la placaj. Efectiv, puteam să-l văd cum îmi analiza în minte ideea.

— Am înțeles ce zici. Ar fi mișto!

— Știu, i-am spus eu.

A început să îngroașe conturul literelor, măsurându-le, ca să fie drepte și egale. M-am așezat pe o bancă în fața lui, legănându-mi picioarele.

— Hei, i-am spus eu, știai că fratele tău i-a avertizat pe băieți să se țină departe de mine?

Lee nici nu a ridicat capul, a ridicat doar puțin din umeri.

— Da. Toată lumea știe.

— În afară de mine. Eu de ce nu am știut treaba asta? De ce nu mi-ai spus, mai precis?

— Hm, nu știu, am crezut că o să-ți dai seama și singură. De ce crezi că niciun băiat nu ți-a dat întâlnire în toți anii ăștia?

M-am gândit o clipă la asta. Să fiu sinceră, nu îmi pusesem niciodată întrebarea. Nu mă panicasem că ar fi ceva în neregulă cu mine doar pentru că nu aveam un prieten. Într-un fel, cred că mă gândisem că băieții mă considerau „unul de-ai lor”, fiindcă eram mereu împreună cu Lee și atunci nu mă vedeau ca pe o fată pe care s-o inviți undeva.

— Știi că tu ești unicul pentru mine, Lee! am glumit eu.

Lee a ridicat capul și mi-a făcut cu ochiul, așa că i-am trimis o beza. Am râs amândoi, apoi el s-a întors la desenarea corectă a literelor.

— Acum, serios, abia ai aflat asta?

— Da. Mi-au spus niște fete, fiindcă voiau să bârfească despre ceea ce s-a întâmplat dimineață. Nu că ar fi avut motiv de bârfă. Le-am spus că Noah mă consideră o soră.

— A dus la extrem rolul de frate protector, a confirmat Lee. Deși, evident, și eu aș fi făcut la fel. Mai ales după felul în care s-au purtat cu tine tipii ăia dimineață...

Creionul s-a rupt în pumnul lui.

— Frate, calmează-te! am spus eu încet.

Lee a aruncat creionul și a luat altul de la ureche.

— Scuze! Chiar m-au enervat!

— Nu mai spune!

— Mda, în fine! Chestia e că Noah are perfectă dreptate să le spună să se țină departe de tine. Ești așa de naivă, ai putea fi rănită foarte ușor.

— Ce? am strigat eu, indignată. Cum adică „naivă”?

Lee a ridicat iar din umeri.

— Uneori ești prea drăguță, Shelly. Nu în sensul rău. Vreau să spun doar că... în fine, înțelegi, ai toate șansele să te îndrăgostești de o jigodie care să te rănească.

— A, am spus. Înțeleg....

— Încerc doar să am grijă de tine. Și Noah la fel.

— Mersi, cred.

— Cu plăcere, cred, m-a ironizat el, râzând.

L-am plesnit cu o bucată de cauciuc pe care am găsit-o pe masa de lângă mine. El a dat-o la o parte și a continuat să lucreze, în timp ce îl priveam și vorbeam.

Mă tot întrebam de ce Noah mersese până într-acolo încât să le spună băieților să nu se apropie de mine. Fiindcă îmi dădeam seama că era incredibil de incorect. Urma să împlinesc șaptesprezece ani în două luni. Nu fusesem sărutată, nu avusesem un iubit, niciodată nu mersesem la vreo întâlnire. Era extrem de multă lipsă de considerație din partea lui Noah. Cum îndrăznește să intervină în viața mea așa?! Bine, era frumos din partea lui că avea grijă de mine, dar asta nu însemna că trebuia să-i împiedice pe toți băieții să se apropie de mine!

Când l-am întrebat pe Lee ce a făcut, mai exact, Noah, ca să-i sperie, acesta mi-a spus:

— Le-a zis că, dacă vreodată te vor supăra cu ceva, o să aibă de-a face cu el!

Am oftat în sinea mea. Era clar că Noah mă vedea ca pe o soră mai mică, vulnerabilă și naivă, dar nu puteam să nu-mi doresc să fi făcut toate astea din cu totul alte motive.

Capitolul 6

BRAD NU ERA cel mai dificil copil de zece ani de care trebuie să ai grijă. Ocupația lui principală era să se distreze cu jocurile video și să se certe cu televizorul. Nu a trebuit decât să-i pregătesc cina. Apoi, la nouă și jumătate, să trag de el pe scări până când a început să țipe:

— Bine! Mă duc să mă culc.

Am oftat și am savurat liniștea care s-a așternut după ce s-a închis ușa de la dormitorul lui.

M-am trântit în fața televizorului și m-am oprit la un film sângeros cu romani, sau gladiatori, sau ceva asemănător.

Exact când era să adorm, a sunat telefonul. Am sărit în sus, gata să cad de pe canapea.

— Alo? am mormăit eu în telefon, fără să fi verificat cine suna.

Aveam o voce tâmpită, dar nu îmi păsa. Indiferent cine era, trebuia să se descurce.

— Ăăă, Elle?

— Da! am răspuns, iritată.

— Sunt, ăăă, Adam. Ascultă, nu-mi închide, voiam doar să-mi cer scuze pentru azi-dimineață! Nu mi-am dat seama ce spun, cred. Deci... da, scuze.

Am clipit de câteva ori, încercând să-mi limpezesc mintea. Adam? Mă suna să-și ceară scuze?

Chiar nu-mi venea să cred. Deși poate asta era din cauză că se abținea cu greu să nu râdă.

— Ăăă... Elle? Mai ești acolo?

— D-da, am spus eu repede, bâlbâit. Scuze, eram la aragaz puțin.

Ce naiba? Cine se zăpăcește de la un telefon fiindcă are ceva pe aragaz? La ora zece seara?

— Suni cam târziu, să știi! m-am răstit eu. Și poate e cam prea târziu și pentru.scuze...

— Știu, dar voiam doar să-mi cer iertare.

— Bine, mersi, i-am tăiat-o eu. Trebuie să închid, Adam, așa că...

— Stai o clipă!

— Nu vreau să aud, indiferent ce vrei să spui.

— Deci nu vrei să iei masa cu mine?

Puteam să-mi imaginez foarte bine fața lui arogantă din tonul tupeist. Mă făcea să scrâșnesc din dinți.

— Să-mi dai șansa să-mi cer iertare așa cum trebuie?

— Nu! Pa!

Am închis și am aruncat telefonul pe canapea înainte să mai apuce să spună ceva. Ce jigodie!

Și Lee spunea că sunt prea drăguță... Ha!

Am pufnit la gândul acela, simțindu-mă satisfăcută de cât de dură fusesem cu Adam, dar nu la asta mă gândeam când m-am dus în cameră.

Un singur lucru aveam în minte. Destul de previzibil: Noah.

Nu știu de ce, dar nu puteam să mă gândesc decât la dimineața aceea când căzuserăm amândoi din pat: expresia din ochii lui, o expresie pe care mi-o aminteam perfect, dar pe care nu știam cum s-o interpretez, cu ochii lui strălucitori adumbriți, care îmi susțineau privirea.

Fiindcă nu te uiți așa la un surogat de soră, nu?

Evident că eram caraghioasă; era doar capul meu somnoros care se pregătea să intre în lumea viselor. Dar asta mă făcea să mă gândesc că poate exista și un alt motiv pentru care se implicase în bătaia de dimineață.

M-am strâmbat, cu ochii închiși.

— Ești tâmpită, Elle! am mormăit. Complet idioată...

A doua zi la școală, nu a fost chiar așa de rău. Am mai auzit niște fluierături și vreo două comentarii ironice, dar nu le-am acordat atenție. Și le-am auzit doar când nu era Noah prin preajmă.

Lee tot bombănea din cauza asta, iar eu i-am spus:

— Păi, într-un fel e vina mea. Adică, eu am vrut să mă dezbrac ca să fac baie în...

El mi-a aruncat o privire care m-a făcut să mă opresc.

— Ce ți-am zis eu ieri? Mult prea drăguță.

— Cum a fost asta ceva drăguț?

— Nu e ca și cum tot timpul umbli dezbrăcată, nu? Ai ceva decentă. Ai făcut o greșală la băutura, iar indivizii ăia te dezbracă, practic, din priviri.

Am oftat.

— Hai, hai! Nu sunt chiar așa de sexy.

— Te-ai mai uitat în oglindă în ultimul timp, domnișoară
34 C?

— Lee! l-am repezit, plesnindu-l peste braț.

Simțeam că îmi ardeau obrazii.

— Nu spune asta așa de tare!

El a izbucnit în râs și mi-a pus mâna pe umăr.

— Nu pot să cred că e aceeași fată care voia să facă baie dezbrăcată și care și-a scos hainele în fața băieților...

— Taci!

— Scuze!

— Avem ședință pentru carnaval la prânz, i-am amintit când a sunat de intrare.

Eu aveam chimie, Lee, biologie. Era singura oră pe care n-o făceam împreună.

— Da, știu.

— Pe curând!

— Pa, Elle!

M-am dus să mă așez la locul obișnuit în laborator, dar apoi am auzit:

— Bună, Elle! Vino să stai cu mine!

M-am uitat peste umăr și l-am văzut pe Cody, care trăgea scaunul de lângă el.

— E mort, l-am auzit pe Dixon mormăind în spatele meu.

— Și asta nu e nimic pe lângă ce-i va face Noah, a confirmat Cam, iar amândoi mi-au zâmbit înainte de a se așeza.

M-am uitat la ei, șocată, și mi-am spus: „Băieții ăștia!”

— Ăăă... sigur, OK, i-am spus eu lui Cody și m-am dus lângă el.

Nu îl cunoșteam prea bine, dar mi se părea un tip destul de drăguț. Avea părul vopsit negru și un piercing în limbă; în plus, cânta uimitor la pian muzică clasică, îl văzusem o dată la un concert al școlii.

— Am auzit de bătaia de ieri, mi-a spus el, ca să lege o discuție, în timp ce mâzgălea colțurile caietului. Nu-mi vine să cred că au putut să-ți spună așa ceva.

— A, păi, ăăă...

Am început să râd agitată, neștiind ce să spun.

După câteva clipe, m-a întrebat:

— E adevărat că tu și Lee faceți o cabină de săruturi? La Carnavalul Primăverii?

Am dat din cap zâmbind, fericită că a schimbat subiectul.

— Da! Mișto, nu?

— Da, a consimțit el, zâmbind. Deci participi și tu?

A ridicat o sprânceană, cu o scânteie în ochii lui verzi și cu un zâmbet semnificativ pe față, dar îmi dădeam seama că nu era chiar serios, din nota amuzată care se simțea în vocea lui.

— Nu, am râs eu. Nu particip.

— Păcat! Speram să nu fiu nevoit să mă fac de râs aici.

— Poftim?

— N-ai vrea să... Știi... ăăă, să... – și-a dres glasul – să mergi la un film, sau ceva... cu mine?

Îmi venea să râd, doar fiindcă îl vedeam atât de intimidat.

Dar am reușit să mă abțin.

I-am zâmbit ironic și l-am întrebat:

— Nu ți-e teamă că Noah o să-ți rupă o mână sau ceva?

A ridicat din umeri.

— Cred că merită să risc pentru o fată frumoasă ca tine.

— Păi, dacă zici așa, am spus eu zâmbind, de ce nu?

— Serios?

Ochii lui s-au luminat.

— Serios-serios.

— Mișto! Păi, o să te sun.

Am dat din cap. Apoi mi-am dat seama.

— Nu am numărul tău de telefon.

— Uite!

A scos capacul unui pix cu dinții, mi-a luat brațul și l-a întors. Era foarte talentat la scrierea numărului de telefon de la cot până jos, trebuie să recunosc.

— Puteam să-l trec în telefon.

— Dar n-ar fi fost deloc amuzant.

Am râs.

Între timp, profesorul intrase în clasă.

— Bine, toată lumea se liniștește și închide gura! Avem mult de lucru azi. Acum deschideți manualul la pagina o sută treizeci și șapte! La ultima lecție am văzut cum se produce etanolul, care sunt utilizările lui comerciale și care sunt implicațiile sociale...

— Da! a strigat în glumă un băiat, cred că era Oliver. O face pe Elle să se dezbrace.

Am roșit și i-am ripostat:

— De unde știi tu? Tu erai deja beat-mort, cretinule!

— Frumos!

Cody a râs apreciativ; ceilalți băieți au început să se ia de el, dar eu i-am zâmbit.

Lee nu va avea nimic împotriva când o să-i spun de întâlnirea cu Cody. El, oricum, îl cunoștea mai bine decât mine. De Noah îmi făceam griji.

— Hei, a spus Cody, după ce a sunat clopoțelul, iar eu mă pregăteam să fug la ședința pentru carnaval.

— Da?

— Sună-mă!

Mi-a făcut cu ochiul, râzând.

I-am zâmbit.

— Pa, Cody!

Am ajuns la ședință în același timp cu Lee.

— Hei, n-o să ghicești ce s-a întâmplat la ora de chimie!

— Ai primit o invitație la întâlnire?

Zâmbetul meu s-a transformat în îmbufnare.

— De unde știi?

— Mi-a dat mesaj Dixon. Zicea că e unul care vrea să își riște gâtul. Cody, nu?

- Da, am spus eu cu un zâmbet larg. N-ai putea să te prefaci puțin mai încântat pentru mine, Lee?
- L-am înghiontit, în glumă.
- Am întâlnire! Nu poți să te bucuri pentru mine?
- Lee a izbucnit în râs.
- Mă bucur, Shelly!
- M-a îmbrățișat, dar e posibil să fi făcut asta doar ca să nu mă mai agit așa.
- Cody e un băiat drăguț, dar mă întreb ce va spune fratele meu când o să afle asta.
- Am chicotit.
- Nu-ți face griji! O să fie bine!
- Dacă zici tu...
- Deci, Lee și Elle, ne-a întrerupt Tyrone, șeful consiliului școlar, făcând liniște cu o bătaie din palmele lui mari.
- Stătea în capul mesei, lângă Gen, care avea pixul și hârtia în față, gata să noteze ce era mai important. Fata își lua foarte în serios rolul de secretar al consiliului. Toată lumea s-a uitat la Tyrone și a tăcut instantaneu.
- Am auzit că, în sfârșit, v-ați gândit la un stand.
- Da, am spus noi la unison.
- O cabină de săruturi.
- Aha, am confirmat în cor.
- S-a uitat la noi puțin îngrijorat.
- Nu credeți că e un pic cam... cam riscant?
- Cum? De ce riscant? O să spunem că nu poți să vii la cabina de săruturi dacă ai viroză. Mare lucru!
- Nu, vreau să spun... În fine, nu credeți că e cam vulgar? a spus el. Unii nu sunt atât de încântați...
- Dar am început să lucrăm la banner! a țipat Lee, supărat. I-am găsit și pe cei care să participe la cabină! Toți sunt încântați de idee!

— Tyrone, am spus eu calmă, dându-i un cot lui Lee. Nimeni n-o să creadă că e vulgar. În plus, cabină de săruturi se face la o mulțime de carnavaluri. Putem oricând să stabilim câteva reguli. Gen, restricția de înălțime la carusel. Putem impune o limită de vârstă, dacă asta te frământă.

— Sunt câțiva profesori care nu sunt încântați, a spus el. Eu cred că e o idee grozavă. Dar nu sunt atât de sigur că...

— O să fie bine, i-am promis eu, zâmbindu-i larg.

— Ei, dacă ați pus totul la punct, atunci trebuie să vă apucați de lucru. Carnavalul e duminica viitoare. Până vineri, trebuie să fie totul gata.

— Da, știm! O să fie gata, a spus Lee.

— Perfect! Mai departe... Kaitlin, ai la tine numărul companiei care produce vată de zahăr?

— Adu-mi aminte să-l întreb pe fratele tău dacă nu vrea totuși să treacă pe la cabină, i-am șoptit eu lui Lee. Fetele mă bat și acum la cap cu asta.

— Știi că va refuza.

— Da, dar tot trebuie să-l întreb.

— Ce ți-am spus eu, Shelly?

Lee a zâmbit și mi-a dat un bobârnac peste nas, făcându-mă să mă frec pe față.

— Ești mult prea drăguță!

Lee trebuia să se ducă la magazin să ia niște chestii pentru mama lui, așa că m-a lăsat acasă la el, fiindcă urma să facem o listă de melodii pentru cabina de săruturi. Aveam de gând să mă apuc de ea înainte, să caut niște melodii de dragoste, așa că am intrat.

Ușa era deja descuiată; am văzut pe alee mașina lui Noah, cea pe care o reparase singur.

— Mama a zis că trebuie să iei niște lapte, nu mai avem deloc! l-am auzit strigând.

— A plecat deja, i-am răspuns. Sunt doar eu.

Am intrat în bucătărie exact când Noah ieșea și s-a lovit de mine; paharul cu apă a ajuns pe tricoul meu. Mai era și rece ca gheața; am scos o exclamație înăbușită de groază, sărind la un kilometru în spate.

— Noah! am țipat eu, trăgându-mă de tricou.

Mi se lipise de piele și probabil că nu mă ajuta deloc faptul că purtam un sutien roz, fiindcă toate cele albe erau la spălat. Am oftat. Țsta-i norocul meu...

M-am uitat urât la el. I-a tresărit un mușchi pe obraz și s-a uitat la mine cu sprâncenele aproape lipite.

— Ce este? De ce te uiți așa la mine? l-am întrebat eu, de-a dreptul înfuriată.

Când am văzut că nu spune nimic, am trecut pe lângă el în viteză și am intrat în bucătărie să-mi iau ceva de băut.

— Hei, ce ai pe braț?

Nu i-am răspuns.

— E adevărat că ți-ai dat întâlnire cu un puști?

Am pus paharul gol pe dulap.

— Frate, Noah! Ce importanță are? Am auzit deja de la Lee că sunt prea drăguță, nu trebuie să mă bați și tu la cap!

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nici tu nu mi-ai răspuns.

— Eu am întrebat primul, Rochelle!

Vai de mine! Îmi spusese numele întreg. Oh! M-am întors cu fața la el.

— Da, am o întâlnire... cu Cody. E băiat bun.

— Băiat bun? s-a strâmbat Noah. Elle, tu vorbești serios? Măcar îl cunoști pe individ? Adică, îl cunoști cu adevărat?

— Ei... păi, nu chiar. Dar de asta mă și duc la întâlnire. Ca să-l cunosc mai bine. Asta fac în general oamenii, știi? Sau, stai... nu, scuze, tu nu știi, domnule Cuceritor. Tu doar te culci cu fetele și dimineată le lași baltă. Deci e bine dacă știi măcar cum le cheamă.

Da, mă enerva. În mod normal, nu aș fi îndrăznit să spun așa ceva, mai ales că nici nu știam dacă era adevărat. Dar el chiar îmi făcuse sângele să fiarbă. În plus, încă mai eram furioasă că îi amenința pe băieți. Mi-am spus că, din cauza furiei, îmi bătea inima așa de tare.

— Vrea doar să ajungă sub fusta ta.

— De când asta? am țipat eu, aruncând mâinile în laturi. Și de unde știi tu, până la urmă? Măcar îl cunoști?

— Cody Kennedy. Pianist de concert. Înscris deja la câteva cursuri pentru facultate.

Am clipit. OK, deci poate îl cunoștea.

— Da, a spus Noah, plin de el. Știu despre cine vorbesc. Și mai știi ceva? Nu vrea decât să-ți intre sub fustă, ca toți ceilalți.

— Deci tu vrei să spui că nu există niciun băiat respectabil în școală care să vrea să își dea întâlnire cu o fată și pentru altceva decât sex? Sau poate vrei să-mi spui că numai pentru asta sunt bună? Chiar nu am personalitate, Noah?

— N-am spus asta. Dar toți sunt la fel.

— De unde știi tu? Din cauza ta nu am avut niciodată o întâlnire! Nu știi de ce ai făcut așa ceva!

— Pentru că ai prea multă încredere în oameni, a izbucnit el, întrerupându-mă. Tipul nu trebuie decât să-ți spună că te iubește și nu mai are mult de așteptat.

M-am uitat urât la el.

— Chiar crezi că sunt așa de naivă?

Noah s-a uitat urât la mine, după care a dat cu pumnul în ușă. Aceasta s-a trântit, apoi s-a deschis iar.

— Fir-ar să fie, nu poți să mă asculți măcar o dată în viața ta? Încerc să am grijă de tine!

— Nu trebuie să ai grijă de mine! am strigat și eu. N-ai putea să nu te mai bagi în viața mea? Cred că pot să mă descurc și eu la o întâlnire, Noah!

— De unde știi? Băieții se uită mereu după tine și spun ce sexy ești, n-ai observat până acum? Dacă vreun idiot crede că poate să-ți dea întâlnire și apoi să te rănească, o să vadă el!

Am țipat, de frustrare.

— Nu te mai băga în viața mea!

— O să suferi!

— Ba nu! În caz că n-ai observat, sunt fată mare acum. Pot să am singură grijă de mine.

— De-asta voiai să te dezbraci sâmbătă în fața tuturor?

— Eram beată!

— Și cine a trebuit să aibă grijă de tine? a ripostat el.

— Nu te-am rugat eu s-o faci! Nu te-am rugat nici să le spui băieților să nu se apropie de mine!

Am vrut să trec în goană pe lângă el, ca să mă închid în camera lui Lee.

Noah m-a prins de braț și a spus:

— Hei! N-am terminat discuția, Rochelle!

M-am întors și l-am împins cât am putut, dar nu s-a clintit.

— Heei! a strigat o altă voce: Lee.

Ne-am uitat amândoi la el și l-am văzut în cadrul ușii.

— De ce vă omorâți aici? Ce-am pierdut?

Nu am răspuns nici eu, nici Noah, dar am continuat să ne uităm urât unul la altul.

— Nimic, am răspuns eu până la urmă. Ne vedem sus, Lee!

I-am auzit vorbind încet în bucătărie. Am oftat. Noah era așa de... așa de enervant! Sigur, era incredibil de atrăgător. Dar, la naiba, de ce trebuia să se bage? Cum putea să presupună automat că era imposibil ca un băiat să vrea să iasă în oraș cu mine pur și simplu fiindcă mă plăcea?

M-am aruncat pe patul lui Lee și am urlat în pernă, să mă descarc.

Când a venit Lee să lucrăm pentru cabină, deja mă calma-sem și căutam prin colecția iTunes.

Nu m-a întrebat nimic, în afară de:

— Ai găsit ceva?

De-asta îl iubeam așa de mult pe Lee.

A așteptat până ne-am dus în sufragerie și am început să ne înfruptăm din mâncarea chinezească pe care o comandaserăm.

— Deci ce s-a întâmplat cu Noah?

— Am țipat la el și i-am spus că exagerează cu ideea asta fixă de a mă proteja. El a țipat la mine, încercând să spună că vrea doar să mă ocrotească. Am țipat iar la el, după aia ai venit tu.

— Are niște motive, totuși, a spus Lee, prudent. Am încercat să-ți spun...

— Da, știi că ai încercat, Lee, dar asta e altceva. Adică, tu ești prietenul meu cel mai bun.

Lee a zâmbit puțin.

— Hmm... da, dar... dar Noah are și el dreptate. Nu sunt toți băieții buni.

— Da, dar... nu sunt atât de toantă, încât să mă las păcălită.

— Vreau să am grijă de tine, Shelly!

Mi-a pus mâna pe genunchi, iar eu i-am zâmbit. Vezi tu, când Lee a spus asta, a fost plăcut. Când mi-a spus Noah, m-a enervat la culme.

— Știi. Cu Noah am eu o problemă. Pur și simplu, exagerează. Pot să supraviețuiesc unei întâlniri cu Cody. Tu știi cum e Cody. Nu ar încerca niciodată să facă ceva de genul ăsta.

— Da, știi.

— Noah nu știe, e clar.

— M-ați speriat mai devreme, să știi. Vorbesc serios!

— Știi că vorbești serios.

Dar tot îmi venea să râd.

— Cel puțin... să fii atentă!

— Pentru numele lui Dumnezeu! Sute de oameni se duc la întâlnire. Și tu te duci la întâlniri. Nu cred că încerci să violezi o fată la prima întâlnire.

Lee a izbucnit în râs.

— Poate la a treia întâlnire.

— De-asta nici nu vrea Karen să meargă cu tine la film.

A râs din nou, fiindcă glumeam amândoi, dar, după ce am redevenit serioși, a spus pe un ton grav:

— Acum, serios, Elle, nu vrem să pățești ceva.

— Știi.

— Doar să ai grijă!

— O să am. Promit!

— Promiți?

— Promit cu degetul, i-am spus eu și ne-am strâns degetul mic.

Nu mă deranja că Lee încearcă să mă protejeze. De fapt, chiar îmi plăcea. Nu mă deranja nici că Noah făcea pe fratele mai mare și că voia să mă protejeze. Ce nu-mi plăcea mie era că părea să vrea ca eu să nu mă duc la nicio întâlnire.

Ce nesimțit!

Capitolul 7

RESTUL SĂPTĂMÂNII a trecut chiar repede: am fost ocupați cu alcătuirea listei de melodii pentru cabină, cu pictarea bannerului, cu adunarea decorațiunilor necesare, cu afișele și cu anunțurile. Ca să nu mai spun de treburile cotidiene, precum temele.

Și am făcut tot posibilul să-l evit pe Noah când mă duceam acasă la Lee:

Încă mai eram supărată pe el și nu mai voiam un alt scandal.

Era vineri și nu aveam stare. În seara aia urma să merg cu Cody la film. Trebuia să mă întâlnesc cu el la șapte. M-am hotărât să apar acolo la șapte și cinci. Trebuie să-l faci pe băiat să te aștepte puțin, nu?

M-am dus acasă să-mi răsolesc șifonierul. Îmi tremurau puțin mâinile și respiram cam precipitat. Aveam o grămadă de griji și de dubii, dar refuzam să le bag în seamă.

Voiam ceva care să mă facă să arăt bine, dar nu disperată. Era doar un film, așa că, oricum, nu mă puteam îmbrăca prea elegant. Și cum Cody nu era mult mai înalt decât mine, pantofii cu toc ieșeau din discuție.

M-am oprit la o pereche de blugi gri-închis. *OK, bine. Era un început.*

Dar și așa, aveam doar jumătate din ținută.

Nu cerusem sfaturi de la nicio fată: eram prea jenată să recunosc că nu fusesem niciodată la o întâlnire și că nu știam cu ce să mă îmbrac la un film. Normal, fusesem deseori la film cu băieți, dar numai cu amici. Acum era altceva. Pe băieții cu care fusesem eu nu îi interesa cu ce eram îmbrăcată, dar acum... În fine, Cody avea să observe.

Știam că intram în panică fără niciun motiv, dar nu mă puteam stăpâni.

După multe ezitări, am ales, în sfârșit, o bluză de lână roz pal, cu mâneci până la cot. Avea la gât o danteluță de un roz mai intens, așa că era ceva mai elegantă decât o bluză obișnuită. Mi-am pus un lăntișor de argint și niște brățări și am decis că era OK.

Sau poate ar fi trebuit să-mi pun ceva care să mă avantajeze mai mult? Prin bluza asta de lână nu mi se vedeau prea mult sânii, și dacă îi ai, arată-i, nu?

M-am uitat la ceas.

Rahat! Deja trecuseră cinci minute după ora la care ar fi trebuit să plec.

Trebuia să mă mulțumesc cu bluza de lână.

— Pa! am strigat eu, coborând în fugă scările.

— Distracție plăcută! mi-a urat tata.

Brad urla în continuare la jocul lui video. Am trântit ușa după mine și am văzut că Lee deja mă așteapta în mașină. Ups!

Am ocolit mașina și m-am urcat în dreapta.

— Scuze, am spus eu cu respirația întretăiată. Dar nu strică să-l fac puțin să aștepte, nu?

Am râs nervos și am întors capul spre el. Apoi am scos un geamăt.

— Noah! Ce cauți aici?

— Lee a avut ceva de făcut. Așa că va trebui să fiu eu șoferul tău.

- Dacă mi-ai fi spus, luam un taxi sau îl rugam pe tata să mă ducă. De ce nu mi-a dat Lee mesaj să-mi zică?
- Am crezut că ți-a dat.
- Nu.
- Ei, atunci, nu știi.
- Noah s-a întors spre mine și m-a măsurat cu ochi critic. Mi-am netezit puloverul, nervoasă.
- Arată OK? Nu știi dacă nu e prea banal sau... Mulțumită unei anumite persoane, n-am mai făcut asta niciodată.
- El a zâmbit rece.
- E în regulă.
- Cum îmi stă părul?
- OK? a răspuns el, nesigur.
- A băgat în viteză și a ridicat din umeri.
- Cel puțin, te-ai îmbrăcat normal.
- Cum adică, *normal*?
- Normal pentru tine. Adică nu arăți prea multă piele sau ceva.
- Uau! Presupun că a fost aproape un compliment.
- Nu chiar. Dar, Elle, dacă tipul ăsta încearcă ceva, vreau să zic orice...
- Noah! E băiat. Eu sunt fată. Mulți se sărută la prima întâlnire, să știi. Nu o să încerce să se culce cu mine în timpul filmului. Nu despre *tine* e vorba.
- Noah a ridicat din umeri și s-a strâmbat puțin.
- Zic și eu...
- Un timp, n-a mai spus nimeni nimic.
- Cred că săptămâna asta am vorbit cu tine mai mult decât tot anul trecut, am comentat eu.
- Da. Straniu...
- Mi-am dat ochii peste cap. Da, era clar că nu era nimic între noi, chiar dacă eu aș mai fi fost îndrăgostită de el. Îmi era

absolut indiferent, mai puțin când făcea pe ultraprotectorul. Cât timp pierdusem iubindu-l...

Cu toate că arăta chiar foarte bine, mai ales cu părul ăla care îi cădea în ochi și cu fața luminată de ledurile de la bord.

Te duci la întâlnire cu un alt băiat! Alooo! Pământul către Elle!

Am clătinat din cap în sinea mea.

— Mulțumesc că m-ai adus! Poți să oprești aici.

— Bine! Are cine să te ducă acasă?

— Cody a zis că mă duce el. Dacă nu poate, îl sun pe tata sau pe Lee.

— OK.

M-am fandosit un pic, apoi am coborât din mașină și m-am îndreptat spre ușa cinematografului.

M-am uitat în jur. Nici urmă de Cody! Să-mi fi tras țeapă? M-am uitat înăuntru, dar nici acolo nu era... Unde era? Palmele începuseră să-mi transpire; stomacul meu părea că era făcut în întregime din fluturi.

După vreo două minute, i-am dat mesaj să-i spun: *Am ajuns. Ești înăuntru?*

Așa! Perfect! Nu suna prea disperat sau ceva. L-am trimis și am așteptat răspunsul. Am așteptat trei minute și jumătate ca să-l primesc.

Mai am puțin și ajung.

A, minunat! Acum eu eram cea care aștepta. M-am rezemat de un stâlp de electricitate, uitându-mă la telefon, ca și cum aș face ceva. În realitate, deschideam diverse aplicații și le închideam la loc. Speram să nu par atât de agitată pe cât mă simțeam.

— Țeapă?

Am tresărit ca naiba și l-am pocnit pe Noah în pieptul ăla incredibil de dur.

— Să nu mă mai sperii așa! Și, nu, de fapt, e pe drum.

A rânjit.

— Mi s-a părut că ai zis că vrei să-l faci să aștepte.

— Ei, da...

— Ți-am spus eu!

— Noah, du-te acasă! Ce faci, mă urmărești?

— Doar savurez spectacolul, a rânjit el. Arăți de parcă ai luat țeapă, să știi.

— Păi, nu mai am de ce să arăt așa, dacă ai venit tu, am ripostat. Ha! Nu mai arăt atât de ridicol, nu? Pe urmă, Cody e probabil blocat în trafic sau ceva. Nu-i mare chestie!

A dat din cap, sceptic. Am stat așa, în tăcere, un minut, care mi s-a părut nesfârșit. Mă tot întrebam dacă ar trebui să deschid vreo discuție, apoi mi-am amintit că eram supărată pe el și am închis gura. Probabil semănam cu un pește, închizând și deschizând gura așa.

Nu mă ajuta deloc că Noah îmi distrăgea mereu atenția: se rezemase de stâlpul din fața mea și se uita cum îmi frângeam mâinile neliniștită.

— Bună!

M-am întors și am zâmbit văzându-l pe Cody apropiindu-se.

— Bună!

Ochii lui au trecut peste mine spre Noah, care i-a aruncat cea mai rece privire pe care am văzut-o vreodată. Înfricoșătoare. Amenințătoare.

Am încercat să nu scrâșnesc din dinți.

— Nu ar fi cazul să pleci, Noah?

El s-a mai uitat urât o secundă la Cody, apoi a ridicat din umeri și s-a dus spre mașină, fără să spună un cuvânt. Am scos fără să vreau un suspin de ușurare și m-am relaxat.

— Scuză-mă, a trebuit să mă opresc să iau benzină. Erau niște cozi incredibile! Scuză-mă! Hai să intrăm! a spus Cody, făcând semn cu capul spre ușă.

Am zâmbit și l-am urmat.

— Vrei să iei tu ceva de mâncare? Eu mă duc la bilete.

— Sigur. Ăăă, floricele cu sare e bine?

— Da, perfect!

Mi-a zâmbit, dar, după ce m-am întors, am început să mă întreb dacă nu era un zâmbet cam crispat. Hmm... Probabil era doar imaginația mea. După ce am comandat floricele, m-am gândit dacă nu ar fi trebuit să iau ceva puțin mai... în fine, ceva care să nu-ți rămână între dinți. Dacă am fi ajuns să ne sărutăm, atunci... Am oftat. Pur și simplu, eram mult prea inexperimentată în privința etichetei unei întâlniri.

I-am mulțumit vânzătorului și m-am îndreptat spre locul unde stătea Cody, așteptându-mă și făcând o grimasă.

— Ce căuta Flynn acolo? m-a întrebat el.

A, de-asta făcea el fețe-fețe!

— Pur și simplu... era Flynn! am mormăit eu, clătinând din cap. Nu te mai gândi la el!

— Nu știam că sunteți atât de apropiați.

— Nu suntem. Lee nu a putut să mă aducă, așa că m-a adus Noah... Flynn.

— Ah, OK!

Am intrat în sală și deja începuseră reclamele. L-am lăsat pe Cody în față, să aleagă el locurile. S-a dus undeva pe la mijloc. Nu în spate, unde se așază de obicei cuplurile care vor să se giugulească. Nu-mi dădeam seama dacă era semn bun sau rău.

— Vrei să mergem undeva să mâncăm, după film? l-am întrebat eu în șoaptă, după ce mi-am făcut curaj.

— Am mâncat mai devreme, scuze... n-am știut... dar, dacă vrei...

— A, nu, e în regulă, am spus eu repede.

— Ssst! a făcut cineva din spatele nostru.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am cufundat în scaun. Începuse filmul și eu nu știam ce să fac. Mă întrebam dacă o să fie așa de prost gust Cody, încât să joace „Căscatul” și să-și pună brațul pe după umerii mei. Sau dacă se va sprijini de brațul fotoliului ca să-l țin de mână. Sau dacă va încerca să mă sărute.

Până la momentul acela nu-mi dădeam seama dacă întâlnirea noastră fusese sau nu un succes. Întârziase, dar fusese destul de politicos. Nu încercase să facă nicio mișcare, dar poate exageram eu lucrurile. Poate doar în cărți și în filme băiatul o sărută pe fată la prima întâlnire? Poate era și el la fel de emoționat. Poate că avea tot dreptul să fie nervos din cauza amenințărilor făcute de Flynn, să nu se uite niciun băiat la mine, dar să mai și iasă la o întâlnire cu mine.

Era, pur și simplu, ridicol. Uneori îl detestam pe Noah.

Filmul s-a terminat și am ieșit din sală. Cody a început discuția, mai întâi despre film, apoi despre genul de pelicule care îmi plac mie. Lui îi plăceau filmele *science-fiction* și thrillererele. Mie îmi plăceau mai mult cele de acțiune sau cele de dragoste. Nu prea ne potriveau la capitolul ăsta.

Nici în privința muzicii nu aveam gusturi asemănătoare, de fapt.

Dar Cody era plăcut și îmi era ușor să vorbesc cu el.

Am pălăvrăgit tot drumul spre casă, iar când am ajuns, a oprit mașina. Mi-am scos centura, dar nu m-am mișcat. Am încercat să par degajată și să mă comport ca în filme. (Întotdeauna am crezut că filmele sunt o excelentă sursă de educație. Ce norocoasă eram că văzusem *John Tucker trebuie să moară!*)

— Ei, mulțumesc mult, Cody! i-am spus eu, zâmbind. M-am simțit foarte bine.

— Da. Ar trebui să mai facem asta. Mai ai numărul meu?

— Păi, nu l-am pierdut de aseară și până acum.

Am râs agitată iar el mi-a zâmbit. Am văzut că se uita la buzele mele și mi s-a accelerat pulsul. O, Doamne! Acum urma să mă sărute, nu-i așa? O, Doamne!

S-a aplecat spre mine... da, sigur urma să mă sărute.

Primul meu sărut. Primul meu sărut avea să fie cu Cody Kennedy. Era un tip simpatic, destul de drăguț și eram relaxată în compania lui... Dar, sincer, nu simțeam nimic pentru el. Dacă m-aș fi agățat de piercingul lui din limbă în cazul în care ar fi vrut să mă sărute franțuzește? Nu eram pregătită pentru asta. Dar se întâmpla. Se apropia tot mai mult... Primul meu sărut!

M-am speriat.

Am întors capul și l-am sărutat pe obraz.

Apoi am coborât din mașină înainte de a mă simți prea rușinată de isprava mea. I-am zâmbit și i-am făcut cu mâna, apoi m-am îndreptat spre casă cât de repede am putut, încercând totuși să par în largul meu. Am intrat, am închis ușa și m-am rezemat de ea. Am dat afară tot aerul din plămâni și m-am lăsat la podea, cu mâinile pe cap.

— Sunt atât de idioată!

Cody probabil nu va mai vrea o altă întâlnire. Nu că aș fi fost convinsă că aș mai fi vrut încă una, dar cred nu aș fi fost în stare să-l refuz, dacă mi-ar fi cerut-o. La urma urmelor, o singură întâlnire nu era suficientă ca să-l cunosc cum trebuie, mai ales că fusesem și atât de agitată.

Până la urmă, mi-am târât picioarele spre dormitor și am ignorat pentru prima oară telefoanele lui Lee. Nu voiam să vorbesc acum despre asta. Voiam doar să mă mai cert puțin pentru eșecul cu care se încheiase prima mea întâlnire.

Mai bine că nu particip la cabina de săruturi, mi-am spus eu, cu un zâmbet răutăcios.

Capitolul 8

L-AM PUS LA CURENT pe Lee cu detaliile întâlnirii, iar el mi-a dăruit, în schimb, un zâmbet plin de compasiune.

— Totuși ți-ai dori și o altă întâlnire? Pare că nu te-ai simțit așa grozav la prima...

— Păi, nu chiar, am mormăit eu, ciugulind o scamă imaginară de pe blugi. Dar nu știu... Poate aș fi spus da, dacă m-ar fi invitat... Au! Ce-a fost asta? am exclamat eu, când Lee m-a plesnit cu putere pe coapsă.

— Prea drăguță! s-a strâmbat el la mine. Nu-ți place tipul ăsta mai mult ca un amic, e evident. Dar ai fi în stare să îl induci în eroare, doar ca să fii drăguță cu el.

— Nu l-aș induce în eroare. Pur și simplu... i-aș acorda o a doua șansă. Oamenii nu își găsesc sufletul pereche de la prima întâlnire sau ceva de genul.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu l-aș induce în eroare!

— Ba da. Nu intenționat. Ci fiindcă ai vrea să fii politicoasă. Am oftat și m-am trântit cu spatele pe iarbă.

— Sunt chiar atât de rea?

— Cu Noah nu ești drăguță.

— Da, dar el e Noah. Apropo, mersi că mi-ai spus că o să mă ducă el cu mașina, am adăugat eu, sarcastic.

— A, da. Am greșit, dar, hei, nu v-ați omorât.

— Eram gata s-o fac, crede-mă! Și privirea aia pe care i-a aruncat-o lui Cody când a venit! Jur, fratele tău e cel mai enervant măgar din lume!

Lee s-a mulțumit să râdă. M-am strâmbat la norii care treceau pe deasupra capului meu, ca niște bucăți de vată profilate pe cerul albastru. Simțeam că respirația îmi devenea din ce în ce mai regulată; privitul norilor avea ceva calmant.

— Scuză-mă, a spus Lee în cele din urmă. Ești simpatică atunci când te înfurii.

— Mă rog.

— În fine. Ai mai vorbit cu Cody de atunci?

Era duminică, ora trei după-amiază. Și nu, Cody nu-mi dăduse nici vreun mesaj, nici vreun telefon, iar ceva îmi spunea că nici el nu se simțise prea grozav la întâlnire.

— Nu, i-am răspuns. Nu am vorbit.

Lee a ridicat din umeri.

— Nu e interesat.

— Ce? De unde știi? Poate e ocupat. Sau poate se preface inabordabil, ceva.

Lee mi-a zâmbit cu un colț al gurii, plin de compasiune.

— Îmi pare rău, Elle, dar pur și simplu nu e interesat! Crede-mă! Sunt băiat. Știu cum operează populația masculină când e vorba de fete.

— Bine, am bombănit eu. Poate nu mai e interesat. Poate trebuia să mă resemnez și să-l sărut.

— Vezi, iar faci așa, a mormăit Lee. Nu e ca și cum ai avea obligația să-l săruți. Deci voi doi nu v-ați înțeles, mare scofală! Mergi mai departe!

— Nu pot să mă hotărăsc dacă sfatul tău mă ajută sau nu.

— Nu sunt fată. N-o să stau aici să-ți disec întâlnirea eșuată.

— Doar mă ascuți pe mine cum o disec, am mormăit eu.

— Exact!

Am oftat.

— Bine, presupun că ai dreptate. Dar o să fie ciudat la școală, nu crezi?

— Numai dacă faci tu să fie ciudat.

— Da, presupun.

Am sărit atât de repede în fund, încât am amețit.

— Să nu cumva să-i spui lui frate-tău ce nașpa a fost la întâlnire, OK? Te rog!

— De ce aș face asta?

— Așa... dacă întreabă. Îi spui că a fost bine. Dacă trebuie să-i spui ceva, totuși, spune-i că eu și Cody nu ne potrivim. Dar nu-i spune că a fost atât de nașpa după cum ți-am spus.

— OK..., a spus el prudent, fără să mă mai chestioneze.

Nu voiam nici să-mi imaginez ce față arogantă ar fi făcut Noah dacă ar fi aflat cum fusese în realitate întâlnirea mea cu Cody. Oricare ar fi fost motivele pentru care Noah nu voia să am un prieten, se pricepea al naibii de bine să mă țină singură.

Am oftat încet și am închis ochii, simțind cum soarele îmi încălzea obrajii. L-am auzit pe Lee că se întindea lângă mine și am stat amândoi așa, prea mulțumiți și relaxați ca să mai spunem ceva. Tot weekendul am lenevit. Nimeni nu putea să ne deranjeze cu nimic.

Ne-am uitat la filme, am stat la soare, am plonjat în piscina lui Lee și am încercat să facem ceva teme (nu am reușit prea multe în privința asta). Așa că luna a venit mult mai repede decât aș fi vrut.

Prima oră aveam chimie. Cu Cody. Care nu mă sunase și nu-mi dăduse niciun mesaj tot weekendul. Nu-mi dădeam seama dacă asta era fiindcă nici el nu mai voia o altă întâlnire sau dacă ar fi trebuit să-mi fac griji că nu mă plăcuse.

Câțiva îmi dăduseră mesaj sau mă sunaseră să mă întrebe cum a fost la întâlnire. Eu spuneam întotdeauna: „OK”.

Când mă întrebau dacă o să mai ies cu el, răspundeam: „Nu știu”. Când mă întrebau dacă ne-am sărutat, eram nevoită să zic: „Nu”.

Dar acum trebuia să dau ochii cu el și nu știam cum să mă comport.

Da, Cody era drăguț și îmi era foarte ușor să vorbesc cu el. Dar nu îl plăceam în felul acela. În mod evident, și el simțea la fel, din moment ce nu mă sunase. Ar fi trebuit să fiu ușurată din cauza asta; dacă sentimentul era reciproc, n-ar fi trebuit să fie prea penibil, nu?

— A, nu!

Am ridicat capul și l-am văzut pe Dixon, apropiindu-se.

— Iar ești cu pantalonii! Mi-e dor de fustă! Erai așa sexy!

— Foarte amuzant!

— Nu încercam să fiu amuzant, a spus el, râzând.

Mi-am dat ochii peste cap și am continuat să-mi caut tema la matematică.

— În fine, toată lumea vorbește despre marea ta întâlnire cu Cody...

— De ce? N-a fost chiar așa de interesant... Pe bune!

— Da, știu. Dar e primul tip care a riscat să te invite la o întâlnire.

Am ridicat din umeri, încercând să nu scrâșnesc din dinți amintindu-mi cât de mult mă înfuriase Noah cu încercarea lui de a mă proteja de suferință.

— Cody le-a povestit tuturor că nu ai vrut să-l săruți.

— Nu e asta... Stai, a povestit tuturor? Chiar a spus asta?

— Mă rog! Eu spun asta. L-au bătut la cap vreo doi băieți și s-a aflat destul de repede. Asta doar fiindcă întâlnirea ta a fost

așa o mare noutate, înțelegi? Așa că... acum toată lumea crede că nu ai vrut să-l săruți.

— A fost... nu știu...

— Hei, nu trebuie să te justifici în fața mea, mi-a spus Dixon cu alt zâmbet larg. Numai că unii o să vorbească și o să-ți pună întrebări, așa că fii pregătită!

— Mersi că m-ai prevenit! am murmurat eu.

— N-ai pentru ce!

Și Dixon nu se înșelase – lumea venea mereu la mine și mă întreba: „E adevărat că nu ai vrut să-l săruți pe Cody? De ce nu l-ai sărutat?”

Prima oară am intrat în panică. Nu voiam să le spun adevăratul motiv, așa că aiuram ceva gen: „Păi, nu mă simțeam prea bine. Nu știam dacă nu era ceva contagios”.

Ce minciună! Sunt convinsă că toți își dădeau seama de asta, dar, dacă o făceau, nu o arătau.

Am intrat în laboratorul de chimie, iar Cody era deja acolo. Am șovăit o clipă, întrebându-mă dacă ar trebui să stau lângă el sau nu.

Mi-a zâmbit, așa că m-am dus lângă el.

— Bună, am spus eu, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dacă erai bolnavă vineri, trebuia să-mi fi spus, să știi! m-a luat el în primire.

— Știu, dar chiar m-am simțit bine și nu am vrut să anulez întâlnirea.

Am încercat să nu vorbesc prea mult.

— Scuze pentru asta.

— Nicio problemă.

— Deci, ăăă... da...

Mi-am dres glasul, iar Cody a râs agitat.

— N-aș vrea să par prea nesimțit sau ceva, dar... m-am mai gândit la asta și...

— Ar fi mai bine să rămânem prieteni? am completat eu, apoi am regretat când mi-am dat seama că poate nu asta voise să spună.

Frate, dacă îmi săpasem singură groapa?

— Ăăă, da, a spus el, zâmbind neliniștit. Fără supărare! Mi s-a părut că pur și simplu... nu ne potrivim.

— Nu e nicio supărare, am spus eu, zâmbind. Și mie mi s-a părut la fel.

Speram că ușurarea mea nu era chiar atât de evidentă.

— Deci, ți-ai făcut tema? Eu n-am înțeles întrebarea a opta.

Și, uite așa, viața mea a revenit brusc în albia ei normală, lipsită (din păcate) de povești de iubire.

Lucram la bannerul pentru cabina de săruturi. Literele erau deja tăiate, iar Lee le finisase pe margine; trebuia doar să le mai vopsim și să le batem în cuie. Aveam câteva decorațiuni acasă și terminasem de făcut și afișele. Mai aveam și două plăcuțe pe care scria prețul.

— Toată lumea m-a întrebat săptămâna asta ce s-a întâmplat cu tine și Cody, mi-a spus Lee.

Era miercuri după-amiază. Trebuia să ne mișcăm rapid fundurile ca să terminăm totul până vineri.

— N-ai spus nimic prea grav?

— Nu le-am spus adevărul, nu, a râs el, înmuindu-și iar peninsula în vopseaua roz. Dar nu știu de ce le-ai spus că erai bolnavă.

— Era mai credibil, m-am apărat eu. A fost prima chestie care mi-a venit în minte.

— Da, cred, dar mulți băieți bănuiesc că, de fapt, Noah l-a speriat pe Cody.

— Arăta destul de amenințător când îl așteptam, am recunoscut eu, făcând modele cu burețelul de la ruj pe una dintre literele deja uscate.

Lee a ridicat nepăsător din umeri. A trecut puțin până să spargă din nou tăcerea.

— Shelly?

— Da?

— Pe tine te-a speriat? Vreau să zic... Știi că nu e chiar Incredibilul Hulk sau ceva, dar uneori își pierde cumpătul foarte repede.

— Așa e el. Îl știu de mică. Nu mă poate speria, știu că e puțin... intimidant...

— Presupun, a spus Lee, dând din cap.

Pe neașteptate, a aruncat pensula în borcan, stropindu-mă cu vopsea roz-bombon pe față, pe bluză, pe cravată, pe păr...

— *Lee!* am țipat eu.

— Scuze!

Am luat o pensulă și am înmuiat-o în borcanul cu vopsea neagră, gata pregătită să-l stropesc. Dar ceva rece și umed a aterizat pe fața și pe gâtul meu exact când mă pregăteam să-l împrôșc; am fost atât de surprinsă, încât am aruncat pensula în borcan, alegându-mă și cu o dâră neagră pe mine.

Lee a lăsat pensula, apoi a început să râdă în hohote. M-am strâmbat la el, așteptându-l să se oprească.

— Nu e amuzant, Lee!

— Ba e! Dacă ai f-f-fi v-v-văzut ce f-f-față ai... făcut!

Se ținea de burtă. M-am uitat urât la el și mi-am luat geanta.

— U-u-unde te duci?

— La vestiar, să-mi spăl rahatul ăsta de pe față, m-am răstit eu. Și nu mai râde!

— Nu pot să mă abțin, serios! a reușit să spună el, îndoit de răs. Aveai o față!

Am ieșit din atelier ca o furtună, trântind ușa după mine. Știam că aveam o bluză de rezervă în dulap. Mai târziu urma să ne ducem la un burger și nu voiam să ies în lume arătând ca un Picasso.

Întotdeauna am avut impresia că vestiarele de la școală sunt ciudate: un coridor lung, comun, plin de anunțuri și chestii prinse în piuneze, care ducea spre „sala de fitness”, unde erau benzile de alergare și greutățile, iar mai departe, terenul de sport în aer liber. Vestiarele fetelor erau pe dreapta, ale băieților, pe stânga.

Exact când am intrat pe hol, pe ușă a năvălit toată echipa de fotbal. Îmi scosesem deja cravata și mă descheiasem și la un nasture; nu mă gândisem că s-ar putea să nu fiu singură.

Toți băieții au încetinit pasul când m-au văzut, iar eu am înțepenit.

Apoi au început râsetele, fiindcă, din câte se părea, toți mă considerau nostimă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Jason, mușcându-și tare buzele, ca să nu mai râdă.

— Vopseam bannerul pentru cabină, am spus eu. Lee avea un borcan de vopsea. E cazul să spun mai mult?

A clătinat din cap. Cei mai mulți dintre băieți s-au îndreptat spre vestiare, tot râzând și uitându-se la mine. Pe vreo doi i-am văzut cum se uitau la cămașa mea pe jumătate descheiată și mi-am acoperit pieptul cu brațul.

— Ei, hai, am spus eu, după care am făcut o piruetă și le-am zâmbit larg – mai degrabă fac o glumă decât să mă arăt stânjenită. Arăt chiar așa de rău?

— Ei bine, aș plăti bani grei să te văd la galeria de artă, a spus unul dintre băieți, râzând.

Mi-am dat ochii peste cap și m-am îndreptat spre zona fetelor, spunându-le peste umăr „la revedere”.

O mână mi-a prins brațul, făcându-mă să mă dezechilibrez, apoi aceeași mână m-a susținut să nu cad.

M-am întors să văd cine era. Atunci mi s-a șters zâmbetul de pe față.

— Aaa...

— Ce faci? a șuiertat Noah. Nu poți să umbli pe aici pe jumătate dezbrăcată, Elle!

— Umblu cum vreau, mersi! m-am răstit eu și mi-am smuls brațul din mâna lui. Ce-i mare chestie! Nu e ca și cum m-aș pendula pe aici în chiloți, la naiba!

— Da, dar...

M-a studiat din cap până în picioare, apoi mi-a aruncat o privire critică.

— Lasă-mă odată în pace! am strigat eu, uitându-mă urât la el. Serios, e destul de nașpa că faci pe ultraprotectorul, nu e cazul să fii și așa de... exagerat!

— Deci ce s-a întâmplat cu tine și Cody? Știi sigur că treaba cu „boala” e o minciună.

Am rămas cu gura căscată. Mă șantaja?

— Nu ai spus nimănui, nu?

El a rânjit și s-a uitat la mine de sus.

— Eu nu bârfesc. Și nu, nu le-am spus. Fiindcă m-am gândit că ai un motiv bun. Deci, ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

— Nimic.

— E clar că s-a întâmplat ceva; te cunosc destul de bine ca să-mi dau seama când minți. Deci, care e adevărul?

Mi-am mușcat obrazul, întrebându-mă dacă ar trebui să-i spun adevărul sau să-i cer să nu-și mai bage nasul. Apoi m-am gândit că dacă nu-i spuneam, o să ajungă la concluzia tâmpită că băiatul a sărit calul.

În timp ce mă gândeam la toate astea, nu puteam să nu observ ce bine arăta Noah în echipamentul de fotbal, cu apărătoarele alea de umăr și cu casca sub braț. Părul lui era puțin umed de transpirație și arăta pur și simplu... uau!

Înainte să observe cum mă uitam la el, i-am răspuns:

— El voia să mă sărute la finalul întâlnirii, dar eu l-am sărutat pe obraz. Nu a încercat nimic, a fost o situație absolut normală, iar eu m-am făcut de râs și am întors capul. Nu e mare chestie. S-a făcut prea mult tam-tam. E doar penibil!

El mi-a studiat o clipă fața înainte să spună:

— Asta e tot? Sigur?

Am avut impresia că se străduia să nu râdă.

Am pufnit, nemulțumită, gata să bat cu piciorul în podea.

— Da. Absolut sigur. Ce-o iei mereu așa în tragic? Ca și cum orice băiat din școala asta ar putea să mă oblige să fac ceva ce nu vreau.

Noah a ridicat dintr-o sprânceană, ca și cum ar fi vrut să spună că eram mult prea naivă. M-am decis să nu-l mai bag în seamă.

— Acum aș putea să mă duc să curăț vopseaua asta nenorocită sau inchiziția spaniolă mai are și alte întrebări fără sens?

A zâmbit puțin.

— Cineva e într-o dispoziție proastă.

— Sunt murdară de vopsea și tu mă iei la întrebări pentru nimic! Normal că sunt într-o dispoziție proastă!

Am plecat repede de acolo.

Dar când m-am uitat în oglindă, la vestiar... chiar și eu am început să râd. Arătam într-un hal! Aveam stropi de vopsea în păr, pe față, pe gât, pe bluză...

Dar când am văzut că nu ieșea, nu mi s-a mai părut atât de amuzant.

Sau când am văzut că nu aveam nicio bluză de schimb în dulap.

După zece minute de frecat continuu, am reușit să scot vopseaua din păr și să-mi curăț parțial fața. Vopseaua se prelinsese

și pe sub bluză, așa că stăteam acolo, în pantaloni și sutien, când ușa s-a deschis.

Gândindu-mă că e Lee, nu m-am întors.

— Hei, Elle? Lee a zis că se duce să mănânce cu băieții, dar dacă vrei să te duc acasă...

Noah s-a oprit când m-a văzut acolo.

Am încremenit, clipind des la imaginea mea din oglindă. Am simțit cum mi se încălzeau obraji și am întors capul, sperând că nu am roșit atât de tare pe cât se vedea în oglindă.

— Ce e? am țipat eu.

— Nimic.

— Nu, ce-ai zis?

— Ah, da, exact, păi, ăăă, Lee se duce să mănânce cu băieții, dar a zis că dacă vrei să mergi direct acasă, să te iau eu cu mașina. Și având în vedere că încă mai arăți ca un soi de Picasso...

M-am uitat la stropii de vopsea de pe claviculă și am râs, încercând să nu par stânjenită că mă vedea în sutien. Mă mai văzuse doar în lenjerie, dar acum mi se părea cumva... altfel.

— Da. Spune-i lui Lee să-și vadă de treabă!

— Bine! Tu cât mai stai?

Am ridicat din umeri.

— Nu știi. Dacă mă duci direct acasă, aș putea să mă spăl acolo, deci...

Mi-am pus repede bluza udă pe mine, am încheiat-o în grabă și mi-am agățat rucsacul de umăr.

— Să mergem!

Nu eram prea încântată să plec cu Noah; eram aproape sigură că trebuia să mă aștept la o predică, ceva.

— Cum merge cu cabina? m-a întrebat el, degajat, în timp ce traversam parcare.

M-am uitat la el, prudentă, el mi-a prins privirea și a ridicat ușor din umeri.

— Ce? a spus. Nu pot să discut cu tine?

Singura mea replică a fost să ridic din sprâncene, sceptică. A dat din umeri.

— Mă rog... Deci ai de gând să răspunzi, da sau nu?

Am oftat și am strâns o clipă din ochi. Aveam senzația că trebuia să fiu supărată pe el, dar mi se părea că nu găseam niciun motiv legitim.

Presupun că Noah avea, pur și simplu, un efect ciudat asupra mea. Dar dacă efectul ăsta era bun sau rău nu-mi dădeam încă seama.

— Merge bine! Mai sunt niște chestii de făcut până vineri, dar o să le rezolvăm. Asta, dacă Lee nu o să vrea iar să mă vopsească pe mine în loc să vopsească literele.

— Ei, pot să spun că ai făcut o frumoasă exemplificare pentru impresionism.

M-am oprit brusc, iar Noah s-a oprit și el, câțiva pași mai în față, când a văzut că mă pierdusem pe undeva, pe drum. Am ridicat din sprâncene.

— Poftim?

— Cred că a fost un compliment. Noah Flynn tocmai a făcut un compliment! Cineva să contacteze ziarele!

A râs, sarcastic, dar în ochii lui am văzut o sclipire. I-am zâmbit și am pornit după el.

— Tu o să vii la carnaval? I-am întrebat.

— Da. Nu prea am încotro. E una dintre chestiile alea la care te „încurajează” toți profesorii să te duci, ca să demonstrezi „spirit școlar” și alte rahaturi.

— Ai de gând să treci și pe la cabina de săruturi?

A ridicat o sprânceană, cu o expresie plictisită.

— De ce mă întrebi, Shelly?

— Toate fetele, mai ales cele care participă, mă roagă să te conving să vii. Ideea de a-l săruta pe Noah Flynn e mult prea incitantă pentru unii.

A zâmbit mai larg.

— Ah, deci nu pentru tine mă rogi.

În visele mele.

— Nu, sigur că nu!

— Păi, nu pot să-ți promit. Spune-le că s-ar putea să trec pe acolo, dacă te mai întreabă. Și, fiind vorba de mine, *sigur* te vor mai întreba.

— Ce plin de tine ești! am mormăit eu, clătinând din cap.

Am făcut o pauză și m-am uitat cu atenție în parcare. Sco-sese niște chei, dar nu vedeam mașina.

— Unde ți-e mașina? l-am întrebat eu, ducându-mă după el.

— N-am venit cu ea azi.

— Atunci... cu ce ai venit?

— Am luat motorul.

Am scos un geamăt și am rămas mai în spate, după care m-am oprit complet, cu ochii la motocicletă frumoasă, roșu cu negru, pe care o făcuse dintr-o vechitură care zăcea în garaj. Arăta superb, nu mă înțelege greșit. Dar în viața mea nu mă urcasem pe o motocicletă: mă speria ca naiba numai gândul că aș merge cu ea.

Și acum iată-mă fără nicio variantă decât aceea de a urca într-o capcană a morții pe două roți! Și cu Noah!

— Dacă mor, o să fie vina ta.

— N-o să mori, Elle! Ba chiar îți dau și casca.

— Nu ai decât o cască? Dar dacă...

— N-o să pățesc nimic, m-a întrerupt el. Până acum n-am bușit-o.

A bătut tare în coarnele motocicletei, ca și cum ar fi vrut să-mi arate cât era de solidă.

— Dar dacă o să cazi? Dacă, Doamne ferește, intri în ceva? Nu degeaba e obligatorie purtarea căștii! Ai cumva impulsuri suicidale?

Cu fiecare silabă, vocea mea devenea tot mai isterică. Nu-mi luasem ochii nicio clipă de la motocicletă. Cu fiecare secundă, mi se părea mai monstruoasă și mai înfricoșătoare.

— Și-e teamă pentru mine, Shelly? m-a tachinat el.

A mijit ochii. Erau strălucitori. Zâmbea în timp ce arunca nepăsător casca dintr-o mână în alta, până i-am smuls-o, enervată la culme.

— Nu trebuie să-ți fie frică de motocicletă, a spus el, mângâind-o de parcă ar fi fost un cățeluș adorabil. Nu te mușcă!

— Ea, poate nu, dar tu ai fi în stare, am mormăit eu în surdina.

Dar el m-a auzit și a început să râdă. Și-a pus geanta în compartimentul de sub șa, după care a băgat și rucsacul meu.

Mi-am pus casca pe cap, scrâșnind din dinți. Nu voiam să fac asta, dar nu aveam încotro. Trebuia să ajung cumva acasă, înainte să mă întâlnesc cu Lee și cu ceilalți. Deși mai degrabă m-aș fi dus pe jos, decât să plec cu Noah pe motor.

Am bâjbâit la curelușe. Casca era uriașă și nu vedeam ce făceam. Mirosea puțin a lămâie. Cum mirosea perna lui Noah. Era un miros plăcut.

Mi-am alungat gândurile ca să revin la problema de față: să-mi fixeze casca pe cap, ca să am mai puține șanse să mor.

— Uite...

Noah mi-a dat mâinile la o parte și mi-a fixat casca. Mi-a atins gâtul cu vârful degetelor și nu știu de ce am avut un frison. Ciudat...am încercat să mă adun, gândindu-mă că frisonul era cauzat de spaima mea de a urca pe acest așa-zis vehicul.

— Nu fi așa speriată!

Mi-a zâmbit, din nou un zâmbet real, autentic, care îi făcea gropițe în obraz. Care făcea ca inima mea să execute tumbe periculoase. Îmi plăcea la nebunie zâmbetul ăla.

S-a urcat pe motocicletă, iar eu m-am cățarat cu grijă în spatele lui. *Slavă Domnului că nu sunt în fustă*, doar la asta mă gândeam.

Noah a întins mâinile în spate, mi-a luat brațele și mi le-a pus pe mijlocul lui. M-am crispat puțin, iar el mi-a spus:

— Relaxează-te, Elle!

O mișcare, iar motocicleta s-a trezit la viață cu un urlet. Nu înaintasem nici măcar un centimetru, dar eu îl țineam strâns de talie și mă lipisem de el cât putusem. Inima îmi bubuia de groază.

Prin vuietul din urechi auzeam hohotul lui de râs și huruitul infernal al motorului.

Apoi am pornit.

Voiam să țip la el, să urlu: „Mergi mai încet! O să ne omori”.

Numai că, după ce am deschis gura, sunetele s-au pierdut în vântul care vâjâia pe lângă noi. Înaintam săltând pe drum, ne strecuram prin trafic, făcând zigzaguri printre șirurile de mașini și camioane.

Părul îmi flutura pe sub cască, iar bluza îmi tremura. Nu auzeam nimic altceva decât vuietul din urechi, huruitul motocicletei și vântul.

Când Noah a luat un viraj strâns și a oprit apoi lin în fața casei mele, nu puteam să mă mișc.

Brațele mele erau încă încleștate pe abdomenul lui ferm. Picioarele îmi erau lipite și ele cât se putea.

Noah mi-a desprins încetișor mâinile, iar asta m-a făcut să revin brusc la viață.

M-am dat jos de pe motocicletă, simțindu-mi picioarele atât de moi, că, pe lângă ele, gelatina părea materie solidă și am început să bâjbâi la cască. Mâinile îmi tremurau ca vai de lume.

Cu o mișcare rapidă, Noah mi-a desfăcut casca, apoi mi-a tras-o de pe cap.

— Ți s-a electrizat părul, s-a amuzat el și a întins mâna să mă ciufulească.

M-am strâmbat și am încercat să-mi netezesc pletele cu mâinile tremurânde, ceea ce era imposibil. Mă stăpânea impresia că aveam un cuib de pasăre pe cap. Clar, avea să dureze ore în șir să descurc nodurile alea. Stropii de vopsea care mai rămăseseră acolo n-aveau să-mi facă misiunea mai ușoară.

— Ei, hai! a spus el, rezemându-se de motocicletă, degajat. Nu-mi spune că nu ți-a plăcut.

— Nu mi-a plăcut deloc, am răspuns eu, sincer.

— Nu ți-a plăcut să simți vântul prin păr, senzația de libertate sau viteza, pur și simplu?

Am clătinat din cap.

— Nicio șansă! Nu mi-a plăcut *deloc*.

— Nici măcar că ai stat lipită de mine? a întrebat el cu un zâmbet încrezut. Să nu-mi spui că nu ți-a plăcut asta!

— Noah, a fost cel mai înspăimântător lucru pe care l-am făcut în viața mea. Nu mă interesează cât de sexy ești tu, mie nu mi-a plăcut nicio secundă.

— Crezi că sunt sexy?

A zâmbit mai larg, iar eu am simțit dintr-odată cum mi se încălzeau obraji.

— Ah, termină! Ca și cum nu ai ști!

— E adevărat. Dar e plăcut să te aud că recunoști.

— Ești un mare nesimțit, știi? Și n-o să mă mai urc pe motocicletă aia în viața mea.

— Dar sunt un nesimțit sexy, nu? a întrebat el.

M-am încruntat.

— Termină odată cu prostiile! Scoate-mi rucsacul! Te rog!
am adăugat eu.

Și-a dat ochii peste cap, dar mi-a scos rucsacul.

— Mersi! am spus, scurt, și m-am îndreptat spre ușă.

— A, Elle?

— Ce e? am oftat eu și m-am întors, cu o privire exasperată.

— Ai puțină vopsea... exact aici.

Și-a atins obrazul cu degetele, arătându-mi, cu un zâmbet uriaș pe față. M-am uitat urât la el și am închis ușa cu zgomot.

— Elle? Tu ești? a strigat tata.

A ieșit din bucătărie și a făcut ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— Nici nu vrei să știi.

Capitolul 9

ABIA AM REUȘIT să terminăm la timp cabina. Vineri a trebuit să lucrăm și în pauza de masă, după care am rămas la atelier până la șase ca să încheiem.

Fetele din școală mă întrebau mereu dacă Noah va veni la cabina de săruturi. De fiecare dată, răspundeam la fel: „A zis că s-ar putea, dar eu nu mi-aș pune mari speranțe”. Și de fiecare dată, vedeam bine cum chipul lor se umplea de încântare, fiindcă ele chiar își făceau iluzii.

Nu îl mai văzusem pe Noah de miercuri, de când mă dusese acasă cu motocicletă. Eram convinsă că, data următoare când ne vom vedea, va face mișto de mine pentru că îmi scăpase porumbelul și îi spusese că era sexy. Era în stare să facă mare tam-tam cu asta, doar ca să mă umilească, nu aveam nicio îndoială.

Sâmbătă dimineață, Lee a venit să mă ia devreme, pe la opt.

— Urăsc diminețile, am mormăit eu, coborând din mașină la Starbucks.

Eram disperată să iau *latte* degresat cu frișcă. Încă eram pe jumătate adormită. Mă hotărâsem să iau și un *espresso*, în speranța că mă voi trezi.

— Mie îmi spui! a bombănit și Lee.

Ne-am târât până la teighea, Lee a comandat și a plătit.

Carnavalul începea la zece, dar noi trebuia să fim acolo de la nouă, ca să ne asigurăm că totul era în regulă. Am rămas să ne bem cafeaua și să ne mâncăm brișele. Da, era cam dimineață, dar nu îmi păsa. Aveam nevoie de cafeină și, cu siguranță, îmi era de folos și un influx de zahăr.

Lee a aspirat, practic, două brișe, înainte să termin eu una. Am plecat la fix ca să ajungem la școală la nouă.

— Frumos și devreme, după cum văd! Ca întotdeauna! a comentat amuzat Tyrone, clătinând din cap, când am ajuns la nouă fără două minute. Cabina voastră e lângă chioșcul cu vată de zahăr.

— Perfect, a spus Lee și ne-am îndreptat într-acolo.

Am pus înăuntru patru scaune și am așezat decorațiunile de hârtie creponată. Apoi, am mers să lipim afișe cu reclame pentru cabina noastră.

Toate standurile arătau destul de bine. Unele jocuri chiar erau ca lumea. Era acolo până și un castel gonflabil cu un bazin plin cu bile de plastic, pentru copii. Începeau să se lege lucrurile și, trebuie să recunosc, târgul îmi depășise așteptările.

M-am întors la cabina noastră, unde Lee flirta cu Rachel, una dintre colegele lui de la biologie. Era genul de fată care era întotdeauna plină de viață și optimism, dar nu în sens rău. Știam că Lee o plăcea: în ultimul timp vorbea mai tot timpul despre ea. Dar nu îi văzusem niciodată împreună. Nu puteam decât să sper că îl plăcea și ea.

Asta, până să ajung la cabină. Atunci am fost aproape sigură că și ea îi împărtășea sentimentele.

— Hei, dar văd că deja a început să funcționeze cabina! am glumit eu.

Rachel își răsucea o șuviță de păr și se aplecase spre Lee.

Ea a roșit; el și-a dat ochii peste cap.

— Lee mă întreba dacă vreau să mergem la un film, mi-a spus Rachel.

— Aa! am făcut eu, zâmbind. Ei, distracție plăcută, copii! Când vă duceți?

— Mâine-seară.

— Mișto! am spus eu.

Zâmbetul ei avea ceva aproape prostesc, iar ochii îi sclipeau. Am dat din cap imperceptibil, spre Lee. Rachel îl plăcea, era sigur.

Lee nu mai avusese o prietenă de luni în șir. Speram ca noua lui iubită să nu se supere că eram atât de apropiați. De obicei, cauza despărțirii era asta: iubita se enerva pentru că Lee petrecea atât de mult timp cu mine, Lee se enerva pentru că ea era atât de deranjată de mine, și, după aia – pac – amândoi își vedeau de treabă.

Așadar, l-am lăsat să stea de vorbă cu Rachel și m-am dus la niște fete și băieți care veniseră cu un sfert de oră înainte să înceapă carnavalul.

— Bună! le-am salutat zâmbind pe Lily și Samantha.

Jason și Dave așteptau deja acolo, adânciți într-o discuție despre un joc Mets, când a venit și Jon.

— Pe cine mai așteptăm? m-a întrebat nerăbdător Dave când m-a văzut.

— Pe Karen, Dana și Ash, m-am grăbit să-l lămuresc. Trebuie să apară și ele.

— Nu putem să mergem acum? m-a întrebat Lily.

— Mai stai câteva minute! am spus eu. Lee flirtează cu Rachel și probabil deja folosesc cabina.

Au început să râdă. Samantha a spus:

— Sunt împreună? În sfârșit! Rachel vorbește despre Lee de câteva săptămâni!

— O, Doamne, nu-mi mai aduce aminte, a confirmat Lily. Stau la masa de alături și zilele astea îmi venea să țip la ea să se întâlnească odată cu el!

— Apropo, copii, o să lucrați în schimburi de câte o jumătate de oră. E OK? În felul acesta, o să aveți toți câte o pauză decentă.

— Da.

— Sigur.

— E în regulă.

— Super.

Apoi am auzit. „Bună, bună!” și le-am văzut venind în fugă pe Dana și pe Karen, gata-gata să dea peste noi. Și ele, ca și celelalte fete, purtau rochițe de vară drăguțe, roz sau roșii. Băieții erau îmbrăcați cu blugi și cămăși strâmte, care le scoteau mușchii în evidență.

În fine, toți arătau mai bine decât mine, îmbrăcată așa, cu pantaloni scurți și maiou negru.

— Ah, fir-ar! a țipat Karen, începând să răscolească disperată prin poșetă. Mi-am uitat rujul!

— Am eu, nu-ți face griji, i-a spus Lily.

Karen a respirat ușurată.

— Slavă Domnului!

— Gata, copii, am venit, fără panică! a anunțat o voce.

M-am întors și am văzut-o pe Ash venind spre noi.

— Hei, perfect, am spus eu. OK, deci, Ash și Dave, voi intrați primii. După aceea, Lily și Karen. Apoi voi, ceilalți, primiți mesaj la zece douășcinci ca să veniți la cabină, să faceți schimbul.

Au confirmat toți printr-o înclinare a capului.

Toți nouă ne-am îndreptat spre cabină, uitându-ne cu interes la celelalte standuri și cabine pictate în toate culorile.

Rachel dispăruse când am ajuns noi, iar Lee atârna o sfoară la mijlocul cabinei, ca să separe zona fetelor de cea a băieților.

— Suntem gata? am întrebat când l-am auzit pe Tyrone strigând că mai erau două minute până să se deschidă porțile.

— Da, suntem gata, au spus ei în cor.

M-am uitat la Lee și ne-am zâmbit.

Lumea a început să intre și, în douăzeci de minute, era o coadă lungă la cabina noastră.

Lee și cu mine trebuia să stăm acolo să adunăm banii și să ne asigurăm că niciun băiat – și fată, de fapt – nu încerca să obțină ceva mai mult decât un sărut scurt.

În prima oră, făcuserăm aproape două sute de dolari.

— Ce nebunie! am exclamat, după ce am numărat banii și am închis iar cutia.

— Mie îmi spui?! Sigur o să câștig pariul cu Joel.

— Ce pariu?

— Am pus pariu pe treizeci de dolari că noi și cabina noastră o să facem mai mult decât standul lui cu baloane umplute cu apă.

— A, da, îmi amintesc!

Joel și Francis făcuseră un stand la care trebuia să arunci săgeți în baloane pline cu apă. Dacă nimereai trei, câștigai unul dintre ursuleții ăia gigantici. Îi vedeam chiar de unde stăteam noi.

— Nu știi, am spus eu, sceptică. Par destul de aglomerati...

— Da, dar pun pariu că nu au strâns două sute de dolari, a spus el, triumfător, bătând cu palma în cutia noastră metalică deja plină de bani.

I-am zâmbit. Muzica pe care o alesesem cu atâta grijă răsună în difuzoare și, dacă te uitai în jur, vedeai limpede că toată lumea se simțea bine.

Pretutindeni se auzeau râsete; era de ajuns să simți mirosul de zahăr ca să te umpli de energie. Toți erau plini de însuflețire.

Eu și Lee ne-am plimbat vreo douăzeci de minute, după ce l-am lăsat pe Tyrone să supravegheze; ne-am luat un hotdog, un suc, apoi ne-am întors cu niște suluri imense de vată de zahăr – din partea casei, normal, pentru că, din întâmplare, Rachel vindea la standul acela.

A trebuit să trag de Lee ca să-l iau de acolo.

— Vă stă bine împreună, i-am spus. Se pare că suspină după tine de câteva săptămâni.

— Pe bune? a zâmbit el, privindu-mă cu ochii mari.

— Da.

— Ce tare!

— Îmi pare bine că te întâlnești cu ea. De un secol ești singur.

— Te plictiseși de compania mea? a glumit el, dându-mi un ghiont în coaste.

— Nu. Pur și simplu mă bucur pentru tine!

— Da, și eu la fel. Îmi place de ea.

— Știu. Mi-ai mai spus asta de un milion de ori.

A râs și m-a luat pe după umeri, după care ne-am îndreptat spre cabină.

— Acum trebuie doar să găsim un tip suficient de curajos încât să-mi înfrunte mânia și să te invite în oraș. Asta, ca să nu zic suficient de curajos încât să treacă peste amenințările lui Noah.

Am râs, dar nu era râsul meu.

— N-o să se întâmple! O să mor fată bătrână dacă nu mă lasă în pace.

— Ei, hai! Virgină la patruzeci și cinci de ani, poate...

I-am tras un cot și am mușcat din vata de zahăr.

— Tacă-ți fleanca! i-am spus eu, cu gura plină.

A chicotit.

— Știi că glumesc.

— Da, știu.

Karen, Lily, Dave și Ash făcuseră schimbul cu câteva minute în urmă. Eu și Lee ne-am dus în spatele cabinei, să strângem banii și să-i punem în cutie. Coada se făcuse acum destul de mare. Fetele entuziasmate se dădeau din belșug cu gloss, ca să-i sărute pe băieți, iar băieții încercau să se dumirească pe cine ar vrea să sărute dintre fete și făceau comparații.

Eu și Lee stăteam lângă cabină, uitându-ne la cei care treceau.

Pe neașteptate, Karen a ieșit în goana mare din cabină, părând îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? Ești OK? Ce este? am întrebat-o noi, speriați.

M-am gândit că vreun băiat încercase să-i facă ceva.

— Nu pot, a spus ea pe un ton isteric. Nu pot s-o fac! *El* e acolo!

— Cine?

— Fostul tău? a întrebat-o Lee, încruntat.

Ea s-a uitat de la mine la el, apoi a dat din cap, mușcându-și buzele.

— Da... Bine, hai să-i dăm drumul!

— Dar..., dar nu putem să... Las-o pe Lily în locul tău până pleacă! m-am bâlbâit eu.

Am simțit deodată cum mă îmbrâncea cineva.

— Du-te la cabină! mi-a șuierat Lee. Măcar până pleacă fostul iubit al lui Karen.

— Dar... dar...

Nu puteam să intru la cabina de săruturi! Nu sărutasem în viața mea un băiat!

— Trebuie să te duci, nu avem altă variantă! mi-a spus el pe un ton rugător.

Mai întâi mă trezesc că merg cu motocicletă – cu Noah, nu cu altcineva. Acum mă trezesc că intru în cabina de săruturi. Adu-mi aminte de ce am crezut eu că asta e o idee așa de bună!

— O să fie bun ca exercițiu! a glumit el, când am plecat, amețită.

M-am îndreptat spre scaunul lăsat gol de Karen, am luat rujul de pe masă și m-am dat puțin. Era roșu-aprins, nu era chiar culoarea mea preferată. Nici măcar nu eram îmbrăcată potrivit pentru cabină.

M-am uitat la coada de băieți din fața mea. Lily mi-a zâmbit încurajator înainte să spună:

— Următorul!

Atunci l-am văzut.

M-am răsucit repede spre Karen și Lee, uitându-mă la ei, disperată.

Nu fostul iubit al lui Karen era la rând.

— *Flynn?* am șuierat, privind uluită la ea.

Inima mea se zbătea ca nebuna, iar ochii îmi ieșiseră aproape din orbite.

Nu-mi venea să cred! După ce mă rugaseră de atâtea ori să încerc să-l conving pe Noah să vină, tocmai acum plecase! Și era îndrăgostită până peste cap de el! Cât de jalnic era?

— Scuze! a spus ea fără sunet, mușcându-și buzele.

— Următorul! a strigat din nou Lily.

Rahat! El era următorul! Am înghițit în sec. Lily mi-a aruncat o privire prin care îmi spunea să trec peste asta.

Așa că am înghițit în sec, mi-am dres vocea și am spus cu voce tremurată:

— Următorul?

Noah a intrat în cabină și s-a așezat în fața mea.

— De când participi tu la cabină? m-a întrebat el.

— De când ai apărut tu, iar Karen s-a speriat, am mormăit eu, în timp ce el mă studia din cap până în picioare. Ce e? Nu m-am îmbrăcat pentru asta, OK?

— Nu, ești în regulă.

Ooo! Am clipit, șocată. Era ca și cum mi-ar fi spus că arătam bine.

— Mersi... Nu credeam că o să vii.

A ridicat din umeri.

— Nu am plătit să stau de vorbă cu tine, știi? mi-a spus el și, cu un gest semnificativ, mi-a împins peste masă cei doi dolari. Am plătit pentru un sărut.

Doar glumește... nu?

Glumește cu mine, face mișto!

A ridicat dintr-o sprânceană și s-a uitat la mine, așteptând.

O, Doamne, chiar nu glumește. Trebuie să-l sărut!

Nu puteam să mă obișnuiesc cu ideea că primul meu sărut avea să fie cu Noah Flynn. Fratele prietenului meu cel mai bun. Tipul care mă făcea să simt cele mai inexplicabile chestii și care mă putea scoate din minți în maximum trei secunde.

Am înghițit în sec și probabil că s-a auzit, fiindcă el s-a uitat la mine, ridicând dintr-o sprânceană. Ochii mi s-au oprit pe buzele lui; păreau atât de moi și de bune de sărutat. Mintea mi-a zburat la imaginea cu Noah înfășurat în prosop... în echipamentul de fotbal...

Iar acum mă pregăteam să-l sărut.

Știam că nu mă obliga nimeni s-o fac dacă nu voiam; nimeni nu m-ar fi putut sili să-l sărut. Și tocmai asta era partea proastă: știam că aveam posibilitatea să mă retrag, dar nu puteam.

M-am aplecat și eu când s-a aplecat el.

Dacă aveam vată de zahăr între dinți? Dacă aveam gust grețos?

Taci, tac, taci!

Primul meu sărut...

Capitolul 10

CÂND I-AM ATINS BUZELE, am simțit gust de mentă și vată de zahăr, ceea ce nu era chiar atât de rău. L-am sărutat și eu și, pentru o clipă, am uitat de toate: am uitat că eram într-o cabină de săruturi, am uitat că eram în public, am uitat că el era Noah, cel pe care ar fi trebuit să-l urăsc fiindcă se băga mereu în viața mea. Pentru o clipă, am uitat chiar și că acesta era primul meu sărut.

Pur și simplu, l-am sărutat și eu, am făcut ce făcea și el. Și când am simțit că limba lui o atingea pe a mea, am deschis gura puțin mai mult, lăsându-l să mă sărute. L-am sărutat și mai apăsas. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce făceam; pur și simplu mă lăsam condusă de el.

Ne-am despărțit în aceeași clipă, dar el a rămas acolo, cu fruntea sprijinită de a mea. Amândoi respiram precipitat.

— La naiba! a spus el.

Avea un zâmbet în colțul gurii și ochii îi sclipeau. Nu-mi dădeam seama dacă era un „la naiba” bun sau dacă era „la naiba, tocmai am sărutat-o pe prietena cea mai bună a fratelui meu”.

— Da, am spus eu, totuși, făcându-l să râdă.

Din mulțime s-au auzit câteva fluierături insinuante. Abia dacă le-am auzit.

Cineva m-a bătut pe umăr, făcându-mă să tresar.

— Ăăă... intru eu acum, dacă vrei, a spus Karen, zâmbindu-mi cunoscător.

Încă amețită de sărut, am dat din cap și m-am ridicat, lăsând-o să-mi ia locul. Am ieșit din cabină încet, având senzația că nu era adevărat. Trebuie să fi fost un vis. Nu îmi venea să cred că mă sărutasem cu Noah Flynn! Și în fața atâtor oameni!

După ce fusesem gata să mă dezbrac în public nu cu mult timp în urmă, probabil că sărutul de mai devreme nu conta prea mult pentru reputația mea. Abia mă stăpâneam să nu-mi acopăr fața cu palmele.

Buzele mă gâdilau, dar era o senzație plăcută. Încă mai simțeam gustul de mentă și vată de zahăr și înțepăturile ușoare de pe obraz, de la barba lui.

Era ireal.

Avusesem parte de primul meu sărut. Și nu fusese un simplu sărut; nu o pupătură pe buze sau ceva de genul, ci un sărut ca la carte.

Șansele ca eu să am primul sărut la cabina de săruturi cu Noah erau așa de slabe... Începeam să cred că nici nu se întâmplase.

— Vezi, n-a fost chiar așa de rău!

Am tresărit când am auzit vocea lui Lee.

— Ce? a întrebat el, neatent, ridicând ochii din telefon.

— Cred că... cred că... tocmai m-am sărutat cu fratele tău, m-am bâlbâie eu încet, încă nevenindu-mi să cred.

Sprâncenele lui au zvâcnit spre frunte.

— Cum naiba am ratat asta? Nu că aș fi vrut să văd. Tu și frate-meu? Ciudat! De-a dreptul ciudat. Dar, pe bune, cum de n-am văzut?

— Îi dădeai mesaj lui Rachel?

— Da.

— Atunci de-aia n-ai văzut.

A râs și a clătinat ușor din cap.

— OK, ai dreptate. Hei, ăăă, te superi dacă mă duc diseară la film cu Rachel? După ce se termină carnavalul?

— Normal că nu, am spus eu. Nicio problemă. Găsesc eu pe cineva să mă ducă acasă.

— Poate te duce tatăl tău. Nu l-a adus pe Brad?

— Da. Sunt și ei pe aici.

Și, într-o clipită, m-am trezit înconjurată. Erau cel puțin zece fete care voiau să știe dacă era adevărat: chiar mă sărutasem cu Flynn la cabină? Adică, pe bune?

Voiau să afle toate amănuntele. Am oftat și le-am explicat cum a renunțat Karen... ăăă, da, a fost și limbă... Ce?... Nu, nu știam dacă îmi plăcea sau nu de el în felul acela... Poate? Nu știam.

Și da, fusese primul meu sărut.

Evident, toate erau absolut geloase. Voiau să afle dacă aveam să încep o relație cu Flynn. Normal, niciuna nu voia ca Flynn să fie luat de cineva. Voiau un Flynn fără prietenă, cu care să poată flirta și la care să poată saliva (probabil în același timp).

Dar toată lumea voia să știe.

Vestea s-a dus repede – mesaje, telefoane, și cum, oricum, toată lumea venise la carnaval... Popularitatea mea ajunsese la cote maxime, iar eu mă simțeam iremediabil pierdută.

Niște fete dintr-a zecea au trecut pe acolo, iar una dintre ele a arătat spre mine:

— Asta-i aia care s-a sărutat cu Flynn.

La început m-am strâmbat. Pe de altă parte, însă, puteam fi cunoscută și pentru lucruri mai rele.

— Vrei să fii cu el? m-a întrebat Lee atunci când am rămas, în sfârșit, singuri, după terminarea carnavalului.

Elevii din consiliu și nu numai încă mai goleau cabinele și numărău banii.

— Adică, am crezut că ai trecut peste pasiunea ta pentru el.

— Am trecut. Nu știu. E Noah. Înțelege?

— Nu chiar. În primul rând, e fratele meu. În al doilea rând, sunt băiat.

— Presupun că ai dreptate. Dar înțelege ce vreau să spun...

Într-un fel, îl urăsc și într-un fel, îmi place de el.

— Păi, dacă nu ești sigură, nu face nimic. Poate ar trebui să vorbești cu el sau ceva?

Am ignorat ultima parte.

— Oricum nu știu ce aș vrea să fac. Dacă aș ieși cu el, ceea ce, oricum, e puțin probabil, și s-ar termina nașpa, ar fi posibil ca asta să ne afecteze prietenia. Nu vreau așa ceva.

— Ce siropoasă ești!

— Tacă-ți fleanca!

— Dar și eu mă gândeam la fel... Cinci sute cincizeci, a murmurat el, punând pe masă teancul de bani. Dacă ați ieși împreună și după aia ar urma o despărțire nașpa, poate n-ai mai vrea să stai cu mine. Și mi-ar fi dor de tine.

— Și mie mi-ar fi dor de tine. Nițel.

— Mersi, a râs el, sarcastic, apoi am izbucnit amândoi în hohote.

— O să fie așa de aiurea să mă văd iar cu el.

— Da.

— Cum știi tu să mă consolezi, Lee! am spus eu, pe un ton ironic.

L-am plesnit peste braț.

— N-ai putea să fii puțin mai înțelegător?

A ridicat din umeri.

— Nu cred că ar trebui să te cuplezi cu fratele meu. E ciudat. Și cam scârbos.

— Pentru tine.

— Da.

Am clătinat din cap.

— Lee, aici sunt numai cinci sute patruzeci și nouă de dolari.

— Ei, la naiba!

Mi-a întins iute o bancnotă de un dolar, iar eu am pus-o în teanc. Făcusem bine că mai număraseram și eu o dată.

— Deci te duce taică-tău acasă?

Am clătinat din cap.

— A trebuit să-i care pe prietenii lui Brad la film după ce au plecat, așa că nu a putut. Găsesc eu pe cineva. Dacă tu *mă lași baltă* ca să te duci *cu iubita...*

— Nu te las baltă! Ai zis că e OK! Te-am întrebat de la început!

Am început să râd pe înfundate.

— Stai cuminte, am glumit!

Lee și-a dat ochii peste cap.

La final, am numărat șase sute paisprezece dolari. Cabina noastră adunase cei mai mulți bani, ceea ce era destul de mișto. Asta probabil fiindcă noi nu trebuise să cumpărăm o groază de ursuleți giganti, hotdogi sau briose, dar, în fine. Lee a plecat cu Rachel, iar eu am rămas să mai curăț mizeria cu Joel, care tot bombănea din cauza pariului pe care îl pierduse în fața lui Lee.

— E vina ta, să știi! Pe bune, îmi datorezi treizeci de dolari.

— De ce?

— Dacă nu intrai tu în cabina de giugiuleală, băieții n-ar mai fi făcut coadă în speranța unui sărut franțuzesc, a spus el, cu o față și un ton inocente. Așa că scoate treizeci de parai!

Am chicotit și i-am dat un brânci.

— N-o să se întâmple! Și nu a fost vina mea. Sau cumva, Doamne ferește, vrei și tu să afli toate detaliile picante referitoare la primul meu sărut?

Îmi luasem un ton isteric de entuziasmat, iar Joel s-a prefăcut oripilat. A râs și m-a lovit și el, cu șoldul.

— OK, OK, ține-ți banii! Scutește-mă, te rog!

Cineva a tușit în spatele nostru și ne-am întors amândoi ca să-l vedem pe Noah, cercetându-mă cu o sprânceană ridicată; privirea scurtă pe care i-a aruncat-o lui Joel i-a spus acestuia să-și țină gura. Joel s-a întors și a început să adune de pe jos niște bețe de la vata de zahăr și niște ambalaje de hotdog.

Rahat! Ce fac acum?

Până la urmă, ce căuta aici?

Noah mi-a făcut semn cu capul, iar Joel mi-a dat un brânci ușor, să mă duc cu el. I-am aruncat o privire neajutorată, dar el deja plecase spre ceilalți.

M-am dus după Noah în parcare. Peste tot erau împrăștiate hârtii și ambalaje, dar și resturi de mâncare pe care pescărușii încă nu apucaseră să le înhațe.

— Lee mi-a spus că nu are cine să te ducă acasă, așa că am venit să te iau.

De ce prietenul meu cel mai bun se purta câteodată așa de băiețește? Bine, el probabil credea că îmi făcea o favoare. Dar pe bune? Chiar nu băgase în seamă minicriza pe care o făcusem mai devreme și îi spusese lui Noah să mă ducă acasă?

— Bine!

Ce altceva puteam să spun? Încă nu pomenise nimic despre sărut. Asta era bine? Sau nu?

— Stai, n-ai venit cu motocicletă, nu?

— Nu! s-a amuzat el. Am luat mașina, dacă detești motorul așa de tare...

— Slavă Domnului! am respirat ușurată.

Pe neașteptate, inima mea a început să se comporte ciudat, parcă sărea și făcea tumburi. Probabil doar din cauza emoțiilor.

Aproape că mi-aș fi dorit să fi venit cu motorul; așa nu s-ar mai fi pus problema unor tăceri jenante între noi.

M-a condus prin parcare aproape goală și am urcat amândoi în mașină. Tensiunea era de-a dreptul insuportabilă. Nu știam ce să spun și nici cum să mă port. Îl sărutasem. Și fusese un sărut destul de intens. Nici măcar unul la beție. Ce-ar fi trebuit să fac acum?

— Te superi dacă trecem mai întâi pe la mine? m-a întrebat el. Tata a adus un joc video pentru Brad. Mi-a zis să ți-l dau ție.

— Da, sigur, am spus eu, dând din cap. Nicio problemă.

— OK.

După vreo două minute, m-a întrebat:

— Cât ați adunat până la urmă cu cabina?

— Șase sute paisprezece dolari.

A fluierat ușor.

— Uau!

— Știu. Am făcut chiar mai mult decât chioșcul de hotdog.

A dat din cap și s-a așternut din nou tăcerea. Am dat puțin mai tare aparatul de radio, în speranța că se va mai risipi tensiunea. Nu a avut prea mare efect.

Totul mi se părea aiurea. Încordat.

M-am uitat la Noah cu coada ochiului. Dădea încet din cap, în ritmul muzicii, iar soarele bătea din partea lui dreaptă, făcând să pară întunecată partea dinspre mine.

Probabil că sărutul nu însemnase nimic pentru el, am încercat eu să-mi spun. Era un fustangiu, așadar ce însemna pentru el un sărut? Era doar un sărut. Probabil că penibilul situației și tensiunea din aer erau doar în capul meu, fiindcă făceam atât de mare tapaj că fusese primul meu sărut.

Deși... El îl transformase într-un sărut franțuzesc. Și la sfârșit părea la fel de amețit ca mine. Dar poate că asta era din

cauza faptului că sărutam groaznic, iar el nu a spus nimic ca să nu mă facă să mă simt penibil.

Mintea mea alerga cu doi kilometri pe minut. Eram tulburată, îngrijorată, voiam să-l sărut din nou...

Nu. Asta nu se va întâmpla! Nu-l vei mai săruta iar pe Noah, Rochelle, pentru că Noah este Noah! E fratele mai mare al lui Lee. E nesimțitul care e responsabil pentru lipsa vieții tale amoroase și care ți-a spus că te vede ca pe o soră. Adu-ți aminte, ar trebui să fii supărată pe el fiindcă face atâta pe protectorul, fiindcă e enervant și băgăcios. Nu ar trebui să te gândești că l-ai săruta. Ești supărată pe el... nu?

Chiar nu mă ajuta cu nimic să-mi spun toate astea.

Tot aș fi vrut să-l mai sărut.

Mi s-a părut că drumul cu mașina a durat o veșnicie și nici nu ajunseserăm la jumătate. Am oftat. Am simțit că se uita la mine, dar eram prea ocupată cu durerile mele sufletești ca să-i acord atenție.

Voiam să-l sărut din nou, să mă conving că nu fuseseră focuri de artificii, îmi spuneam. Dar nu puteam s-o fac. Eram gata să pun pariu că el mă vedea tot ca pe prietena fratelui său, tot ca pe fetița cu care crescuse... Dar atunci când căzușerăm amândoi din pat, după petrecerea dată de el și de Lee? Eram convinsă că atunci fusese ceva, dar poate mă amăgeam singură.

Și probabil mă amăgisem singură și atunci când intrase peste mine, iar eu eram doar în sutien și mi se păruse că se uita la mine.

Dar poate era ceva între noi și încă nu ne dădeam seama. Poate doar un sărut... Numai ca să mă conving că nu era așa. Sau poate să mă conving că era așa. Ar fi chiar atât de rău?

Nu. Nu puteam să-l sărut iar. Nu aș fi putut s-o fac...

Sau aş fi putut?

Am oftat din nou și am intrat pe strada lui. *Ce aveam să fac?*

În final, a oprit mașina în fața casei lui.

— Intru și eu să iau jocul pentru Brad, am spus. Mă duc pe jos de aici.

Adevărul era că nu voiam să stau în mașină cu el mai mult decât era necesar.

— Bine, cum vrei.

Am coborât, am intrat după el în bucătărie și am rămas lângă ușă, mușcându-mi buzele neliniștită, în timp ce el răscolea într-un teanc de hârtii de pe dulap.

S-a întors cu un joc nou, Mario, și mi l-a întins. Era la nici un metru de mine. Doar câțiva centimetri de aer ne separau.

Înainte să-mi dau seama ce făceam, m-am ridicat pe vârfuri și mi-am lipit buzele de buzele lui Noah.

Mi-am dat seama cât de prostește mă purtam și am făcut un pas înapoi, cu obrazii în flăcări și cu inima bubuind.

Noah s-a uitat la mine, clipind, din câte de părea, din cauza șocului. S-a uitat fix la mine, cu o expresie indescifrabilă.

— O, Doamne! m-am bâlbâit, simțindu-mă mai mult decât umilită. Îmi pare rău! A fost doar... adică am vrut doar... o, Doamne, am...

Noah a făcut un pas în față și mi-a închis gura foarte eficient, strivindu-mi buzele cu buzele lui. Toată rezistența și încordarea din mine au dispărut într-o clipă (din cauza șocului sau din altă cauză, nu știu sigur). L-am prins cu mâinile de gât.

Am uitat degrabă că mă făcusem de răs și l-am sărutat. Mâinile lui erau pe spatele meu și în păr și mă strângeau atât de tare, încât aveam impresia că trupurile noastre erau lipite pe fiecare milimetru.

Și, ca să declar oficial, în mod sigur a fost un soi de foc de artificii.

Cu mâinile pe șoldurile mele, Noah m-a ridicat pe dulapul din bucătărie, astfel încât picioarele mele erau de o parte și de alta a trupului lui. A început să mă sărute pe gât, iar atunci mi s-a limpezit puțin mintea și mi-am dat seama ce făceam noi mai precis acolo.

— Noah, nu... nu putem face asta, am spus eu cu respirația întretăiată și tremurată.

El a oftat, s-a dat un pas înapoi și și-a trecut mâinile prin păr. Nu aveam idee la ce se gândea; expresia lui era impenetrabilă.

Mi-a întâlnit din nou privirea și am avut impresia că ar vrea o explicație.

— Nu vreau să... să fiu și eu una dintre fetele cu care te culci și pe care a doua zi nu le mai suni, am spus, împingându-mi bărbia în față. Nu vreau să risc să pierd prietenia cu Lee doar pentru asta.

Noah s-a uitat lung la mine.

— Asta crezi că fac, pe bune?

— Ăăă, păi..., am îngăimat eu. Nu asta?

A venit mai aproape, iar acum ne despărteau doar vreo doi centimetri. Dacă aș fi putut să mă dau în spate, m-aș fi dat, dar încă mai eram pe dulap.

— Hai să clarificăm un lucru! a spus el încet și ferm. Două lucruri. Primul: ai idee câte dintre fetele pe care le-am sărutat la o petrecere au pretins a doua zi că m-am culcat cu ele? Și doi: indiferent ce-ar crede fetele alea, de fapt, ele nu vor să fiu prietenul lor. Ele așa spun, dar gândește-te! Cine și-ar dori o relație serioasă cu un tip care are reputație de bătauș sau de ușuratic?

I-am cercetat fața și mi-am dat seama imediat că vorbea serios.

Noah putea să fie un nesimțit, da, dar mincinos nu prea era.

Am înțeles ce voia să spună. Chiar dacă fetele nu voiau o relație de durată, nu le deranja să aibă o aventură cu un tip sexy, despre care se știa că era violent. De multe ori, mi s-a părut cumva ciudat că unele fete povesteau că se culcaseră cu el, când el părea că dormise singur, dar Lee și cu mine nu am vrut niciodată să-l întrebăm prea multe.

— Înțelegi ce vreau să spun, nu?

Am dat din cap.

— Da. Dar... dar tu niciodată nu ai face rău unei fete. Nu ești genul acela.

— Nu, dar asta nu mi s-a părut să conteze prea mult.

— Păi, stai puțin, ce vrei să spui? am zis eu, întinzând mâinile cu palmele în sus și simțindu-mă mai mult decât nedumerită. Nu e vina ta că ești ușuratic? Sau că ai căpătat reputația asta?

— Exact!

— Și? l-am îndemnat eu să continue.

Și-a mușcat buzele. Oare Noah Flynn părea să fie... nervos? Nu, probabil era doar imaginația mea. Singura dată când îl văzusem așa fusesse atunci când îl surprinsesem în boxerii cu Superman și îl făcusem să roșească.

— Vreau să spun doar, a continuat el rar, uitându-se mai degrabă la dulap decât la mine, că nu te-aș trata ca pe un nimic, așa cum se pare că îți imaginezi tu.

— Tot nu înțeleg ce încerci să-mi spui, Noah.

— Nici eu, a răspuns el, cu un hohot neașteptat de râs, și și-a trecut mâna peste față. Dar...

S-a apropiat și mai mult. Acum mai era un centimetru între noi, iar mâinile lui se odihneau pe coapsele mele. Am început să respir precipitat, iar inima îmi bătea tot mai tare.

— Dar *știi* că vreau să te sărut din nou.

O parte din mine ar fi vrut să spună nu și să-l împingă cu fermitate. Nu aveam de gând să-mi risc prietenia cu Lee doar ca să-l mai sărut pe Noah. Pe urmă, nici nu puteam să mă gândesc la noi doi ca la un cuplu.

Ca să nu mai spun că nu eram deloc genul de fată care se sărută cu oricine. Eram o romantică incurabilă.

Sau, cel puțin, așa crezusem.

Dar când Noah a aplecat capul încet spre mine, dându-mi o groază de timp să îl resping, nu am făcut-o. L-am lăsat să-și lipească buzele de ale mele și l-am sărutat pentru a treia oară în ziua aceea. Mă sărutam cu Noah Flynn, cu el, dintre toți băieții! Nici măcar nu mă mai sărutasem cu altcineva.

Noah mi-a strâns picioarele în jurul mijlocului lui, iar eu l-am luat de gât, jucându-mă cu părul de pe ceafă. Dintr-odată am simțit că nu mă puteam sătura de el – de gustul lui, de atingerea lui. Nu puteam să pricep cum de avea efectul ăsta asupra mea.

M-a ridicat de pe dulap și m-a scos din bucătărie în brațe. Chiar nu eram convinsă că era o idee bună, dar când îi simțeam buzele pe buzele mele mi se încețoșa mintea și nu mă mai puteam concentra suficient. Abia când amândoi ne-am prăbușit pe ceva moale și elastic, o saltea, conștiința mea adormită a părut să se trezească.

— Noah! am spus eu, încercând să mă retrag.

Acum îmi dădeam seama încotro ne îndreptăm.

— Noah...

— Da? a murmurat el și a început să-mi sărute lobul urechii.

Am simțit scânteii în tot corpul și o clipă am uitat ce voiam să spun.

— Nu putem să... nu sunt...

— Mmm?

S-a retras doar cât să se uite în ochii mei. Eu tot nu-mi aminteam ce voiam să spun. El a părut că înțelegea însă, fiindcă a făcut ochii mari și a spus:

- A, nu, nu am vrut să... Știi tu... nu aveam de gând să...
- Nu pot să fac asta, m-am bâlbâit eu.

M-am tras de sub el, m-am ridicat din pat și m-am îndreptat spre ușa dormitorului, aranjându-mi maioul. Nu puteam să gândesc când eram așa de aproape de el. Trebuia să plec de acolo, ca să pot gândi.

O mână m-a prins de braț și m-a tras înapoi, iar o altă mână mi-a trecut pe deasupra capului și a împins ușa. Noah se lipise de mine. Nu mai aveam spațiu deloc; ușa era în spatele meu, cu mânerul înfipt în mine, iar Noah era în față.

— Noah, am spus eu, ferm. Nu o să fac asta. N-o să fie nimic între noi fiindcă *nu* ne potrivim, pur și simplu. Noi nu facem altceva decât să ne certăm. Îi sperii pe băieți să nu se apropie de mine. Și eu nu sunt vreo... jucărie pe care s-o folosești când ai tu chef. Ai înțeles?

Noah a oftat încet și i-am simțit respirația pe față. Și acum mirosea a mentă și a vată de zahăr.

— Niciodată nu m-am gândit că ești o jucărie, a mormăit el, uitându-se în ochii mei.

— OK. Dar, spune-mi sincer, domnule Cuceritor, ai vrea să fii iubitul meu?

El a oftat din nou și și-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Tu să-mi spui!

Am scos un geamăt de frustrare.

— Nu vrei să mă ajuți deloc, Noah! Ne certăm și ești atât de nesimțit, ca să nu mai spun că ești fratele lui Lee, dar...

— Dar?

Umilită cum mă simțeam, am izbucnit:

— Eu una am simțit ceva când ne-am sărutat. Nu știu ce naiba să fac, dar n-am de gând să mă sărut cu tine dacă doar ne hârjonim și atât.

— Deci vrei să știi adevărul, Elle?

Noah începea să pară de-a dreptul frustrat și mă privea în ochi.

— Tu ești singura fată care e ea însăși când e lângă mine, iar mie îmi place asta. Faptul că nu mă vrei mă scoate din minți. Ești singura fată care nu mi-a căzut la picioare și asta mă înnebunește. Nici nu m-am mai uitat la alta, din cauza ta, știai asta? Nu mă pot gândi decât la tine.

Uau!

OK.

Deci nu că-mi mărturisea dragostea lui și că mă iubea de ani de zile... dar, *la naiba!* Cine ar fi bănuț că eu, Rochelle Evans, fata care nu avea niciun strop de experiență în domeniul băieți, putea fi fata care să îl scoată din minți pe Noah Flynn?!

Eram șocată.

— Și de când simți asta? Doar de curiozitate.

A ridicat din umeri.

— De vreo două luni.

Am dat din cap, încercând cu disperare să par calmă și sigură pe mine.

— Parcă ziceai că mă consideri sora ta mai mică.

— Asta până ai crescut, a spus el simplu. Te-am făcut să roșești.

— Dacă e așa, atunci de ce mi-ai zis că-ți sunt ca o soră?

Și-a ferit privirea.

— Tu nu mă vrei. Nu sunt genul de tip care să spună cuiva ce simte cu adevărat. Știi asta. Știi că discuția asta e o tortură pentru mine?

Am zâmbit puțin, după care am spus pe nerăsuflăte.

— Și eu te doream, crede-mă!

Arăta ca și cum ar fi câștigat un milion de dolari sau ceva. A aplecat capul și mi-a atins ușor buzele cu buzele lui.

— Vreau doar... vreau... să nu crezi că sunt interesat doar de un lucru, OK? Nu e așa. Țasta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine. Ești dulce și inocentă. Altfel. Ceva drăguț.

— Acum ți se pare că sunt și drăguț?

Am ridicat dintr-o sprânceană, iar el a zâmbit cu buzele pe buzele mele.

— Și eu care credeam că sunt doar prietena enervantă a fratelui tău...

— Bine, și asta.

Am râs și l-am atins cu degetul pe piept.

Apoi a spus din nou:

— Nu sunt interesat de tine doar pentru chestia aia, OK?

— Dacă ai fi, aș începe să mă îndoiesc de inteligența ta, am bombănit, făcându-l să râdă.

Dar pe neașteptate am simțit o căldură interioară.

El mi-a pus un deget sub bărbie și mi-a ridicat capul. Expresia feței lui, încrețitura frunții... Arăta mai prudent ca niciodată.

Nu voiam să mă gândesc la el ca la fratele lui Lee sau ca la nesimțitul care făcea uneori pe ultraprotectorul cu mine. Refuzam să las în mintea mea toate urmările oribile ale acestei situații; aveam timp mai târziu pentru asta.

Acum era doar Noah. M-am aplecat spre el și l-am sărutat.

Și, evident, cu lipsa mea de experiență, mi-am ciocnit dinții de dinții lui. Nici nu credeam că se poate face asta. Ei bine, am putut.

— Scuze, am murmurat eu, mușcându-mi obrazul.

Și-a lipit buzele de gura mea. Am simțit în piept vibrația datorată râsului lui înăbușit.

— Repetiția e mama învățaturii.

De data aceea nu ne-am mai ciocnit dinții.

Am rămas în pat sărutându-ne o veșnicie. Am vorbit puțin despre școală, despre facultatea la care voia să se ducă (se gândea să aleagă San Diego, fiindcă era mai aproape) și ne-am și contrazis puțin, dacă All Time Low sunt mai buni decât Linkin Park. (Noah era mare fan al noii muzici Linkin Park, iar mie nu-mi plăcea deloc.) Am descoperit că era plăcut să stau cu el și când nu ne sărutam. Efectiv îmi plăcea compania lui, chiar și când ne certam pe muzică.

Dar nu vorbeam mai mult de câteva minute consecutiv, că el începea iar să mă sărute. Și când făcea asta, uitam complet ce discutaserăm mai devreme; uitam că, de fapt, ar fi trebuit să plec de mult acasă. Eram uluită cum săruturile lui îmi umpleau stomacul cu fluturi sălbatici.

Asta pentru că săruta atât de bine, mi-am spus. Vreau să spun, nu că am fi avut vreo „conexiune” sau ceva. Eram mult prea diferiți pentru asta. Nu era nicio garanție că el va mai vrea să fie cu mine peste o săptămână sau mai mult, când el nu avusesese niciodată o relație pe termen lung.

— Așadar, a spus el după un timp, sprijinindu-și capul în mână și privindu-mă în ochi, ce facem noi aici?

— Nu am de gând să mă culc cu tine, am răspuns eu, ferm.

— Ți-am mai spus, a oftat el, atingându-mi genunchiul, nu doar asta mă interesează.

Nu ar fi trebuit să-mi placă de el! *Nu se putea* să-mi placă! Eram prea diferiți; era greșit. Ca să nu spun că n-aș fi putut da ochii cu Lee să-i spun că eram cu fratele lui.

Dar... îmi plăcea să stau așa cu el. Îmi plăcea ce simțeam când îl sărutam; ce simțeam când mă lua în brațe; zâmbetul din ochii lui când ne certam pe formații. Era *plăcut* să stau așa cu Noah. Ca și cum ar fi fost firesc.

Dar merita oare să-l fac să sufere pe Lee? Nu puteam să-i fac asta, nu? Deja îmi spusese clar că asta ar fi fost aiurea pentru el, că ne-ar fi putut afecta prietenia și nu merita. Nu?

— Nu... nu știu, am admis eu după un timp. Doar că... n-ar trebui să... iar Lee...

— Înțeleg.

Noah a tăcut o clipă. Degetul lui trasa cercuri pe genunchiul meu, iar eu îi urmăream mișcarea, așteptând.

A vorbit cumva poticnit.

— Păi... poate nu trebuie să afle Lee.

Am stat o clipă să pricep ce spunea, de fapt.

— Adică să-l mint?

— Poate doar să nu-i spui tot adevărul...

A strâmbat puțin gura, ca și cum se chinuia să vorbească.

— Până când ne dăm seama ce trebuie să facem.

Am clătinat din cap. Dacă Lee nu știa, nu avea de ce să sufere. Dacă relația mea cu Noah nu ar fi mers, atunci Lee n-ar mai fi trebuit să știe nimic, iar lucrurile ar rămâne la fel. Dacă relația mea cu Noah *ar fi mers*, atunci aș fi trecut peste bariera asta și i-aș fi spus lui Lee, când ar fi fost cazul.

L-am auzit oftând și m-am uitat la el. Mi-a zâmbit ironic.

— Ți-am zis eu că fetele nu vor o relație cu un băiat despre care se știe că dă cu pumnul.

L-am împins ușor de braț.

— Nu e asta. Și pe urmă, știu că nu ai lovi niciodată o fată. Nu ești genul acela.

Și, înainte să mai gândesc, am spus:

— OK!

— OK?

— Dar trebuie să-mi promiți că vei face totul, absolut totul, ca Lee să nu afle.

Noah a dat din cap.

— Normal că da.

Apoi s-a ridicat puțin și s-a aplecat să mă sărute pe nas. Am zâmbit și mi-am mișcat capul în așa fel, încât să-l pot săruta pe buze. L-am simțit arcuindu-se și, după ce m-am îndepărtat, am zărit gropița aia din obrazul stâng, care apărea doar când zâmbea.

Peste umărul lui, am aruncat o privire la ceasul digital și am văzut ora, uitându-se urât la mine cu cifre roșii. Mi-am înăbușit o exclamație de uimire; trebuia să fiu acasă, la cină, în douăzeci de minute. Unde se dusesse toată după-amiaza?

— Trebuie să plec! am spus eu, speriată.

— Aaa...

Dacă nu l-aș fi cunoscut mai bine, aș fi zis că era dezamăgit.

— Vrei să te duc cu mașina?

Am întors capul spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Pot să merg. Am picioare. Două, de fapt.

A zâmbit.

— Cum vrei tu! Încercam doar să fiu atent...

— E OK. Serios!

Voiam să-mi limpezesc puțin capul și nu puteam s-o fac dacă Noah era cu mine.

— Ești dulce când faci așa, i-am spus, arătând cu capul spre expresia lui.

S-a strâmbat.

— Nu spune că sunt dulce! Te rog!

— Vai, ce dulce ești! l-am tachinat eu, râzând.

L-am împins ușor de umăr, gest pe care apoi l-a repetat și el, dându-și ochii peste cap.

M-am dus să-mi iau telefonul de pe comoda de lângă pat și am scăpat o întrebare înainte să mă gândesc prea mult.

— De ce nu-ți place să ți se spună Noah?

— Noah nu e chiar cel mai tare nume din agendă. Nu poți să-ți închipui niște inși alergând înspăimântați la auzul numelui Noah. Flynn e mai...

— Potrivit pentru tine.

— Exact. Deci de ce tu îmi spui numai Noah?

— Fiindcă am crescut cu tine. Apoi ca să te enervez. Dar e și oarecum sexy.

Cuvintele mi-au ieșit din gură înainte să-mi dau seama ce spuneam. Am strâns buzele și mi-am acoperit gura cu palma, simțind că-mi ardeau obrazii. Nu-mi venea să cred că spuseseam așa ceva! Adică, da, *chiar mi se părea* că Noah era un nume sexy – poate nu pentru alți bărbați, dar pentru Noah Flynn, da. El îl făcea să fie sexy. Totuși, nu-mi venea să cred că îi *spusese* lui asta!

El a zâmbit și mi-a luat mâna de pe fața, care sigur era roșie ca focul.

— Ei, dacă zici tu așa, parcă nu mi se mai pare chiar rău.

Am râs, rușinată, iar el m-a pupat pe buze, după care mi-a lăsat mâna. Trebuia să plec chiar în clipa aceea. Dacă ar fi venit cineva acasă, pe neașteptate, în mod sigur i s-ar fi părut mai mult decât ciudat că eram acolo cu Noah. Nimeni n-ar fi putut să creadă că stăteam de vorbă, pur și simplu.

Am dat un ocol pe la bucătărie în drum spre ieșire, ca să-mi iau geanta și jocul video pentru Brad.

Când m-am întors și l-am văzut pe Noah rezemat de cadrul ușii, am tresărit. Nu făcuse niciun zgomot; habar n-aveam că era acolo.

— Ești liberă mâine? m-a întrebat el.

— Nu cred... Am o groază de teme, așa că...

Numai după ce am spus-o, m-am gândit că n-ar fi fost rău să par mai misterioasă, să-l întreb la ce se gândea mai exact, să-i spun că aş putea fi disponibilă sau nu. Dar am îndepărtat repede ideea asta – nu eram eu capabilă de așa ceva.

— Nașpa!

Am așteptat să mai spună ceva, dar nu a mai scos niciun cuvânt. Mi-a răspuns, oferindu-mi zâmbetul lui inconfundabil și s-a uitat la mine cu ochii strălucitori. Mă întrebam dacă asta însemna că ar fi vrut să ne întâlnim. Dar el nu a mai spus nimic.

— Hmmm, am făcut eu, încet.

A zâmbit.

— Găsesc eu o modalitate să te văd, nu-ți face griji!

I-am zâmbit și eu. Într-o singură zi, trecusem de la o viață amoroasă zero la ceea ce puteam numi o relație ascunsă cu cel mai dorit băiat din școală, iar asta doar datorită cabinei aceleia de săruturi.

— Pa! am șoptit și am trecut pe lângă el, să mă duc la ușă.

— Hei, stai așa! a spus el și m-a tras înapoi de cureaua de la blugi. Vreau un sărut de rămas-bun!

— Hmm, nu.

Uau, probabil că era prima replică de flirt pe ziua aceea. Bravo mie!

— Nu?

A ridicat provocator din sprâncenele negre.

S-a aplecat, oricum, să mă sărute, și eu eram gata să-i răspund la sărut, dar el s-a îndepărtat după ce mi-a atins doar ușor buzele. A făcut o față inocentă, la care eu mi-am dat ochii peste cap.

— Pa, Shelly! a strigat în urma mea, pe un ton jucăuș.

— Pa, Noah, i-am răspuns cu același ton și am zâmbit în sinea mea.

Am zâmbit tot drumul spre casă.

În noaptea aceea, am stat în pat și m-am gândit la el. Nu aveam de unde să știu cât va dura povestea asta; întotdeauna crezusem că sunt mai degrabă genul de fată care dorește relații de durată, serioase. Din ce auzisem, cea mai lungă relație a lui Noah durase o săptămână. Nu aveam ce face, însă. Nu voiam să-i aduc suferință lui Lee, dar pentru Noah simțeam o atracție care nu era doar fizică...

Nu că aș fi fost atât de tâmpită să mă îndrăgostesc de el.

Nu. În niciun caz.

Dacă exista ceva care putea să strice relația mea cu Lee, atunci asta era. Nu, nu se va întâmpla așa ceva! Nu se va putea întâmpla! Nu voi permite!

Trebuia doar să încerc să rezolv problema cât mai bine. Iar dacă asta însemna să-i ascund lui Lee relația mea cu Noah, atunci asta aveam să fac. Nu voiam să renunț la Noah; numai când mă gândeam la după-amiaza trecută simțeam o căldură interioară.

Sunt aproape sigură că am adormit zâmbind.

Capitolul 11

A VENIT și ziua de luni. Mult prea devreme. Eram pregătită să le povestesc fetelor despre sărutul meu cu Noah, fiindcă știam că vor vrea să afle toate detaliile. Eram pregătită pentru toate privirile invidioase pe care urma să le primesc. Eram pregătită și să resping toate supozițiile lor că am fi împreună.

Și eu, și Noah fuseserăm prea ocupați ca să ne putem întâlni cu o zi înainte, dar vorbiserăm prin mesaje. Încă mă simțeam amețită și fericită amintindu-mi ultimul mesaj pe care mi-l trimisese după ce îi spusese că voiam să mă duc să mă culc: „Vise plăcute”.

Nu era deloc în stilul lui Noah, dar tot îmi plăcuse.

Am auzit mașina parcând în fața casei, așa că am coborât repede scările și am strigat un „la revedere” peste umăr.

— Bună! i-am spus lui Lee și i-am zâmbit, urcându-mă în dreapta.

— Bună! Ce ești așa de fericită? Credeam că o să-ți fie groază de ziua de azi, după toată povestea aia cu cabina de săruturi.

Am ridicat din umeri.

— Nu știu. De ce n-aș putea să fiu binedispusă?

— Păi, în primul rând, fiindcă e luni. În al doilea rând, nu ești o persoană matinală. Crede-mă, știu asta!

Am ridicat din umeri.

— Nu te mai plânge! Sunt bine dispusă și gata! Hai s-o lăsăm așa cum a picat!

Lee a râs.

— Bine, atunci...

Cum am ajuns la școală, abia am coborât din mașină și deja m-am trezit înconjurată de țipete și de întrebări. Aveam impresia că toate fetele voiau să le descriu sărutul.

— Lăsați-o puțin să respire, fetelor! l-am auzit pe Lee râzând de mama focului.

— Vai, ce norocoasă ești! Cât aș fi vrut să fiu eu acolo! Aș fi în stare să *omor* pe cineva ca să-l sărut pe Flynn. Nu-mi vine să cred că ai plecat, Karen!

— Să știi că nu te condamn. Probabil te-ai speriat când ți-ai dat seama că trebuie să-l săruți pe Flynn!

— Mi-aș fi dorit să fi fost eu în locul tău.

— Nu pot să cred că ai apucat să-l săruți pe Flynn!

— Totuși nu e cam aiurea cu Lee?

— Nu, m-am strâmbat eu. Sigur că nu e! Lee e prietenul meu cel mai bun.

— Da, dar te-ai sărutat cu fratele lui. Și am văzut eu, ăla n-a fost un mic sărut, a adăugat Candice, mișcând sugestiv din sprâncene.

— Da, dar e Lee.

— Ai mai vorbit cu Flynn de atunci?

— Îți place de el, Elle?

Faith apăruse pe neașteptate în fața mea.

— Nu cumva ți s-a pus pata pe el?

— Eu abia dacă pot formula o propoziție când sunt cu el, a comentat altă fată.

— Nu ești singura!

— Elle e singura care poate vorbi cu el.

— Nu-mi dau seama cum poți să te comporți așa normal cu el, a spus Georgia.

Am ridicat din umeri.

— Am crescut împreună cu el, fiindcă am fost mereu alături de Lee. Și, nu știi, Faith, am zis eu, întorcându-mă spre ea. E doar Noah.

— *Doar Noah?* au țipat ele, uimite.

Mi-am mușcat obrazul. Chiar trebuia să mă gândesc mai bine ce aveam să spun înainte să-mi dau drumul așa.

— Vorbim despre Flynn! Cum poți să spui asta?

— Uite, mă duc să vorbesc cu cineva. L-am sărutat pe Noah, da, a fost mișto. Dar acum n-am putea să mergem mai departe? M-am săturat să vorbesc despre asta.

Mă enervasem, dar am încercat să traversez parcareă încet, ca să nu par prea furioasă.

Când am ajuns, în sfârșit, la Lee și la ceilalți băieți, am scos un suspin adânc de ușurare.

— Cred c-a fost distractiv, a spus Lee, degajat.

I-am tras un cot în coaste.

— O, *Doamne!* Trebuie să ne povestești *totul*, dragă! O, *Doamne!* Nu pot să cred că l-a sărutat pe *Flynn!* O, *Doamne!* a făcut Cam, cu vocea pițigăiată.

Toți băieții au izbucnit în râs, iar eu mi-am dat ochii peste cap.

— Nu începe și tu! Te rog, te implor!

— Nu-ți face griji, n-o să te întrebăm, mi-a spus Dixon. Dar, pe bune, voi nu sunteți împreună?

— Nu.

A dat din cap.

— Mișto!

— De ce, ești interesat?

Mi-am fluturat pleoapele, ca și cum aș fi flirtat cu el.

— Poate, a spus el în glumă.

Apoi a adăugat.

— Nu, doar că... știi tu, bârfele.

— O să-i spun și lui Noah când îl văd, am zis eu cu un aer serios, făcându-i pe toți să râdă, după care l-am îmbrâncit în joacă pe Dixon. Să ai o ambulanță pregătită!

— *Touché!*

— A, stai! a spus Warren deodată. Am uitat! Părinții mei nu sunt acasă vinerea viitoare, deci știți ce înseamnă asta, nu?

— Petrecere! a țipat Lee și s-a repezit la Warren să bată cuba. Mișto!

— Nu vă apucați să spuneți la toată lumea. Nu vreau să iasă prea mare scandal.

— OK, nicio problemă! au încuviințat cu toții.

— Te bagi, Elle? m-a întrebat Warren, văzând că nu am spus nimic.

— Normal. Dar de data asta o să rămân la băuturi nealcoolice. Nu vreau să mai ajung iar în punctul de a face baie goală în piscină.

— La naiba, Elle, mi-ai spulberat visele! a bombănit Camden și a început să râdă.

Lee s-a uitat la mine sceptic.

— N-avea grijă, Shelly, o să stau cu ochii pe tine!

— N-o să stai, o să fii prea ocupat să te giugiulești cu Rachel! a spus Oliver și am izbucnit în râs.

Apoi a sunat clopoțelul și toată lumea a intrat în școală.

Eu și Lee am primit de la director o mențiune specială pentru că am strâns atâția bani cu cabina. Dar nu a fost singurul lucru pe care l-am primit.

Am mai avut parte de o groază de fluierături și comentarii referitoare la mine și la Flynn. Chiar începea să mă irite treaba

asta. Nu erau comentarii la fel de jignitoare ca acelea pe care le primisem după petrecerea lui Lee și Noah, dar felul în care erau spuse mă enerva.

Pe joi, agitația se mai potolise. Apăruseră alte zvonuri și bârfe, așa că am trecut în planul al doilea.

Nici că puteam fi mai fericită!

Mă săturasem să vorbesc despre sărutul cu Flynn la carnaval. Mă săturasem să le aud pe fete spunându-mi cât de geloase erau. Mă săturasem ca băieții să se uite altfel la mine pe hol, fiindcă nu mai eram chiar așa de inocentă.

Și după aia, ca să pună capac, m-am dus joi după-amiază la Lee, după cum stabiliserăm, ca să constat că nu era acasă.

— Eu mă duc la magazin, mi-a spus mama lui. Dacă vrei să stai să-l aștepți, ești binevenită!

— OK, să văd cât întârzie. Mulțumesc, June!

— Pa, Elle! mi-a spus ea veselă înainte de a pleca.

Am oftat și i-am dat un mesaj lui Lee să-l întreb unde era.

La Rachel. Scuze! Nu știam că vii.

Clar, uitase că stabiliserăm să ne întâlnim. Nu era stilul lui.

Nicio problemă, mă duc acasă. Am adăugat și o fețișoară zâmbitoare, ca să vadă că nu eram supărată pe el, cu toate că eram un pic iritată. Lee nu mă lăsase niciodată baltă pentru vreo fată fără să-mi dea măcar un mesaj înainte.

Înseamnă că o place foarte mult pe Rachel, mi-am spus.

Mă îndreptam spre ușă, când am auzit o mișcare la etaj, așa că am ridicat capul.

— Salut! a spus Noah. Lee nu e aici.

— Mda, tocmai mi-a zis mama ta. S-a dus la magazin, apropo.

— A, OK.

Am stat legănându-mă pe călcâie în timp ce el cobora scările cu ochii la mine. Nu știam dacă să plec sau nu... Nu voiam, acum că știam că Noah era acolo.

Toată săptămâna, de câte ori îl zărisem pe hol, sau pe terenul de sport, ori când eram la masă, îmi aminteam de senzația pe care mi-o dădeau buzele lui și ardeam de nerăbdare să-l sărut din nou.

Purta o pereche de pantaloni de trening pătați de ulei și un tricou alb. Nimic special. Deci cum naiba reușea să arate ca un manechin? Nu era deloc de nasul meu.

Începusem să mă conving că indiferent ce se petrecuse între mine și Noah în weekend era doar un capitol încheiat din viața mea, iar el uitase deja de asta. Că trebuia să uit și să merg mai departe.

Apoi m-a sărutat. Luată prin surprindere, l-am lăsat să mă împingă lângă perete, după care am pus tot sufletul în sărutul meu.

Din câte se părea, grijile și îndoielile mele fuseseră de-a dreptul nebunești. Când ne-am despărțit, în sfârșit, ca să respirăm, el a rămas atât de aproape, încât, atunci când unul dintre noi vorbea, ni se atingeau buzele.

El a spus încet:

— Am așteptat toată săptămâna să fac asta.

Am simțit că mă cuprindea un fior de plăcere. Am încercat să nu roșesc și să par calmă, ca să nu vadă cât de ușurată și de fericită eram.

Nu trebuia să mă atașez prea mult de el, mi-am spus eu; trebuia să am grijă. De dragul lui Lee.

Încercând să fac pe fata cochetă și sigură care nu eram, i-am răspuns:

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți!

A ridicat din umeri.

— A meritat.

Ei, asta nu avea cum să mă facă să nu roșesc.

— Cam cât zici că avem la dispoziție? m-a întrebat el.

— Hmmm... o jumătate de oră, pe puțin, am spus cu o voce meditativă, în care se simțea râsul.

Ochii lui albaștri au devenit și mai strălucitori, dacă era posibil așa ceva. M-a sărutat iar, repede, apoi m-a luat de mână și m-a tras după el sus.

— Te duci la petrecerea lui Warren, săptămâna viitoare? m-a întrebat el pe neașteptate.

— Da, i-am răspuns. Tu?

A dat din cap.

— Numai să nu te îmbraci prea sumar, OK?

— De ce? l-am întrebat eu, curioasă.

Nu-mi spusese niciodată ceva de genul acesta înainte de alte petreceri.

— Nici nu-ți închipui cum au putut să vorbească băieții săptămâna asta despre tine, a spus el furios și i-a tresărit un mușchi pe obraz.

— Ba cred că da, am murmurat eu, fără să mă gândesc.

— Ce-ai auzit? a izbucnit el și mai furios, dar furia lui nu era îndreptată împotriva mea.

Am ridicat din umeri, străduindu-mă să nu-mi dau ochii peste cap. *Chiar* trebuia să-mi țin gura, *chiar* trebuia.

— Doar comentarii despre cabina de săruturi, atât.

— De exemplu? m-a îndemnat el să continui.

Îmi dădeam seama că se înfuriase. După atâția ani, cunoșteam toate semnele: mușchiul acela din obraz, trosnetul degetelor, linia care se forma pe fruntea lui, chiar deasupra sprâncenelor, picioarele care luau poziția de luptă.

A început să-și flexeze degetele, mușchiul din obraz tresărea...

A, uite și picioarele!

— Spuneau doar tâmpenii, am oftat eu din toți rărunchii, aruncându-mă pe pat.

Nici măcar nu am putut să mă bucur de salteaua elastică, atât de încărcată era atmosfera.

— Comentarii despre mine, că te-am sărutat, că dacă mai e valabilă oferta cu taxa de doi dolari... E în regulă, nu s-a întâmplat nimic, l-am asigurat eu în grabă.

Noah clătina din cap.

— Ești sigură că nu a încercat nimeni ceva? Deloc?

Am oftat.

— Sigur! Liniștește-te odată!

— Vorbesc serios, Rochelle, a spus el, încruntându-se.

Cum a reușit să-mi strice buna dispoziție, mi-am spus eu cu amărăciune.

— Dacă vine cineva la tine și...

— Sunt fată mare, pot să am grijă de mine. Nu trebuie să fii așa de... de... obsedat de control, mereu! Calmează-te!

— Nu sunt obsedat de control!

— Ba da! l-am contrazis, ridicându-mă în fund ca să mă strămb la el. O să mă îmbrac cum vreau eu la petrecerea de săptămâna viitoare. N-am nevoie să-mi spui tu cu cine să mă întâlnesc, sau cu ce să mă îmbrac, sau cu cine să vorbesc!

— Nu vreau decât să nu pățești ceva! a țipat el.

— N-o să pătesc nimic! Nu toți băieții sunt așa de nesimțiți ca...

— Ca mine? a completat el.

— Da! Da, ca tine!

Stăteam deja în fața lui și încercam să-l privesc drept în ochi. Nu era tocmai simplu, dat fiind că el era mai înalt cu vreo zece centimetri decât mine, dar am făcut tot posibilul să mă uit urât la el.

— Am impresia că nu pricepi cât de răi sunt unii dintre băieții ăștia, a încercat el să mă convingă. Tu te porți normal, iar ei cred că flirtezi și interpretează greșit. O să încerc

facă ceva și tu nici măcar n-o să știi că tu i-ai atras, dar exact așa stau lucrurile!

— Nu încerc să atrag pe nimeni! m-am răstit, indignată.

— Exact despre asta vorbesc! Nu vrei să faci asta și nu-ți dai seama c-o faci, dar când te porți așa ca tine și glumești cu ei, unii interpretează greșit; ei cred că flirtezi. Și dacă nu ai grijă, o să suferi!

— Foarte bine! Dar n-am nevoie să mă îndrumi tu la fiecare pas!

L-am lovit cu palma în piept, el m-a prins de mână și apoi m-a sărutat.

Sărutul acela a avut o dulceață deosebită, alimentată de o furie care s-a dizolvat ușor, ușor în pasiune. Era ciudat cum se schimbase situația, dintr-o ceartă înfierbântată se transformase într-o repriză de săruturi înfierbântate.

Mâinile lui Noah se înfipseseră în părul meu, ca să mă țină cât mai aproape, în timp ce mă trăgea spre pat. Nu puteam să judec când mă săruta. Capul mi se învârtea și pierdea orice gând rațional.

Ne-am despărțit ca să respirăm și am observat cum se uita la corpul meu, în timp ce eu încercam să mă adun. Eram îmbrăcată, dar niciodată nu mă simțisem mai rușinată.

M-a așezat pe spate, ținându-mă tandru în brațe și m-a sărutat lung și delicat.

— Ești superbă, Elle! Știi?

Superbă.

Nu sexy. Nu tare. *Superbă.*

Una era să-mi spună asta Lee, când îmi cumpăram ceva și îl întrebam cum arătam. Una era să-mi spună asta tata, ca acum câteva luni, când mă duceam la Balul Iernii. Dar cu totul altceva era să aud așa ceva din gura lui Noah.

I-am zâmbit și l-am sărutat.

— Nu vreau să te controlez, a murmurat el, evitând să se uite în ochii mei; se juca în părul meu, înfășurându-l pe degete. Doar că... mă scoate din minți când îi aud pe băieți vorbind așa despre tine. Nu vreau să pățești ceva. Țin... țin prea mult la tine.

Eram convinsă că nu voise să spună că „ține la mine” în sens romantic; crescuserăm împreună, normal că ținea la mine. Dar inima mea tot s-a oprit nițel.

I-am zâmbit.

— Îmi pare bine să aud.

— Chiar dacă sunt un mare nesimțit?

Am izbucnit în râs.

— Chiar dacă ești un mare nesimțit.

— Ca să nu mai spunem un nesimțit sexy, a zâmbit el.

— Hmmm, discutabil.

A ridicat dintr-o sprânceană și, pe neașteptate, m-a tras în așa fel, încât m-am trezit prinsă sub el, cu mâinile deasupra capului.

— Poate vrei să mai încerci o dată, mi-a spus el la ureche cu o voce ușor răgușită, sărutându-mă încet pe gât.

Am început să mă foiesc, mă gâdila.

— OK, am chicotit eu, poate ești puțin sexy...

— Mai încearcă, Shelly, a spus el încet, pe un ton care se voia amenințător, dar îi simțeam amuzamentul din voce.

A început să mă sărute mai jos pe gât, exact acolo unde mă gâdila cel mai tare, iar eu am început să râd și să mă agit.

— OK, OK, am spus eu cu vocea întretăiată, când am oboșit. Ești foarte, foarte sexy!

— Știu.

Și-a lipit buzele de buzele mele și mi-a dat drumul la mâini. Degetele mele s-au strâns în părul lui negru.

Încă ne sărutam, indiferenți la tot ce era în jur, când afară s-a auzit trântindu-se portiera unei mașini.

— Fir-ar! a exclamat Noah încet, iar eu m-am ridicat în coate. A sărit din pat și s-a dus la fereastră.

— Cine e?

— Mama... Deja a venit de la magazin...

S-a întrerupt, după ce a văzut cât era ceasul.

Trecuse aproape o oră de când plecase. De ce oare timpul zbura așa când eram împreună?

— Mă duc s-o ajut la bagaje, a spus el. Strecoară-te pe ușa din spate!

Am dat din cap.

— OK.

S-a oprit la ușă, cu o sclipire de răs în ochi.

— Ce e?

— E destul de amuzantă chestia asta, cu strecuratul, a spus el. Nu crezi?

— Noah! Am venit! a strigat June de jos. Mă ajuți să iau astea din mașină?

— Da, mamă, vin! a strigat el, apoi mi-a zâmbit, arătându-și gropița. Hai! Poți să ieși pe acolo când ea e la mașină.

M-am ascuns în capătul scărilor și am așteptat până când Noah a ieșit din casă după maică-sa. Mi-a făcut semn din cap, iar eu am luat-o la fugă spre bucătărie, ca să mă furișez pe ușa din spate. Am așteptat până când am auzit că intrau în casă cu pungile, apoi m-am strecurat pe portița laterală în stradă.

M-am trezit gândindu-mă că Noah avea dreptate. Furișatul ăsta avea ceva palpitant.

Mă întrebam doar cât de mult va dura relația noastră.

Capitolul 12

LA ORA ȘAPTE încă mă mai gândeam cu ce să mă îmbrac. Lee trebuia să ajungă în patruzeci și cinci de minute. De două ore mă tot pregăteam și mă schimbam deja de vreo cincizeci de ori, cred.

Săptămâna trecuse extrem de repede; deja venise petrecerea lui Warren.

Stăteam cu mâinile în șolduri în fața șifonierului și îmi studiam iar hainele, cu ochi critic. Știi ceva, mi-am spus eu, în stilul ăsta, o să mă duc îmbrăcată doar cu lenjeria.

Nu voiam să-mi pun rochie sau fustă, în mare parte fiindcă uitasem să mă epilez pe picioare, iar asta îmi limita considerabil garderoba „de petrecere”.

Mi-ar fi plăcut, de fapt, să port un maiou negru, simplu, cu spatele gol și cu niște breteluțe încrucișate. Era cam la baza gâtului, așa că nu se putea spune că era decoltat; nu-mi dădeam seama însă dacă ar fi potrivit ca ținută de petrecere.

Am oftat și mi-am frecat clavicula (nu voiam să-mi stric machiajul). Chiar mă interesa dacă eram sau nu îmbrăcată bine?!

Știam de ce voiam să arăt bine, de fapt.

Voiam să arăt bine pentru Noah.

Dar era o prostie. La naiba! O să-mi pun maioul negru, iar dacă n-o să pară ținută de petrecere, ce?

Mi-am luat blugii. Erau bleu-deschis și sfâșiați artistic pe picioare. Mi-am pus și maioul și m-am așezat la măsuța de toaletă să-mi aranjez părul. Nu prea aveam chef de petrecere, așa că l-am strâns într-o coadă, în vârful capului.

M-am dat cu rimel; mai aveam doar câteva minute până când venea Lee.

Apoi am primit un telefon.

— Lee, care-i treaba? l-am întrebat eu, simțind imediat că s-a întâmplat ceva.

Altfel de ce ar fi sunat?

— Uite, ăăă... chiar îmi pare rău, dar te-ai supăra dacă... în fine...

— Zi odată! l-am îndemnat.

— Păi, Rachel m-a întrebat dacă nu pot s-o iau și pe ea, fiindcă prietena ei a lăsat-o baltă și...

— Vrei să știi dacă poți să mă lași baltă pe mine ca să-ți iei iubita, ca un prieten minunat ce ești? i-am spus eu, sec, dar zâmbeam și, probabil, el știa asta.

— De fapt, voiam doar să te întreb dacă nu te superi s-o luăm și pe Rachel. Nu te-aș lăsa baltă! Trebuie să recunoști!

— Păi, o să-l rog pe tata să mă ducă, i-am spus eu. Te las singur cu Rachel.

— Nu trebuie să faci asta, Shelly! Nu fi bleagă!

— Nu, e în regulă, Lee, chiar nu mă deranjează! i-am spus eu, sincer. E OK!

Până atunci, toate relațiile lui se terminaseră pentru că eram prea apropiați, iar prietenelor lui nu le plăcea ca eu să fiu femeia numărul unu din viața lui. Nu voiam să-i stric și relația cu Rachel.

S-a gândit o clipă.

— Păi, aș putea să-i spun lui Noah să te aducă. Încă nu a plecat.

L-am auzit strigându-l pe frate-său, în timp ce eu îi ziceam:

— Nu, Lee, nu-i spune... e OK, pe bune...

M-am întrerupt, oftând.

— Elle? Shelly, mai ești acolo? Alo?

— Ce?

Rămăsesem pe gânduri și nici nu-l mai auzisem pe Lee.

— Noah a spus că te duce el, nicio problemă. Ajunge la tine cam în douăzeci de minute.

— D-d-dar..., am protestat eu încet, cu voce slabă.

— Mersi, Elle! Îți rămân dator. Ne vedem mai târziu!

— Pa...

Am oftat și am lăsat telefonul să-mi cadă din mână pe pat, după care mi-am acoperit fața cu palmele.

M-am ridicat și m-am privit în oglindă cu ochi critic.

Mă machiasem simplu, cu excepția rujului roșu-închis. Blugii erau strâmți; tricoul îmi sublinia silueta și îmi lăsa aproape tot spatele gol. Mă simțeam bine. Doar că Noah avea să găsească ceva nepotrivit la ținuta mea, probabil.

Însă nu asta mă îngrijora; mă îngrijorau mai mult bârfele care aveau să înceapă când colegii ne vor vedea venind împreună.

Exact atunci s-a auzit soneria. Mi-am pus telefonul în buzunar și, în timp ce coboram, l-am auzit pe tata strigându-mă.

A deschis ușa și l-am văzut cum făcea ochii mari:

— Noah?

— Bună seara, Elle e gata? a întrebat Noah, șocant de politicos.

— Ăăă...

Tata s-a întors, gata să mă strige iar, și m-a văzut. Părea nedumerit.

— O clipă, Noah!

M-a tras după el în bucătărie.

— Ce cauți aici? m-a întrebat el încet.

— Lee s-a dus s-o ia pe iubita lui, iar Noah a venit să mă ia pe mine.

— A, bine. În primul moment am crezut că aveți întâlnire. Am râs forțat.

— Da, sigur!

— Ai grijă, totuși! Încă nu sunt sigur că pot avea încredere în băiatul ăsta, cu bătăile lui... și cu motocicleta aia...

— Da, știu, tati! Dar Noah e OK! Nu-ți face griji!

L-am sărutat scurt pe obraz.

— Pa!

— Fără alcool! a strigat el după mine.

M-am întors la ușă și am închis-o în urma mea. I-am zâmbit lui Noah, încercând să par dezinvoltă.

— Gata de plecare?

El s-a uitat la mine din cap până în picioare, foarte încet. Nu am roșit, dar am oftat în sinea mea. *Stai că începe!* Mă întrebam cât de tare se va înfuria. Expresia din ochii lui îmi accelera bătăile inimii.

— Tu chiar nu ascuți nimic din ce-ți spun eu, nu?

— Nu.

I-am zâmbit dezinvolt și am pornit spre mașină.

— Pe bune, Elle, chiar trebuie să te îmbraci așa de... de...

— *Așa de cum*, Noah? I-am întrebat aspru, dar, într-un fel, abia așteptam să aud ce credea despre mine.

— Păi, uită-te la tine! a izbucnit el cu furie, încleștându-și fălcile. Nu poți să-ți pui ceva mai puțin... sexy?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Cine s-ar fi gândit că va veni o zi când *Flynn* îmi va spune mie că sunt sexy? Mă simțeam flatată, deși nu era la fel de plăcut ca atunci când îmi spusese că eram superbă.

— Nu e amuzant! s-a stropșit el.

— O, calmează-te! Puteam să mă îmbrac și mai sumar. E doar o petrecere! Nu o să mă schimb, Noah! Dacă trebuie, mă duc acolo pe jos, dar n-ai ce-mi face. Dacă vrei să mă schimb, mă duc și vin îmbrăcată cu cea mai scurtă fustă și cu cea mai strâmtă bluză din dulap.

Am făcut câteva pase de uitături urâte.

Apoi a urcat în mașină, oftând, și a trântit portiera.

Am făcut la fel și mi-am încrucișat brațele la piept. Dar eram oarecum bucuroasă că eu *câștigasem* disputa.

Apoi el a spus:

— Ești foarte sexy când te înfurii.

M-am uitat la el, ridicând dintr-o sprânceană. Făcea mișto de mine sau ce?

El mi-a văzut privirea și mi-a făcut cu ochiul.

Mda, eram convinsă că făcea mișto de mine.

— Ei, hai, a spus el.

A pus mâna pe coapsa mea și s-a aplecat spre mine, șoptind:

— Știi că n-o să poți rămâne supărată pe mine pentru totdeauna, Shelly!

— Stai să vezi!

A râs și s-a retras, apoi a ieșit de pe alee în stradă, spre casa lui Warren.

— Tot nu pricep de ce te frământă așa, deodată, cu ce mă îmbrac eu la petreceri, i-am spus. La celelalte petreceri la care am fost, eram îmbrăcată și mai sumar decât acum...

A ridicat din umeri.

— Era altceva. Atunci băieții nu aveau atâta tupeu și nu îndrăzneau să se apropie de tine. Dar după ce puștiul ăla, Cody, te-a invitat în oraș, toți au impresia că m-am dat la o parte și că acum au șanse cu tine. Plus că micul nostru show de la carnaval a contribuit și el cu ceva.

Mi-am mușcat obrazul și am simțit că roșesc.

— În fine...

El s-a mulțumit să mă strângă ușor de coapsă și să râdă.

Am oprit în capătul străzii lui Warren, după colț.

Nimeni nu a observat că am venit împreună.

Imediat m-au luat înăuntru niște fete care tot trăncăneau: cât de sexy arăta Jon Fletcher, ce pantofi de prost gust avea Hannah Davies sau cât de mult *le plăcea* melodia aia.

După un timp, l-am văzut și pe Lee pe afară, dar era foarte ocupat să se sărute cu Rachel. Am mai luat o gură de cola din cutie, simțindu-mă amețită numai de atmosfera de acolo, după care am intrat iar în casă.

M-am îndreptat spre sufragerie; toată mobila fusese scoasă pentru ca încăperea să fie transformată în ring de dans. Nu era nicio lumină aprinsă, în afară de vreo câteva becuri verzi și albastre, care se aprindeau intermitent, ca un stroboscop. Era foarte mișto: culorile acelea îți dădeau impresia că te aflai în apă. Era așa ciudat! M-am dus să dansez, mișcându-mi șoldurile în ritmul muzicii, cu mâinile în aer.

Cineva m-a luat de mijloc, să dansăm, și m-am întors. Am clipit de câteva ori și am văzut că era Patrick, un băiat din ultimul an, care făcea parte din echipa de fotbal.

— Patrick! am exclamat eu, zâmbind. Nu te-am văzut până acum.

El a râs și s-a dezechilibrat, lovindu-se de un scaun.

— Ups! Cum merge treaba, Elle?

— Bine, da...

— Mișto! Hei, vino cu mine! a spus el și m-a luat de mână.

— Unde să mergem?

— Să luăm o gură de aer. E cam aglomerat aici.

— OK!

Aerul nopții părea chiar rece comparativ cu căldura din casă.

— Băi, frate, ce frig e! am exclamat, frecându-mi brațele.

— Vino aici!

Patrick m-a îmbrățișat de la spate, iar căldura trupului lui m-a dezghețat un pic.

Am râs și am clătinat din cap, dar până să mă dau la o parte și să-i spun să stea liniștit, am simțit că mă săruta pe umăr. Am rămas un moment acolo, șocată, iar creierul meu abia reușea să înțeleagă ce se întâmplase. Apoi m-a sărutat pe gât, puțin mai sus, ținându-mă cu mâinile de mijloc.

M-am întors la el, ca să-l împing, dar Patrick a crezut că voiam să stau cu fața la el și m-a ținut de spate. Înainte să apuce să mă sărute, i-am împins fața într-o parte cu palma și m-am eliberat din strânsoarea lui. Ar fi fost mai eficient să-i dau un genunchi între picioare, dar nu mi-a trecut prin minte.

S-a împleticit după ce l-am împins (era băut, nu se ținea prea bine pe picioare), dar altcineva a fost cel care l-a făcut să cadă grămadă pe iarbă, după care m-a strâns tare de braț.

— Frate, mereu strici distracția! a bălmăjit Patrick și s-a chinuit să se ridice. Strici cheful tuturor, Flynn! Ce tot faci așa pe durul?

Probabil că era beat ca lumea, fiindcă era clar că îl provoca pe Noah, iar Patrick era un băiat destul de isteț și n-ar fi făcut asta niciodată dacă era treaz.

A fost trântit înapoi, cu un pumn în burtă, și a căzut pe spate iar, cu un geamăt.

— Altcineva? a întrebat Noah tare și clar, uitându-se la mulțimea pe care nici nu o văzusem când se formase în grădină.

Băieții au intrat repede în casă, mai ales dacă au văzut că bătaia s-a terminat.

— Hai!

Mi-a smucit brațul și m-a tras după el pe lângă casa lui Warren.

— Au! Noah! am protestat eu.

Avea picioarele mai lungi și făcea pașii mai mari decât mine, așa că mă chinuiam să mă țin după el.

— Noah! am încercat eu din nou. Mă doare!

Asta a părut să-i atragă atenția. A slăbit considerabil strânsoarea, după care m-a luat de mână și a continuat să mărșăluiască pe stradă cu mine.

Am început să mă înfurii. Cine se credea? Abia era zece jumătate. Până la finalul petrecerii mai erau câteva ore bune. Nu voiam să mă duc acasă. Până la incidentul acela cu Patrick mă simțisem foarte bine.

Dar cel mai mult mă deranja că trebuia să-i explic tatălui meu de ce plecasem atât de devreme.

Când am ajuns la mașina lui Noah, el a descuiat portiera, iar eu am rămas acolo, neclintită, cu brațele încrucișate la piept, privindu-l cu ochii mijiți.

Și-a frecat ochii cu vârful degetelor.

— Vrei să urci în mașină, te rog?

— Nici nu mă gândesc! Nu plec cu tine nicăieri! Ești vreun obsedat agresiv, cumva? Nu mă urc în mașina aia cu tine la volan după ce ai băut, oricât mi-ai spune tu că rezști la băutura.

— Nu am băut *nimic*, Rochelle! Crezi că sunt tâmpit? Și cum ai spus? *Obsedat agresiv?*

Am ridicat din umeri.

— În fine! Nu poți să mă obligi să plec. Nu sunt obligată să vin cu tine nicăieri. Vreau să rămân aici.

Am văzut în lumina slabă cum își încleșta fălcile. Pe fața lui Noah cădeau umbre care făceau ca furia abia stăpânită să aibă ceva puțin fioros.

— Pleci chiar acum, înainte ca alt bețiv nenorocit să se mai ia de tine!

Vorbea sacadat, cu încordare.

Am continuat să mă uit urât la el.

— Mă descurcam și singură. N-a fost chiar așa de nasol!

A scos un sunet, ceva între o pufnitură și un hohot de râs batjocoritor, care m-a făcut să mă înfurii și mai tare.

— *N-a fost chiar așa de nasol?* a repetat el, cu o sprânceană ridicată. Tu...

— Tu exagerezi, m-am stropșit eu. Ești, ca întotdeauna, un nesimțit enervant, obsedat de control, iar dacă îți închipui că o să merg cu tine undeva, atunci...

— Urcă naibii în mașină! a izbucnit el deodată, bătând cu palma în capotă.

Izbitura aceea m-a făcut să tresar. Dar am scrâșnit din dinți și m-am ținut tare.

— Te rog! a adăugat el în final.

M-am urcat în mașină.

După ce s-a urcat la volan, a oftat.

— Mulțumesc!

Am dat din cap.

— Nu era cazul să urli așa.

După o secundă a spus:

— Știu! Îmi cer scuze!

Am stat acolo, îmbufnată, jucându-mă cu franjurii de la tăieturile blugilor.

— Patrick nu mi-a făcut nimic, să știi.

— Ar fi făcut.

— Am ieșit doar să luăm aer. E o crimă?

— Asta ți-a zis el?

— Ăăă, păi, da..., m-am bâlbat eu.

Noah a oftat din greu și și-a sprijinit capul de volan, exasperat, apoi s-a îndreptat și m-a privit în ochi. Părea mult mai calm, ba chiar avea un aer neajutorat.

— Și tu chiar ai crezut că vă duceți afară să luați aer?

— La început, da.

— Elle, exact asta încercam să-ți spun... Ești atât de naivă când e vorba de băieți!

— Și a cui e vina? am ripostat, întorcându-mă în scaun ca să mă încrunt la el. Dacă nu ai fi fost atât de protector și i-ai fi lăsat naibii pe băieți să mă scoată la întâlniri, acum n-aș fi fost așa de naivă, și inocentă, și drăguță! Ești cel mai mare ipocrit din lume, Noah Flynn!

Noah s-a uitat la mine o fracțiune de secundă, după care și-a lipit buzele de buzele mele. A fost un sărut scurt, însă, căci s-a retras imediat.

— Ei, asta e una dintre metodele prin care poți să câștigi o dispută, a spus el, zâmbind.

— Nu e corect! Ai trișat! Și nu ai câștigat.

— Nu serios?

S-a uitat în oglinda retrovizoare și a pornit. Nu-mi plăcea cum conducea, la limita maximă de viteză. Nu mergea pur și simplu, forța mașina să meargă cât se putea de tare.

— Da, serios! N-a fost corect!

— Atunci dă-i bătaie, continuă discuția, Elle! Ești invitata mea.

Am deschis gura, gata să încep iar, dar... m-am blocat. Ce spuneam? Sărutul lui mă amețea prea tare. Acum nu mai puteam să-mi amintesc argumentele.

A zâmbit triumfător.

— Am câștigat!

— Așteaptă tu, Noah! am mormăit eu. O să-ți plătesc pentru asta! Cu vârf și îndesat!

— Abia aștept.

Mi-a prins privirea și mi-a făcut cu ochiul.

Am simțit că roșesc și am sperat că era prea întuneric ca să observe.

Am mers vreo douăzeci de minute. Aveam geamul deschis, iar adierea rece a nopții îmi bătea pe față. Niciunul dintre noi nu vorbea, dar nu era o tăcere grea.

Când a oprit mașina, mi-am scos centura și am coborât. Am făcut ochii mari când am văzut că nu eram acasă la mine.

— De ce am venit aici? l-am întrebat eu, întorcându-mă, și l-am văzut coborând.

A ridicat din umeri.

— Petrecerea nu s-a terminat, Elle!

Felul în care a spus asta m-a făcut iar să roșesc și am încercat să-mi limpezesc mintea.

— Dar... dar părinții tăi unde sunt?

— Măine au un seminar prin sud, așa că s-au dus mai devreme, ca să nu plece dimineață.

O clipă m-am gândit că ar trebui pur și simplu să plec acasă pe jos, dar era cam frig. Și întuneric. La ora aceea din noapte puteam să dau peste tot soiul de indivizi dubioși.

Cel puțin așa îmi spuneam în timp ce îl urmam în casă.

Dar în realitate?

Pur și simplu, voiam să mai stau cu Noah.

Mai întâi m-am dus la bucătărie să-mi iau ceva de băut, fiindcă simțeam că muream de sete.

— Ești OK? m-a întrebat el din ușă, după ce am lăsat jos paharul gol.

Am dat din cap și mi-am frecat obrajii.

— N-o să vomități sau ceva?

— Nu am băut nimic, de fapt. După ultima petrecere m-am gândit că ar fi bine să mă țin departe de băutură o perioadă.

— Ah...

Dintr-odată, brațele lui m-au cuprins. M-a sărutat în creștetul capului.

— OK, s-ar putea să nu fie nevoie să am grijă de tine chiar tot timpul.

Am râs.

— Într-un fel, îmi place să ai grijă de mine. Ce nu-mi place e când devii nesimțit.

A chicotit și m-a sărutat din nou pe cap, jucându-se cu degetele în coada mea.

— Vrei să te duci acasă? m-a întrebat el.

Am clătinat din cap așa, cum stăteam rezemată de umărul lui, apoi m-am uitat la el.

— Cred că aș vrea să mai rămân puțin.

— Ai putea să te culci în camera de oaspeți. Dacă nu vrei să te duci acasă.

Am ridicat din umeri, nesigură. Depindea numai de cât de repede trecea timpul când eram cu el.

Am început iar să ne sărutăm și am urcat scările înlănțuiți. După ceva timp, eu îi scoteam tricoul și, până să apuc să am dubii, mi-a scos și el maioul.

M-a prins de mâini și m-a ținut strâns, a întrerupt sărutul, dar nu s-a îndepărtat. Fruntea lui era lipită de a mea, nasul lui era lipit de nasul meu. Simțeam denivelările acelea în locul în care fusese rupt. M-am uitat în ochii lui de un albastru electric, atât de strălucitori în întuneric.

— Rochelle, a spus el încet, nu trebuie s-o facem! Putem aștepta. Eu te aștept!

Toate îndoielile pe care le aveam s-au spulberat fără urmă la aceste cuvinte. Nu îmi pusesem în plan să se întâmple, mai ales atât de repede: întotdeauna îmi imaginam că se va întâmpla atunci când voi avea o relație serioasă cu un băiat pe care să-l iubesc. Dar mi se părea că totul era așa de bine, de firesc, cu Noah, încât nu-mi mai păsa.

Și poate că nu aș fi mers până la capăt dacă el nu mi-ar fi spus, cu vocea aceea atât de blândă, că mă va aștepta. Dar asta a fost. Știam că ținea cu adevărat la mine.

Așa că i-am răspuns, la fel de încet ca el:

— Știu, dar vreau s-o fac.

Capitolul 13

CÂND M-AM TREZIT, mirosul acela de citrice care îmi devenise din ce în ce mai familiar îmi gădila nările, iar sunetul ciudat de liniștitor al ploii de primăvară ce bătea în geam se auzea înfundat, ca și cum ar fi fost de vată.

Suprafața dură și netedă de sub capul meu se ridica și cobora încet, iar brațele în care mă aflam erau calde și mă făceau să mă simt în siguranță. Dacă ascultam cu atenție, puteam să aud și bătăile înfundate ale inimii lui.

Am clipit de câteva ori, somnoroasă, dar corpul meu nu voia deloc să se trezească. Era atât de bine și de plăcut aici!

Când am început să disting dezordinea din dormitorul lui Noah, pentru că lumina slabă a dimineții începea să se insinueze prin perdea, m-am trezit imediat.

Atunci mi-am dat seama perfect ce făcusem, iar pulsul mi-a luat-o la goană din cauza panicii.

Mă culcasem cu fratele lui Lee. Cu Noah.

Eram prea confuză ca să înțeleg cu adevărat ce simțeam despre asta. Singurul lucru de care eram sigură era că, dacă Lee afla cumva, avea să sufere enorm. Eram un om îngrozitor, absolut îngrozitor.

Am încercat pe cât posibil să rămân nemișcată, ca să nu-l trezesc. Trebuia să-mi limpezesc mintea înainte ca el să...

S-a mișcat sub mine, s-a întins, după care m-a luat iar în brațe.

— 'Neața, mi-a spus el degajat.

— Ar... ar trebui să plec, m-am bâlbâit, dându-i brațele la o parte. Dacă Lee mă vede aici...

— Nu cred că a venit acasă azi-noapte, de fapt, a spus el și a căscat.

Voiam să mă duc la geam să văd dacă mașina lui era afară. Dacă într-adevăr Lee era aici, atunci trebuia să fac în așa fel încât să nu mă vadă când plecăm. Dar dacă nu era aici...

— Ar trebui să o șterg, am spus eu din nou și m-am ridicat din pat.

Mi-am luat lenjeria și m-am îmbrăcat repede, rușinată.

Băi frate, ce a fost azi-noapte în capul meu? Să-i ascund prietenului meu cel mai bun niște săruturi nu era mare chestie, dar *asta?* Cu siguranță își va da seama că s-a schimbat ceva. Și dacă o să afle...

Nu mă gândisem deloc la Lee noaptea trecută. Ar fi trebuit. Nu mă gândisem decât la Noah; nici măcar o secundă nu îmi trecuse prin minte că ceea ce făceam era o trădare oribilă.

— De ce te grăbești așa? m-a întrebat Noah, întinzându-se leneș.

M-am uitat la el, în timp ce îmi puneam blugii. După ce dădusem cuvertura la o parte nu se deranjase să se acopere.

— Păi... eu... trebuie...

Noah s-a încruntat, puțin nedumerit, și s-a tras spre marginea patului, acolo unde mă așezasem, încercând să-mi pun mai repede blugii pe mine. M-am certat singură că mă grăbeam așa; nu făceam decât să întârzii mai mult.

— Elle?

Mi-a dat părul peste umeri, dar nu m-am uitat la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Ni... nimic!

Fir-ar să fie, m-am bâlbâit! Dacă nu mă bâlbâiam, păream mai convingătoare. Am mai încercat o dată.

— Nimic.

— Elle...

Mi-a atins umărul și m-a întors puțin spre el ca să mă uit în ochii aceia uluitor de albaștri care mă priveau de sub părul negru ca pana corbului.

— Trebuie să plec, am repetat.

Am vrut să mă ridic, dar el m-a tras înapoi.

— Nu pleci înainte să-mi spui care e problema. De ce am o senzație neplăcută, ca și cum ai regreta ce s-a întâmplat?

Eram gata să-mi dau drumul și să-i spun adevărul, dar am reușit să mă abțin.

— Nu... nu regret.

— Haide, Shelly, îmi dau seama când minți!

A oftat.

— Trebuia să știi că așa va fi.

— Așa, cum? l-am întrebat, intrând imediat în defensivă.

— Așa ca acum, a spus el, făcând un gest spre mine, ca și cum gestul acela ar fi explicat totul. Te porți ciudat, ca și cum ți-ar părea rău. Și *chiar îți pare rău*: se vede asta pe fața ta.

A închis ochii o clipă. Părea aproape... trist.

— Nu îmi pare rău... nu e că îmi pare rău, dar, pur și simplu, sunt speriată. Să nu afle Lee. M-ar urî pentru asta. Vreau să spun, a fost ... minunat, dar...

M-am întrerupt și mi-am mușcat obrazul, îmbujorată.

— Îmi pare rău!

— Ce? Dumnezeule, nu, nu îți cere scuze! a spus el încet, dându-mi părul peste umăr. Am senzația că eu ar trebui să-mi cer scuze. Uite, ți-am mai spus, nu am vrut de la tine doar sex

și nici acum nu vreau, dacă nu vrei și tu. OK? Dar nu doresc să renunți la relația asta. Indiferent cum se cheamă relația asta.

M-a sărutat pe tâmplă. Părea atât de... frământat.

— Știi că detest rahaturile emoționale. Te rog, nu mă face să îndur torturile astea!

În mod sigur, nu îmi părea rău pentru ce se întâmplase, iar dacă Lee nu afla, atunci nu avea de ce să sufere. Deci, pur și simplu, trebuia să fac în așa fel încât să nu afle.

Ar fi fost mai bine să pun punct acestei povești înainte să mă afund prea tare. Ar fi fost mai bine să mă retrag înainte să fac vreo prostie, cum ar fi să mă îndrăgostesc de el. Fiindcă nu începeam să mă îndrăgostesc de el. Normal că nu. În niciun caz. Și nici nu aveam de gând s-o fac.

Am dat din cap, ca și cum aș fi încercat să mă asigur de acest lucru.

Pur și simplu, trebuia să am grijă să nu mă îndrăgostesc de el. Și, oricât de stupid ar fi fost, nu aveam de gând să închei relația asta. Nu voiam s-o fac.

Atunci m-am aplecat și l-a sărutat delicat pe buze; simțeam furnicături în locul unde mâna lui îmi atingea pielea pe ceafă.

— Chiar trebuie să plec, i-am spus eu.

Nu neapărat pentru că voiam să plec de acolo, ci pentru că nu voiam ca Lee să bănuiască ceva când venea acasă, dar și pentru că tata și-ar fi făcut griji, întrebându-se pe unde umblam.

Noah nu a mai încercat să mă oprească. Doar a dat din cap și m-a sărutat iar.

— OK.

De data asta chiar am plecat.

Am aflat pe urmă că Lee nu-și petrecuse noaptea la Rachel, așa cum crezusem inițial; de fapt, dormise pe canapea, la Warren,

fiindcă băuse și nu putea veni acasă cu mașina. Dar nu am vorbit cu el decât la telefon, pentru că îmi era teamă că o să vadă ceva schimbat la mine. Știam că, din punct de vedere *fizic*, nu arătam altfel după noaptea trecută, dar eram îngrijorată să nu vadă ceva schimbat în comportamentul meu.

— E totul OK?

Am tresărit. Vorbeam la telefon și tot încercam să nu par prea agitată.

— Adică, știi că a fost chestia aia cu Patrick și că Noah te-a luat cu forța de acolo după aceea, dar... sigur ești OK?

— Da, am spus eu.

Cel puțin la asta puteam răspunde sincer.

— Da, sunt OK, Lee, pe bune. N-a fost mare chestie.

Dar nu eram prea încântată să ajung la școală. Toate întrebările alea la care trebuia să răspund, fiindcă plecasem așa de vreme... Probabil aveau să mă întrebe de mine și de Patrick, de mine și de Noah... Puteam să scap destul de repede cu un răspuns inocent, dar nu îmi plăcea să mint. Mi-era groază de ce avea să urmeze.

Însă nu din cauza asta eram trează luni la trei dimineața, fixând tavanul și dorindu-mi să adorm. Nu, eram trează fiindcă nu mă gândeam decât la Noah.

Aș fi vrut să-i spun totul lui Lee, dar nu puteam. Nu numai fiindcă m-ar fi detestat pentru că l-am mințit și s-ar fi simțit *groaznic* să afle așa ceva, dar și pentru că ar fi fost aiurea să-i spun că mă culcasem cu fratele lui.

În momente de felul acesta, îmi doream ca mama să fi fost lângă mine. Dar ea murise într-un accident de mașină când eu eram mai mică, iar Brad avea vreo trei ani. Am trecut prin toate acele etape importante – cum ar fi prima menstruație și primul meu sutien – fără s-o am alături. Dar acum... În

fine, era mai greu să vorbesc despre asta cu tata, nu? Iar Lee ieșea din discuție.

Așa că trebuia să țin totul în mine și să sper din tot sufletul că nu va afla nimeni.

Am oftat și mi-am trecut mâinile peste față. Mi se închideau ochii, dar nu puteam să adorm. Minteaa mea era prea agitată.

Idiotul de Noah! El era vinovat de toate astea, mi-am spus eu, dar pe buze îmi juca un zâmbet.

Toate astea.

Capitolul 14

LUNI DIMINEAȚĂ, nici măcar Lee nu a observat ceva schimbat la mine – din fericire. Dar poate asta se întâmpla pentru că era prea prins în iubirea lui. Nici că i-aș fi putut fi mai recunoscătoare când îl auzeam spunându-mi ce amuzantă, ce frumoasă, ce drăgălașă, ce deșteaptă și ce dulce era Rachel.

Până am ajuns la școală, totul a fost super.

— De ce ai plecat așa devreme de la Warren? a fost prima întrebare a lui Jaime.

— A, păi, ăăă...

— Din cauza lui Flynn? Chiar te-a sărutat Patrick? El zice că nu, dar nu se știe niciodată. Am auzit că Flynn s-a enervat rău de tot.

— O, da, era furios!

Olivia apăruse de nicăieri lângă Jaime.

— Am văzut toată faza. Cum l-a bătut pe Patrick, tot.

— Dar nu m-a sărutat, am spus eu. Patrick, vreau să zic.

— Și ce a făcut Flynn?

— Am auzit că i-a rupt o coastă lui Patrick.

Apăruse, tot din senin, și Candice, făcându-mă să tresar. Frate, de unde ieșeau fetele astea?

— Poftim? am exclamat eu.

— Am întrebat ce a făcut Flynn, a repetat Jaime.

M-am uitat cu gura căscată la Candice.

— Vorbești serios? Patrick e bine?

— Nu știu, a spus ea. El așa a spus, crede că e coasta ruptă și niște băieți au confirmat povestea, după ce au fost la spital.

— O, Doamne! am exclamat.

Nu avea cum să-i rupă o coastă lui Patrick! Nu doar fiindcă Patrick era băut și voia să mă sărute. Așa ceva era de neconceput.

— Hei! Hei! Pământul către Elle!

Abia când Jaime a pocnit din degete chiar în nasul meu mi-am dat seama că ele încă mai vorbeau cu mine!

— Ce?

— Flynn te-a dus acasă sau ce? a întrebat Karen.

Când apăruse și ea?!

— Am văzut cum te târa după el.

— Ah, faza aia! M-a dus acasă și probabil că el s-a întors la petrecere.

Speram să nu sune ca o minciună.

Nu cred că mă pricep prea bine să mint; până să apară situația asta cu Noah, nu mai mințisem.

— Nu, nu cred că s-a întors, a spus Olivia, gânditoare. Sunt sigură că nu s-a întors!

— Ciudat! am spus, ridicând din umeri. Vin imediat, vreau să aflu ce s-a întâmplat cu Patrick.

Am plecat înainte să mai poată deschide o altă discuție.

L-am apucat de braț pe Joel, fiindcă a fost primul băiat pe care l-am văzut.

— A, bună! a spus el, zâmbind. Ce s-a întâmplat sâmbătă? Am auzit că Flynn te-a dus acasă cu forța după faza cu Patrick.

— Auzi, Patrick chiar are o coastă ruptă? am întrebat.

— Ăăă... cineva zicea că s-ar putea, a spus el. Dar nu e la spital, vine la școală.

— Înseamnă că Flynn i-a tras un pumn ca lumea.

— Mă bucur că n-am fost eu ținta, a comentat amuzat Cam.

— Cred și eu, a consimțit Joel.

— Știi cumva dacă a venit? l-am întrebat eu.

— Cine, Flynn? Habar n-am.

— Nu... nu... *Patrick*, l-am lămurit eu, poticnindu-mă în cuvinte de nerăbdare.

A ridicat din umeri.

— Nu l-am văzut.

— OK, mersi.

— Stai puțin! a strigat Joel după mine. Unde te duci, Elle?

— Să-l caut pe Noah, am spus eu, furioasă, suficient de tare ca să mă audă.

M-am îndreptat repede spre locul în care Noah își lăsa de obicei mașina: în colțul îndepărtat al parării, sub un copac mare. Și, evident, am găsit indicii grăitoare că era acolo: fetele din primul an, care chicoteau și încercau să se ascundă în spațele mașinilor; alte fete care stăteau rezemate de mașinile lor și încercau să-i prindă privirea; plus fumul de țigară.

M-am repezit spre puștii care se zăreau în apropiere. Erau vreo doi drogați la umbra unui copac și niște indivizi imenși din echipa de wrestling. Noah avea o țigară în gură și stătea rezemat de un sicomor înalt. Butona la telefon, cu un aer preocupat și plictisit în același timp.

Întotdeauna mi-a fost greu să-mi dau seama care erau prietenii lui Noah. Putea să stea cu băieții din echipa de fotbal sau cu băieți de la alte clase. Era cam nestatornic. Nu era singuratic sau izolat, dar nu era nici prieten cu toată lumea, așa ca mine și ca Lee. Probabil intimidă prea mult.

— Noah! am strigat eu, fără să iau în seamă uităturile urâte sau surprinse de la fetele care îl spionau și de la ceilalți puști, care se întrebau ce naiba făceam.

El a ridicat capul și, când a văzut ce supărată eram, s-a dezlipit încet de copac.

— Ești incredibil! i-am strigat eu.

El s-a apropiat de mine, aruncând din mers țigara și strivind-o cu bocancii negri pe care îi purta de obicei. Și-a vârât telefonul în buzunarul de la spate.

— Ce? a făcut el pe inocentul.

L-am îmbrâncit în piept cât am putut de tare, la fiecare cuvânt:

— I-ai rupt coasta!

— Ce tot vorbești?

Îmbrâncelile mele nu au avut niciun efect asupra trupului lui plin de mușchi, dar puteam să jur că asupra nervilor lui, da. Ca atunci când te bâzâie o muscă la cap.

— Patrick! Toată lumea spune că i-ai rupt o coastă! A trebuit să se ducă la spital!

Noah a rânjit proteste. Nici măcar n-a ridicat o sprânceană, nici măcar n-a părut că se simțea măcar puțin vinovat. Doar a zâmbit.

— Da, am auzit.

— Ar putea să te dea în judecată, am șuiert eu.

— Da, dar știm amândoi că nu o va face.

— Nici măcar n-a făcut ceva! Și nu e cazul să te arăți așa de fericit! am țipat eu și l-am îmbrâncit iar. I-ai rupt o coastă! Fără niciun motiv!

— Pe naiba! s-a răstit și el. Individul era grămadă pe tine. Toată lumea a văzut că încercai să scapi de el!

— Era *beat*!

— Ce mă interesează pe mine că era beat, drogat sau, pur și simplu, sonat? mi-a strigat Noah. Eu încerc să am grijă de tine, Rochelle, iar individul a primit ce a meritat.

— O coastă ruptă? Probabil nu va mai putea juca fotbal câteva săptămâni!

— Atunci nu trebuia să se lege de tine, a spus Noah, ferm. Dacă are o coastă ruptă, nu-i problema mea, nu mă privește! Până la urmă, ce-ți pasă de el?

— L-ai bătut pentru un motiv atât de stupid! Tu... Bolnav de violență ce ești!

L-am lovit în piept cu pumnii, iar Noah m-a prins strâns de încheieturi. M-am uitat urât la el și am încercat să mă eliberez, dar n-am putut: mă ținea prea strâns.

Cu țipetele noastre adunasem o ceată de gură-cască.

Cineva m-a tras ușor de umăr.

— Hai, Shelly, a spus încet Lee. Calmează-te! Calmați-vă *amândoi!*

Noah a dat ochii peste cap.

— Să mă calmez? am zberiat eu la Lee. Fratele tău a luat la bătaie pe cineva care a făcut o greșeală la băutura și *i-a rupt o coastă!* Cum e posibil să nu vezi nimic rău în asta?

— N-am spus că nu este nimic rău în asta, a continuat el, liniștit. Dar calmează-te odată!

Am strâns din fâlci, dar mi-am dat seama că Lee avea dreptate, ca de obicei. Mi-am smuls mâinile din încheștarea lui Noah, iar, de data asta, mi-a dat drumul. Am continuat să mă uit urât la el.

— Nu-mi vine să cred ce-ai făcut! i-am spus eu.

Noah s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Uneori te urăsc, știi asta, nu?

— Da, știu, a spus el, având în ochi o altfel de strălucire, care mi-a făcut inima să bată mai puternic.

Nu! Nu-i da voie să-ți facă asta! Fii în continuare supărată pe el! Ești supărată pe el, Rochelle, ai uitat? A bătut pe cineva fără

motiv. Să nu cumva să nu mai fii supărată pe el doar fiindcă s-a uitat așa la tine și tu vrei să-l săruți!

Înainte să clachez și să fac vreo prostie, l-am apucat de braț pe Lee și m-am îndepărtat în grabă. Nici măcar n-a fost nevoie să-mi fac loc prin mulțime. Colegii se dădeau la o parte ca să trec, apoi se adunau iar, ca să bârfească.

— Am crezut că o să-l omori, mi-a spus Lee, stăpânindu-și cu greu râsul.

— Nu chiar, am mormăit eu. Ah, uneori mă înfurie așa de tare! Adică, pe bune, nu era cazul să-i rupă o coastă lui Patrick!

— Uite, știu că așa se spune, dar tu ar trebui să știi mai bine ca oricine că e posibil să fie o exagerare. Poate că nu e chiar atât de rău. Și, pe urmă, vorbim de Noah! Doar știi cum e el. Nu înțeleg de ce te-ai înfuriat așa.

— Nu pot să fac nimic fără să stea el cu ochii pe mine! Și să nu începi iar că sunt eu prea drăguță sau alte rahaturi. Începe să mă enerveze că toată lumea vrea să aibă grijă de mine.

Bine, poate că atunci, la petrecere, chiar aveam nevoie de ajutorul lui Noah. Și îi eram recunoscătoare că fusese acolo și îl oprise pe Patrick. Dar felul în care se purtase mă deranja, ca și cum era convins că o să fac ce zicea el.

Lee a oftat, înfrânt, dar mi-a zâmbit când a ridicat mâinile în sus, în semn de capitulare.

— Uite, știu că ești supărată pe el, dar nu-ți vărsa nervii pe mine. Și înțeleg ce vrei să spui. O să încerc să stau de vorbă cu el, ce zici? Să-i spun să nu se mai bage.

Nu știu de ce reacționasem așa de exagerat cu Noah. Cred că din cauza faptului că eram stresată că Lee ar putea afla ce făcusem după petrecere.

— Mă îndoiesc că o să aibă efect.

— Eu știu sigur că nu va avea.

— Dar mersi că te-ai oferit!

— Nicio problemă! Deci, ți-ai făcut tema la engleză sau nu? Fiindcă eu nu am apucat să fac și încheierea și m-am blocat.

Am zâmbit. Lee se pricepea cu adevărat să mă facă să mă simt mai bine. Îl iubeam pe prietenul meu, îl iubeam din tot sufletul, iar optimismul lui era atât de contagios, încât nu puteam rămâne supărată prea mult timp.

Era exact opusul fratelui său, evident. Al acelui frate tâmpit și sexy.

Poți să mă consideri lașă, dar, în pauza de masă, m-am ascuns în bibliotecă. Nu puteam să mai suport alte întrebări, de ce fusesem atât de furioasă pe Flynn, cum de putusem să-i vorbesc așa... Chiar îmi trecuse prin cap să plec acasă și să chiulesc de la orele de după-amiază, mi-era silă de toată lumea, dar, până la urmă, am rămas.

Lee mi-a ținut companie, evident, însă, la un moment dat, tot a trebuit să plece.

Eram aproape sigură că o să dau peste Noah – sau, mai rău, peste vreuna dintre fete – în drum spre clasă. Nu s-a întâmplat însă. Karma mea făcuse brusc o întoarcere la o sută optzeci de grade, probabil.

Când s-a sunat de plecare – stătusem tot timpul cu ochii pe minutar la ora de chimie –, am fost fericită la culme. Nu voiam decât să plec de acolo.

Dar Lee avusese biologie, așa că a trebuit să-l aștept în fața școlii, rezemată de mașina lui.

— Bună, Elle!

M-am întors și am ridicat capul din telefon, fiindcă jucam Solitaire. Am zâmbit, dar mi s-a părut că am avut un zâmbet cam forțat.

— Patrick! Bună! Ce-ți face... ăăă, coasta?

El a schițat un zâmbet.

— Ei, nu e așa de grav pe cât spune lumea. E doar o vânătaie, dar mama m-a trimis la doctor fiindcă devenise paranoică, să nu fie rupt ceva, atâta tot.

Spusese astea destul de liniștit, așa că am simțit cum mi se ridica o greutate de pe umeri.

— A, ce bine! Adică, nu, nu e bine... dar... adică toată lumea zicea că ai coasta ruptă și... Îmi pare foarte rău, Patrick, sincer! E numai vina mea! Nu am vrut să pățești ceva sau...

— Nu, e vina *mea*! a spus el repede. Am venit să-mi cer scuze. Nu te-am văzut la prânz.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, am insistat eu.

— Ba da, trebuie, și îmi cer scuze! Nu trebuia să fac ce am făcut, iar berea aia nu mă scuză cu nimic.

— Serios, e OK, i-am spus eu, cu înflăcărare. Îmi pare rău că Noah a fost așa de...

— Da, bine, nu-ți face griji! Flynn a fost Flynn. Nu ai nicio vină, Elle, așa că nu-ți mai face griji.

Mi-a zâmbit. I-am zâmbit și eu.

Am auzit cum cineva își dregea vocea, ne-am întors amândoi și l-am văzut pe Noah, furios.

Nu l-am băgat în seamă și m-am întors la Patrick, care făcea tot posibilul să nu pară că voia s-o ia la goană.

— Ei, sper să-ți treacă repede!

— Mulțumesc, Elle! Și, pe bune, chiar îmi pare rău!

— Nu te mai gâнди! La revedere!

— Pa! a spus el, din mers.

I-am aruncat lui Noah o privire urâtă și m-am întors la Solitaire. Simțeam că încă era acolo, cu ochii pe mine.

— Ce voia? m-a întrebat el după un timp.

— Să-și ceară scuze.

— Ce, și cu asta, basta? Voia doar să-și ceară scuze?

Am lăsat jocul și mi-am vârât telefonul în buzunarul de la pantaloni, după care m-am uitat urât la Noah.

— Da, cu toate că tu trebuia să-i ceri lui scuze, fiindcă l-ai bătut! A trebuit să se ducă la spital din cauza ta!

M-am gândit să-l fac să se simtă vinovat, așa că nu am mai spus că a mers la medic fiindcă mama lui devenise paranoică.

— Nu începe iar...

Făcuse vreo doi pași spre mine și acum se întorsese puțin, trecându-și mâna prin păr.

— Ce să încep, Noah?

— Ești foarte sexy când te înfurii pe mine, să știi, a comentat el cu voce răgușită.

Pe moment, mintea mea s-a golit și mi s-a tăiat respirația. De ce avea efectul ăsta asupra mea?

— *Taci*, Noah! Pleacă!

Până la urmă, unde era Lee? Nu ar fi trebuit să întârzie *atât de mult*...

M-am uitat în jur. Majoritatea colegilor deja plecaseră, iar puținii care mai rămăseseră se uitau curioși la mine și la Noah. Până la urmă, l-am văzut pe Lee: era cu Rachel lângă mașina ei, stăteau de vorbă și arătau simpatici și îndrăgostiți.

Fir-ar! Aș fi vrut să se grăbească.

— Poți să vii acasă și cu mine, să știi, a spus Noah, degajat. Am refuzat să-i răspund.

— Elle?

Până la urmă, m-am uitat la el, iar când am făcut-o, zâmbea victorios, crezând că a câștigat.

— Vrei să vii cu mine sau nu? m-a întrebat el. Lee o să stea acolo un secol, amândoi știm asta. Oferta mea e valabilă trei-zeci de secunde. Timpul trece.

Chiar *voiam* să ajung mai repede acasă. Până s-ar îndura Lee să vină, probabil mi s-ar fi descărcat telefonul și aș fi murit de plictiseală...

— Tic-tac, a glumit Noah.

— Cu motorul sau cu mașina?

— Cu motorul.

— Nu!

A râs.

— Știi că nu ți-a displăcut chiar așa de mult, Shelly. Și ai o scuză să te ții de mine.

— Ăăă, nu!

Atunci fața lui a avut o expresie ciudată, ca și cum era nedumerit; ca și cum era iritat de reacția mea. Sincer, nu-mi plăcuse deloc experiența cu motocicletă lui și nu mă grăbeam deloc s-o repet, decât dacă nu ar fi fost o situație deosebită. De exemplu, dacă aș fi fost urmărită de o hoardă de maimuțe-ninja, iar motorul lui Noah ar fi fost singura scăpare.

Apoi a oftat și mi-a atins ușor obrazul, făcându-mă să mă uit la el.

— Hai, Elle! Nu mai fi supărată pe mine!

Nu se mai referea la Patrick acum, mi-am dat eu seama.

— Nu sunt supărată pe tine! Mă rog... Sunt, fiindcă l-ai bătut pe Patrick. Dar în afară de asta, nu sunt supărată, știi tu, pentru toată chestia aia... ăăă, de alaltăseară.

— Ei, nu! M-ai evitat toată ziua și acum te porți ciudat.

— Nu mă port ciudat.

— Ba da! Nici nu te cerți cu mine, cum faci de obicei, și nici nu ești veselă, ca de obicei. Ești supărată!

Am oftat.

— Nu sunt supărată... doar că...

— Ce?

O, Doamne, nu spune nimic! Inventează ceva! Orice, numai adevărul, nu!

Și, ca de obicei, gura mea părea să acționeze independent de creier.

— Îmi fac griji să nu afle Lee și... n-aș vrea să mă uiți acum că... știi tu. Am făcut-o.

O, Doamne, Dumnezeu! Am zis „am făcut-o”

Bravo, Elle! Ești complet și iremediabil tâmpită!

Noah nu a părut să observe ceva, totuși, a răspuns, pur și simplu:

— Elle, am crezut că am terminat cu tortura asta ieri-dimineață. Ți-am spus că nu te-am vrut doar pentru sex.

Vedeam pe fața lui că era sincer. Ochii larg deschiși erau rugători. Nici urmă de zâmbet nu i se vedea pe chip.

Am dat din cap.

— Bine!

A oftat încet, ușurat.

— Deci... vii cu mine? Te las direct acasă la tine, dacă vrei.

Zâmbetul îi revenise, fiindcă știa că nu o să rezist tentației de a-l săruta iar. Și eram tentată, apoi mi-am amintit că era cu motocicleta.

— Noah, în niciun caz n-o să mă mai urc pe chestia aia!

El a ridicat brațele, în semn de capitulare.

— OK, OK... tu pierzi...

Atunci m-am încruntat.

— Tot sunt supărată pe tine că era gata să-i rupi coasta lui Patrick. E foarte rău, fiindcă ți-ai pierdut cumpătul și te-ai purtat prosteste, am adăugat eu, înainte să spună ceva.

A oftat.

— Știu.

M-am uitat în ochii lui și singurul răspuns pe care am putut să i-l ofer a fost să dau din cap. El mi-a zâmbit ușor, cu aerul că

și-ar cere iertare, și asta îl făcea adorabil, dar eu mi-am păstrat o expresie neutră.

— Îmi pare rău!

Am dat iar din cap.

— Cred că ar trebui să pleci.

— Îhî!

Nu părea să fie de acord cu mine.

— La revedere, Noah! am spus eu cu voce calmă.

A mai stat o clipă, după care s-a îndepărtat, și pot să jur că l-am auzit râzând încetișor.

În fine, putea să iasă și mai rău.

Auzeam undeva în capul meu o vocișoară care îmi spunea că n-aș fi fost acum în încurcătura asta dacă n-am fi făcut nenorocita aia cabină de săruturi.

Capitolul 15

ÎN FINE, s-a terminat săptămâna de școală. Nu îl prea mai văzusem pe Noah, dacă nu puneam la socoteală situațiile când trecuserăm unul pe lângă altul la prânz sau pe hol, în drum spre clasă, sau data aceea când îl zărisem atunci când mă dușesem la Lee în vizită.

Era vineri seara. Soarele tocmai apunea, colorând cerul în roz și roșu, înainte de a deveni negru și înstelat. Idilic, de-a dreptul!

Băieții plonjau în piscină, lansându-și provocări: cine face mai mulți stropi, cine face cea mai tare scamatorie și toate chestiile stupide care le trec, de obicei, prin minte. Eu stăteam întinsă pe șezlong cu Rachel și cu prietena lui Cam, Lisa, care era în clasă cu mine. Fetele ar fi vrut să meargă la cumpărături, dar eu eram mulțumită să stau așa acolo, cu ochii închiși, relaxată, dând din când în când din picior în ritmul melodiei care se auzea din boxele de lângă piscină.

Mi se părea destul de cald ca să mă simt bine în costum de baie. Nu era chiar vreme de plajă, mai ales la ora nouă seara, dar era plăcut.

— Hei, fetelor, nu veniți și voi?

Am deschis leneș ochii să mă uit la Oliver, care și-a scuturat părul ud de apă, agățându-se de marginea piscinei.

— Poate, peste un minut, am spus eu.

— Hmm, poate, a spus Lisa. Nu știu...

— Mda, nu prea vreau să-mi ud părul, a recunoscut și Rachel cu un zâmbet timid.

Oliver și-a dat ochii peste cap, dar a zâmbit.

— Chiar nu-i rece? l-a întrebat Lisa, bănuitoare.

— Convinge-te singură! a invitat-o Warren, apărând din apă lângă Oliver.

— Nu, mersi, a râs Rachel. E foarte bine așa!

Warren s-a uitat la mine, întrebător.

— Nu intri, Elle?

— Poate..., am răspuns eu lenevoasă și am închis din nou ochii.

— Elle, ce e cu tine și cu Flynn? Adică, pe bune, m-a întrebat Rachel încet.

Am simțit șezlongul scârțâind ușor când s-a aplecat și Lisa spre mine.

Am ridicat din umeri.

— Nimic.

— Dar te porți așa de... Nu știu... E ciudat... Te porți așa de normal când e el prin preajmă.

— Da, dar asta nu e o surpriză, am precizat eu. Am crescut împreună cu Lee, iar Noah a fost întotdeauna prin preajmă. De-asta nici nu-i spun Flynn. Dar și pentru că îl calcă pe nervi că nu-i spun Noah.

Am auzit-o pe Lisa râzând încet și am zâmbit. Rachel a continuat:

— E așa de protector cu tine, încât m-am gândit că ar putea să fie ceva... știi tu...

Am clătinat încet din cap.

— Nu. Pur și simplu, așa e el. Nu e nicio chestie.

Nu era tocmai o minciună...

— E posibil, a spus Rachel.

— Eu cred că v-ar sta foarte bine împreună, a comentat Lisa. Sunteți atât de diferiți, ați fi perechea perfectă, nu crezi?

Nu m-am putut abține și am pufnit, sceptică.

— Dar ne certăm permanent! Dacă am ajunge să fim împreună, nu că vom ajunge, Doamne, iartă-mă, nu, ne-am omori unul pe altul!

Amândouă au izbucnit în râs, după care au început să vorbească despre un film nou. Le-am lăsat să pălăvrăgească, mult prea adormită și mulțumită ca să mă întrerup din visare.

După câteva momente de liniște, m-am simțit apucată de gleznă. Apoi de celălalt picior, după care de mâini. Dispăruse și șezlongul de sub mine, totul în numai o secundă.

Am deschis brusc ochii și i-am văzut pe Lee, Dixon, Warren și Joel, toți râzând cu gura până la urechi de expresia mea îngrozită.

Am început să țip la ei, în timp ce mă duceau pe sus.

— Dați-mi drumul! Lăsați-mă jos!

Ei continuau să râdă.

— Asta nu se poate, Shelly! a spus Lee.

— Lăsați-mă jos! O să mă scăpați! *Lăsați-mă jos!*

— Dacă zici tu, a spus Joel, cu un zâmbet viclean.

Băieții au început să mă legene, o dată, de două ori...

Am țipat și am început să râd, neputincioasă.

— Nu!

Prea târziu! Deja mă lansaseră.

Am aterizat în mijlocul piscinei, stârnind un val imens de apă, și i-am auzit pe toți râzând când m-am dus la fund. Mai mult am simțit, decât am auzit, cum băieții au sărit după mine.

Apa era gheață! Am ieșit la suprafață să iau aer, cu părul lipit de față și de gât. Îmi clănțăneau un pic dinții.

— Nu pot să vă sufăr! am izbucnit eu, dar râdeam.

Au râs și ei și m-am uitat la fete, care se amuzau de mama focului.

— N-o să vă mai distrați așa de tare când o să vă arunce și pe voi, le-am spus eu, iar ele au început să râdă și mai tare.

Am înotat până la scară ca să ies.

— Nu! Abia ai intrat, nu poți să ieși așa repede! a protestat Warren și a sărit spre mine, încercând să mă îndepărteze de scară.

Am rânjit și am încercat să ies, dar era ca și cum aș fi mers prin nisipuri mișcătoare: îl simțeam pe Warren cum mă trăgea iar înapoi.

— Ce-i cu țipetele astea?

M-am săltat pe scară exact când Warren a pus mâna pe mine să mă tragă. Sutienul meu a rămas în mâna lui și toată lumea a amuțit, în timp ce Noah se uita la mine cu o figură dezaprobatoare.

Mi-am acoperit cât am putut de repede pieptul cu brațele, simțindu-mi obrazii în flăcări.

O, Doamne!

Cât de umilitor era asta!

Obrazii îmi ardeau, chiar dacă restul corpului tremura de frig.

Apoi am auzit pe cineva izbucnind în râs. Lee. Cunoșteam foarte bine râsul acela. Și după ce a spart el tăcerea aceea aiurea, penibilă, au început și ceilalți să râdă.

— Warren, *te urăsc* în mod oficial! i-am spus, întorcându-mă să mă uit la el urât, după ce m-am asigurat că sunt bine acoperită.

El a zâmbit, stânjenit, apoi a spus:

— Scuze, nu am vrut să te prind de el... n-am avut intenția să ți-l scot.

— Ești un idiot! i-am spus în glumă.

— Îl vrei înapoi sau... Vreau să zic, nu-mi pare rău dacă nu-l mai vrei, a glumit el, iar eu am râs sarcastic.

— Nu mai am o pereche de mâini cu care să-l iau, i-am spus cât se poate de sec.

— A, da.

A rânjit prosteste iar și a aruncat sutienul spre mine; acesta a căzut pe jos, cu un plesnet. Oliver a înotat până la Warren, care nici nu îl văzuse, l-a tras sub apă și l-a ținut acolo câteva secunde înainte să-l lase să ia aer.

Am râs și eu, ca toată lumea.

— Ți l-am aranjat eu! mi-a spus Oliver cu mândrie, ridicând degetul mare în sus.

— Stai să pun eu mâna pe el, atunci chiar o să-i pară rău! am amenințat, dar încă mai râdeam așa de tare, încât nimeni nu mă putea lua în serios.

— Stai să pună Flynn mâna pe el, mai degrabă! l-am auzit pe Dixon mormăind și, când m-am întors, l-am văzut pe Noah uitându-se la noi încruntat.

Am oftat. *Acum începe...*

— Nu! i-am spus eu șuierat, trecând pe lângă el în drum spre casă.

Din fericire, părinții lui Lee se duseseră să ia masa la restaurant, fiindcă el ne invitase pe toți acolo, și încă nu se întorseseră. Dacă ar fi fost acasă, ar fi fost mult prea jenant să mă duc să caut un tricou de-ale lui Lee cu mâinile strânse la piept. Aveam și eu haine la piscină, evident, dar nu aveam mâinile libere să le iau.

Am răscolit prin sertarele lui Lee până am găsit un tricou de la un concert la care fuseserăm acum vreo doi ani și mi l-am pus cu chiu, cu vai pe corpul ud. Nici măcar n-am auzit că a urcat cineva.

Noah se rezema de cadrul ușii, cu brațele încrucișate și cu o expresie care îmi făcea să-mi transpire ușor palmele. Expresia era, de fapt, neutră, dar umbra aceea din ochii lui albaștri mă neliniștea.

— Ce, ai reușit să-i rupi o coastă și lui Warren? m-am răstit eu, ascunzându-mi nervozitatea prin iritare.

— Nu, a spus el, încruntându-se.

— A, atunci, ce? Un picior? Sau un braț, eventual?

A făcut vreo doi pași spre mine.

— Nu. Cred că a înțeles mesajul să se potolească doar din privirea pe care i-am aruncat-o, a spus el cu aroganță. L-am făcut să-i tremure chiloții.

— Cum?... Nu i-ai spus tu nimic lui Warren? Nu i-ai făcut nimic? O, Doamne, cred că am intrat într-un univers paralel...

A râs sarcastic.

— Nu a fost nevoie să fac nimic. A înțeles mesajul de la bun început.

Am clătinat încet din cap, încă șocată.

— Pe urmă, până și eu mi-am dat seama că a fost un accident, a mormăit el, nemulțumit.

— Nimeni n-a văzut nimic.

— În afară de mine.

— Bine, da, dar... vreau să spun, ai... știi ce vreau să spun.

A râs de obrajii mei roșii și de zăpăceala mea.

— Oricum, tu ești cel care poartă boxeri cu Superman.

Îi vedeam marginea de sus a boxerilor ițindu-se din blugi. Mi-am amintit cum roșise când îl văzusem cu ei.

— În fine, a spus el ca să încheie discuția, dar nu m-a privit în ochi.

Am zâmbit triumfător, fiindcă mi-am dat seama că l-am făcut să se simtă jenat.

Când am ieșit din cameră, trecând pe lângă el, i-am spus cu dezinvoltură:

— Imaginează-ți ce s-ar spune dacă s-ar afla că durul Flynn poartă boxeri cu Superman...

— N-o să îndrăznești!

M-am uitat la el peste umăr, cu un zâmbet inocent, și mi-am mușcat buzele, ca și cum i-aș fi zis să mă pună la încercare.

Când a încercat să mă înhațe, am scos o exclamație înăbușită de surpriză și am fugit în camera cea mai apropiată, care s-a întâmplat să fie chiar camera lui.

Încă nu știam dacă să spun mulțumesc sau să mă plâng de ghinion, dar acum eram captivă în camera lui, iar el a închis ușa și mi-a zâmbit.

M-am dat un pas înapoi, dar la fiecare pas al meu, făcea și el un pas spre mine.

Când am ajuns cu spatele la perete și nu am mai avut unde să mă duc, Noah a profitat de situație și s-a lipit de mine; respirația lui fierbinte îmi gâdila fața.

— Uneori, Elle, a șoptit el, atingându-mi buzele ușor, ești mult prea irezistibilă.

M-a străbătut un mic fior.

El și-a trecut buzele cu delicatețe peste obrazul meu, accelerându-mi pulsul la cote dementiale și tăindu-mi respirația. Când nu am mai putut suporta amăgirile lui, i-am prins obrații în mâini și l-am sărutat. De data asta nu mi-am mai ciocnit dinții de ai lui. Aveam o groază de experiență.

El s-a retras când am rămas fără aer, am deschis ochii foarte încet și i-am întâlnit privirea. Noah mi-a dat încet la o parte o șuviță de păr ud și a întârziat tandru cu palma pe obrazul meu.

— Ești superbă, Elle, știi? a spus el încet, mângâindu-mi obrazul cu degetul.

Am văzut că zâmbea când m-am îmbujorat. Era așa de ciudat! Fetele îmi spusese ră de vreo câteva ori că eram drăguță, băieții mă mai tachinaseră, spunând că eram sexy, dar când spunea asta Noah, inima mea făcea niște salturi aiurea.

— Îmi place să te fac să roșești.

Îi simțeam răsul în voce.

— Termină! am murmurat eu, împingându-l ușor.

— Ar trebui să te întorci, a murmurat el, înainte să ajungă să se întrebe de ce durează așa mult.

— Sau înainte ca Lee să-și închipuie că ne-am omorât unii pe alții.

Noah a chicotit.

— Da, mai degrabă așa.

Dar nu s-a îndepărtat. Aș fi putut să plec, dacă voiam, dar amândoi am rămas exact în același loc, iar degetul lui îmi mângâia în continuare obrazul. Privirea mea a alunecat pe linia pomeților lui, pe obraz, pe denivelările nasului, pe genele lui lungi, pe pistrii aproape invizibili de pe nas – micile detalii pe care, de fapt, nu le observasem niciodată.

— Noah...

— Da?

— Chiar trebuie să plec.

Spusesem asta cu șovăială – vocea îmi trăda adevăratele sentimente –, dar el a oftat și a făcut un pas înapoi, lăsând mâna jos. Atmosfera era atât de încărcată, încât mă sufoca. Nu-mi doream decât să rămân aici, cu Noah, dar știam că nu se putea, așa că m-am întors și m-am dus spre scări.

Aveam furnicături în obraz, acolo unde mă atinsese el; încă mai simțeam gustul buzelor lui. A trebuit să mă opresc o clipă ca să-mi compun o expresie neutră, să nu-și dea nimeni seama că s-a întâmplat ceva. Cel mai greu îmi era să zâmbesc natural.

— Flynn părea destul de enervat, a spus Rachel încet, după ce am ajuns la ea. Ce a zis?

— Nu l-am văzut, am mințit eu; mă detestam că puteam s-o mint atât de ușor.

— Să vezi ce față a făcut Warren, a spus Lisa, râzând.

A luat telefonul, a apăsat câteva taste și mi l-a întins. Pe ecran era fața lui Warren, alb ca varul, cu ochii scoși din orbite și cu gura căscată prosteste.

Am râs.

— O, Doamne, e fantastic!

Și asta a fost tot.

Am oftat în sinea mea, ușurată. Nimeni nu părea să suspecteze că fusesem împreună cu Noah.

Eram ferm hotărâtă să resping orice gând la el și să mă bucur, alături de prietenii mei, de restul serii.

Capitolul 16

CU ȘCOALA și cu tonele de teme pe care le-am avut, următoarele două săptămâni au trecut fără să-mi dau seama. Dacă nu eram cu Lee, mă furișam pe undeva cu Noah. Am fost la un film și, de câteva ori, am putut să ne întâlnim, când tata era la serviciu și Brad nu era acasă sau când nu era nimeni la el.

Cred că amândoi am fost surprinși să aflăm că puteam să stăm și de vorbă, nu doar să ne sărutăm. După ce am fost la film, am rămas în mașina lui cel puțin o jumătate de oră, discutând. Ne-am distrat cu jocuri video sau am stat, pur și simplu, la televizor și a fost... în fine, a fost *frumos*.

Nu că nu ne mai certam sau nu ne mai contraziceam în legătură cu aproape orice, inclusiv cu programele de la televizor.

Încă îmi mai plăcea emoția pe care mi-o dădea furișatul acesta. Dar nu îmi plăcea deloc sentimentul de vinovăție care o însoțea, că îi mințeam pe cel mai bun prieten al meu, pe tata și pe toată lumea...

Într-o seară ploioasă de duminică, stăteam pe o băncuță din garaj, iar Noah meșterea la capcana aia pe două roți pe care o numea motor. Ușa era puțin crăpată, dar nu atât de mult, încât să ne vadă cineva.

— Nu pot să cred, i-am spus, că, în opinia ta, al doilea *Transformers* a fost mai bun. N-are cum să-l bată pe primul, jur.

— Ei, hai, mașinile alea gemene? Au fost mortale!

M-am strâmbat.

— Dar primul a fost... mișto de tot!

— Al doilea e mai mișto, Elle, ascultă-mă ce-ți spun! Hei, îmi dai și mie cheia aia?

— Unde e?

M-am ridicat și m-am uitat în jur. Nu eram eu prea pricepută la mecanică, dar măcar știam cum arată o cheie. Poate că nu pricepeam eu ce meșterea Noah acolo, dar arăta foarte sexy.

— Pe raftul de deasupra capului tău.

M-am urcat pe bancă și m-am prins de raft, uitându-mă după cheie. Am strâmbat din nas când am văzut pânzele de păianjen de acolo și am sperat să nu atârne deasupra mea vreo hidoșenie.

— Ăăă...

Am văzut cheia și am luat-o. Când m-am întors să mă dau jos, m-am lovit cu capul de raft.

— Au! am țipat eu, instinctiv, și am aruncat cheia ca să duc mâna la cap.

Reacția aceea m-a dezzechilibrat și mi-a alunecat piciorul de pe bancă.

M-am prăbușit la podea cu un bufnet și am urlat ca din gură de șarpe. Amețită, am clipit de câteva ori, încercând să scap de stelele verzi din ochi, până când mi s-a limpezit privirea. Am simțit un val de durere.

— La naiba! l-am auzit pe Noah.

— Au! m-am văitat eu, cu mâna la obraz.

Simțeam gust de sânge; probabil îmi mușcasem limba.

Noah aruncase șurubelnița și cârpa pe care le avusese în mână și acum se lăsase pe vine lângă mine; cu o mână mă ținea de spate și cu cealaltă îmi dădea părul din ochi.

— Ești bine? Elle?

Am pus încet un deget pe obraz și am clipit, fiindcă *frate, ce mă durea!*

— Arată nașpa? l-am întrebat eu, ca un copil.

El a râs.

— Nu! E doar o zgârietură. S-ar putea totuși să te alegi cu o vânătaie... De fapt, cred că ar trebui să o curățăm puțin. La cum te știu eu, probabil o să îți se infecteze, iar atunci *chiar* că o să arate nașpa.

Nu am râs. Doar m-am uitat la el, îmbufnată că făcea mișto de mine.

Dar avea dreptate. Trebuia să dezinfectăm rana, erau în garajul ăla tot felul de chestii, praf, benzină, pânze de păianjen.

M-am ridicat în picioare, susținută de Noah. Puteam să stau și singură în picioare, dar l-am lăsat să mă susțină în continuare. Îmi plăcea. Mă simțeam bine cu brațul lui pe umerii mei. Parcă era de acolo.

Frate, chiar trebuie să renunț la cărțile alea siropoase!

Am strâns din ochi.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Sunt OK, am spus eu și am făcut un gest cu mâna. Am senzația că mi-am rupt fundul, dar sunt OK. Nu e nimic!

Încet, încet, m-am îndreptat iar. Așa! Totul e OK. Noah s-a uitat lung la mine, apoi a ridicat din umeri.

Am intrat în casă pe ușa care dădea din garaj în camera de jocuri. Noah a aruncat o privire pe hol și m-a luat pe scări, spre camera lui. A închis ușa cu piciorul, eu m-am așezat pe marginea patului și el s-a dus în baie.

M-a trecut un frison; mă durea fundul.

— Ce moacă poți să fii! a râs el, apărut dintr-odată lângă mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu întotdeauna.

— Nu. Doar jumătate din timp.

S-a lăsat pe vine în fața mea. După ce mi-a adresat un zâmbet încărcat de părere de rău, mi-a luat bărbia între degete – o, atât de delicat – și mi-a răsucit ușor capul. Am stat acolo, așa, încercând să nu strâng din ochi în timp ce el îmi ștergea încet obrazul cu o cârpă udă; apoi mi-a dat cu un dezinfectant și asta chiar m-a usturat.

— Scuze, a spus el când am strâns a patra oară din ochi.

— E în regulă! Nu e vina ta.

— Nu trebuia să-ți cer să-mi dai cheia.

Părea enervat, dar știam că nu pe mine era supărat.

— A fost o prostie din partea mea.

— E în regulă. Pe bune! A fost un accident și oricum, a fost vina mea. Nu-i mare scofală!

El nu a spus nimic, deși părea că ar fi vrut să spună.

— De când ești tu așa mare doctor? i-am spus eu în glumă, după o clipă, încercând să distrag atenția amândurora – a mea, de la zvâcnetul dureros din obrazul stâng, și a lui, de la ce îl frământa.

— De când mă tot bag în bătaii.

Fața lui era impenetrabilă, nu puteam să-i descifrez expresia.

— Ajungi să înveți singur când ești în situația asta.

— A...

— Dă-i drumul, spune!

— Ce să spun?

— Că sunt un idiot dependent de violență. Asta-mi spui mereu.

— Păi, ești, am replicat eu, simplu. Vreau să zic, cum naiba ajungi să te iei la bătaie? Te-am văzut, Noah, nu e bine, și...

Suspînul lui adânc m-a întrerupt la jumătate. Apoi a spus:

— Bine, OK. Sunt un idiot și mă iau la bătaie doar de dragul bătăii. Ai câștigat.

A mărturisit toate astea cumva repede; de când era mic nu-i plăcea să recunoască atunci când greșea. Toată lumea știa asta.

Dar acum recunoscuse, pur și simplu, că nu avea dreptate, iar eu aveam.

OK, nu țineam neapărat să am dreptate în privința asta, dar... m-am simțit cumva mândră. Mă întrebam dacă așa se simțea și Noah când avea dreptate în micile noastre discuții.

— Tocmai ai recunoscut că am câștigat...

Nu-mi puteam stăpâni defel încântarea și se simțea asta din vocea mea.

Noah și-a dat ochii peste cap.

— Da, bine, am recunoscut. Bine, savurează-ți momentul de glorie!

— Dar eu vorbeam serios, i-am spus eu. Despre tine, știi... că pari să cauți motiv de bătaie.

El s-a dat puțin în spate și s-a uitat în ochii mei. Nu mai era urmă de glumă sau de tachinare în aer.

— Știi că vorbeai serios. Și știi că și eu vorbesc serios. Nu mă pot abține. Îți aduci aminte de vara aia când te-ai dus cu Lee în tabăra de fotbal? Aveai treisprezece ani sau cam așa ceva. Când te-ai întors, nu mai încetai să spui ce bună era prăjitura cu brânză.

— Da?

Unde voia să ajungă?!

Apoi m-am gândit: *Și-a adus aminte de tabăra mea de fotbal?* Eu abia dacă îmi mai aminteam de ea. Aveam doar imaginea vagă a câtorva săptămâni de distracție. Uitasem cu totul de prăjitura cu brânză.

— Ei, aia a fost vara în care am început cu bătaile și prostiile la școală. Părinții m-au trimis la vreo doi psihologi. Încercau să mă ajute, știu. Dar chestia e că...

A oftat ușor.

— Au încercat, dar au eșuat lamentabil. Sunt un băiat rău și așa o să fiu mereu. Presupun că așa e construit creierul meu.

A ridicat din umeri, ca și cum nu i-ar păsa.

Îmi plăceau foarte mult aceste conversații în care reușeam să-l văd pe Noah cel din spatele zâmbetului sexy; când mă lăsa să-i descopăr latura vulnerabilă. Habar n-aveam că fusese la psiholog, poate că nici Lee n-avea.

— Ești dulce când pari așa de stânjenit, l-am tachinat eu, ca să mai dezgheț atmosfera.

— Unu, nu sunt stânjenit, a spus el, știind că glumesc. Și doi – m-a lovit cu genunchiul în genunchi –, să nu-mi mai spui niciodată că sunt dulce.

Am râs, iar el mi-a oferit zâmbetul acela care-i făcea gropiță în obrazul stâng. De la atâta hăhăială a început să mă doară obrazul, am scos un geamăt și mi-am dus mâna la față.

Noah mi-a dat mâna la o parte, s-a aplecat spre mine și m-a sărutat delicat pe obraz. M-am încălzit în tot corpul; presupun că „pupă buba” face bine nu numai la vârsta de cinci ani.

Am tresărit, totuși. Nu trebuia să mă simt așa de bine și de fericită. Trebuia să casc ochii și să fiu atentă cu sentimentele mele pentru el.

Poate că acum, că îmi făcuse mărturisiri, eram mai apropiați, dar asta era rău. Nu trebuia să ne apropiem. Nu îmi puteam permite să am sentimente pentru Noah; dacă aveam, atunci când situația s-ar fi complicat, totul putea scăpa de sub control: Lee ar ajunge să mă urască, eu n-aș fi cu Noah și m-aș da cu totul peste cap.

Dar când mă uitam în ochii lui Noah, încercând să-mi rețin râsul în timp ce mă săruta tandru pe obrazul rănit, nu mă puteam gândi decât la el. La cât de mult îmi plăcea să fiu cu el. La cât de minunat era când mă ținea, pur și simplu, de umeri. La cât de albaștri și strălucitori erau ochii lui...

— Elle, a dat el să spună, cu un aer grav, dar eu începusem deja să vorbesc.

— Cred că mă dor și buzele, i-am spus eu, arătându-le cu mâna.

El a râs aproape fără zgomot, a clătinat un pic din cap, dar s-a apropiat de mine...

Ușa, care nu fusese închisă de tot, a fost împinsă înainte ca noi să ne putem îndepărta.

— Ce se întâmplă aici?

Noah a sărit în picioare și s-a întors spre ușă, în timp ce eu am rămas înțepenită pe marginea patului.

Când l-am văzut pe Lee, mi-a trecut prin minte o serie întregă de injurături pe care n-aș fi îndrăznit niciodată să le rostesc cu glas tare.

— Am zis, ce se întâmplă aici? a repetat, uitându-se suspicios, cu ochii mijiți, de la mine la Noah.

Apoi s-a uitat iar la mine și a rămas cu gura căscată.

— Dumnezeuule! Shelly, ce s-a-ntâmpnat cu fața ta?

— Mersi, am bombănit eu, sarcastic, dar nu aveam destul entuziasm ca să pot destinde atmosfera.

Într-o clipă, Lee a fost în fața mea, ca să îmi cerceteze obrazul rănit. S-a răsucit pe călcâie și s-a uitat urât la fratele lui.

— Tu ai făcut asta?

— Ce? a făcut Noah, încordat. Ce-ai spus?

— Ce, ești surd? a mormăit Lee.

Apoi a spus, mai tare:

— Tu ai făcut asta? Ai lovit-o pe Elle?

Fălcile lui Noah s-au încleștat atât de tare, încât puteam să-i văd toți mușchii încordându-se.

— Tu chiar crezi... că aş lovi-o pe Elle?

— Da, nu m-ar mira! s-a răstit Lee, furios. Atunci cum naiba s-a întâmplat? Ce naiba făceați aici?

Lee nu înjura așa decât dacă era chiar furios. Îmi dădeam seama bine că situația se agrava, dar amortisem de parcă eram înțepenită.

Noah a ripostat cu aroganță:

— Nu trebuie să-ți dau ție socoteală, frățioare!

Pumnii lui Lee s-au încleștat și s-au descleștat, auzindu-i tonul rece.

— Atunci ce s-a întâmplat cu Elle?

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus eu, timid, și amândoi s-au uitat la mine cu asprime.

Am lăsat iute capul în jos, iar părul îmi ascundea fața când m-am uitat iar la ei.

— E în regulă, sunt OK...

— Pe naiba ești OK! a mormăit Lee, sumbru.

A arătat cu degetul spre mine și aproape că a țipat la Noah.

— Ce s-a întâmplat?

— A venit la tine și s-a împiedicat în garaj. Nu-i așa mare chestie. Liniștește-te odată! N-are nimic!

Tonul acela relaxat îl scotea din sărite pe Lee și sunt sigură că Noah știa asta. Și pe mine m-ar fi enervat.

— Nu e vina lui, am încercat eu, dar nu m-a băgat niciunul în seamă.

— Și tu ai lăsat-o să cadă? Pun pariu că s-a împiedicat de rahaturile tale de pe jos.

— Doar nu-ți imaginezi că am vreo putere divină ca să-i pot controla stângăcia!

Uau, mersi, Noah!

— Dar a fost vina ta, nu? Știam eu! s-a strâmbat Lee, clătind din cap.

Își mușca obrazul de furie. Sunt sigură că își dădea seama că nu Noah era de vină, dar era așa de supărat pe el, că îl învinuia oricum.

— A fost un accident, a spus Noah printre dinți, cu ochii lui albaștri scăpărând de furie.

Lee a ridicat din umeri, ceea ce l-a înfuriat și mai tare pe Noah.

— Nu m-ar fi mirat deloc să-i fi făcut tu asta.

— Gata, asta pune capac, a mârâit Noah, repezindu-se la Lee, care luase deja poziția de luptă.

Am sărit de pe pat și m-am băgat între ei înainte să se omoare. L-am împins pe Noah în piept cât am putut de tare, fără niciun efect. Dar cel puțin acum, că eram între ei, nu mai încercau să se bată.

— Noah! am spus eu încet. Noah, uită-te la mine! Noah!

El a încetat să mai arunce pumnale din ochi spre Lee și s-a uitat la mine cu o expresie ceva mai blândă.

— Știi că n-aș putea să te lovesc vreodată, Elle! Dacă aș fi putut, ți-aș fi împiedicat căderea. Nu te-aș lovi niciodată, știi asta, da?

Am dat din cap, cu răbdare.

— Da! Știi! Dar nu trebuie să te bați cu Lee, bine? Doar și-a făcut griji pentru mine.

— *Nu te-aș lovi niciodată*, a spus el încrâncenat, cu fălcile încheștate.

— Știu, i-am spus eu, încercând să folosesc un ton cât mai cald cu putință.

I-am pus palma pe pieptul care se ridica și cobora repede, din cauza respirației precipitate.

— Știu, OK? Acum liniștește-te! Te rog. Știu că nu m-ai lovi niciodată. Liniștește-te, te rog!

El mi-a mai susținut privirea câteva secunde, după care s-a dat înapoi, trecându-și mâna prin păr. M-am întors și l-am apucat de mână pe Lee, după care l-am tras după mine în camera lui.

După ce a închis ușa în urma noastră, a spus:

— Uau! Nu am mai văzut pe nimeni care să-l poată calma așa! A fost... ciudat. Și, în mod normal, voi țipați unul la altul.

— Uite, las-o baltă! Cel puțin nu v-ați luat la bătaie, am oftat eu și m-am aruncat pe salteaua elastică.

El s-a trântit lângă mine, apoi a întins mâna și mi-a atins obrazul. Am inspirat adânc și m-am ferit.

— Scuze! a spus el. Deci povestește-mi ce s-a întâmplat.

Ce poveste inventase Noah? Că venisem la Lee...

Așa că am bolborosit ceva cum că am venit după el și am auzit că umbla cineva în garaj, dar era Noah. Că m-am dus în camera de jocuri să-l caut, dar am căzut și m-am lovit la obraz.

Mi se strânsese stomacul și simțeam că îmi venea să vomit. Cel mai probabil din cauza sentimentului de vină, m-am gândit eu. Nu-mi plăcea deloc că trebuia să-l mint pe Lee. Dar nici nu puteam să-i spun adevărul, mai ales acum, când încă era supărat pe Noah, chiar dacă se mai calmase.

Deci, stăteam și eu în garaj și flirtam cu Noah, ne mai sărutam, după care el s-a apucat iar să meșterească la motocicletă și eu am căzut ca o plească. A, apropo, noi doi ne întâlnim pe furiș de câteva săptămâni, deci nu e mare chestie. Facem asta în mod regulat, atâta doar că eu nu cad tot timpul.

Mda, asta ar fi mers la fix.

Nu era momentul potrivit, mi-am spus eu. Nu puteam să-i spun.

Nu că ar fi fost ceva de spus – nu aveam niște sentimente de genul ăla pentru Noah –, și chiar dacă aveam, nu era momentul.

— Bine, deci n-a fost vina lui, a mormăit el. Dar el...

Nu l-am lăsat să termine: eram disperată să-l întreb ceva. Dar adevărul era că mă temeam de răspunsul lui.

Numai că mi-am dat drumul la gură:

— Tu *chiar* crezi că ar putea să mă lovească?

Lee s-a uitat lung la mine, apoi a lăsat ochii în jos.

— Știu, știu, e fratele meu. Dar în prima clipă chiar am crezut că a luat-o razna și că tu ai fost la locul nepotrivit în momentul nepotrivit sau că v-ați certat iar... Nu vreau să cred că ar putea s-o facă, dar...

— Nu m-ar lovi, am spus eu încet, cu mâinile pe tricou.

Era rupt, probabil se rupsese când am căzut de pe bancă.

— Chiar și Noah știe că există o limită.

— Sper.

— *Sunt sigură că știe.*

— Până acum săreai la gâtul lui și acum îl aperi?

Nu era o acuzație, doar o curiozitate.

— Și ție ți-a sărit muștarul cam repede! am spus eu. Ce s-a întâmplat?

A oftat, ciufulindu-se.

— Pur și simplu, sunt nervos. Am picat testul la istorie, ai uitat? Părinții mei au spus că poate petrec prea mult timp cu Rachel. Sunt stresat, atâta tot.

Am întins mâna și mi-am petrecut degetele printre degetele lui. El m-a strâns și a inspirat adânc.

— În fine, nu schimba subiectul, domnișorico! De când sunteți voi așa buni amici? Păreați destul de apropiați când am intrat eu.

Inima mea începuse să bată nebunește. Nu credeam că văzuse ceva; Lee nu era genul care s-o dea pe după vișin, m-ar fi întrebat direct dacă ar fi bănuțit ceva.

Nu e momentul potrivit acum. Nu chiar acum. Poți să-i spui altădată, dar nu acum...

Mi s-a strâns stomacul. Trebuia să-i spun. Adică... până la urmă, oricum urma să afle, așa că de ce să nu-i spun acum, înainte să afle din altă parte? Trebuia să-i spun, pur și simplu.

Nu voiam. M-ar fi urât.

Dar m-ar fi urât mai puțin decât dacă ar afla din altă parte.

— Lee, te rog, să nu mă urăști...

— Elle? s-a auzit o voce prin ușa.

M-am întrerupt, oftând, și m-am trântit iar pe pat. Noah își găsisese cel mai prost moment din lume. Nu acum, exact când mă pregăteam să-i spun lui Lee! Nu acum!

— Ce naiba vrei? s-a răstit Lee, când a văzut că nu mai spuneam nimic.

Noah s-a uitat urât la el, dar a continuat:

— Elle, pot să vorbesc cu tine o secundă?

— Sigur.

I-am mai strâns o dată mâna lui Lee și m-am ridicat din pat. I-am aruncat un zâmbet care se voia încurajator, am ieșit și am închis ușa în urma mea.

Noah se scărpină la ceafă cu fălcile încleștate. A durat ceva timp până să-i descifrez expresia: se gândea intens la ceva. A deschis gura, a închis-o, apoi m-a tras după el în camera lui, iar. De data aceasta a închis ușa cum trebuie.

— Te înțeleg dacă... dacă, știi tu, nu mai... dacă vrei să închei, știi tu, povestea asta. Dacă nu vrei să mă mai vezi.

M-am încruntat puțin. Ce-i venise așa, deodată?

— De ce aș vrea așa ceva?

A ridicat din umeri.

— Înțeleg dacă vrei asta. Mai devreme îmi spuneai că sunt violent, după aia, a venit faza cu Lee, care zicea că te-am lovit și eu... te înțeleg.

Am rămas încruntată.

— *Obsedat de violență* nu figurează printre primele cinci calități în topul nimănui, nu?

A zâmbit cu amărăciune.

— Dar niciodată n-aș face ce a spus Lee, știi asta, nu? Vorbesc serios! Nu ți-aș face rău niciodată, Elle, jur!

Am dat din cap.

— Știu, OK? *Știu!*

— Dar pot să pricep dacă nu mai vrei să... mergi mai departe. În povestea asta. Dacă vrei să termini...

— Nu vreau. Vreau să zic, am precizat eu repede, când am văzut că îi pică fața, nu vreau să termin.

A zâmbit, a râs puțin, ușurat, apoi m-a tras spre el și și-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Am o influență așa de proastă asupra ta! Să te las să iei decizii proaste ca asta...

— Care asta?

— Asta, să rămâi cu mine!

M-a sărutat repede pe buze, apoi s-a îndepărtat și a spus:

— Du-te, du-te înainte să-și închipuie că mi-ai făcut vânt pe geam sau ceva.

Am râs și am ieșit din cameră, clătinând din cap. Lee mă aștepta în fața dormitorului, dar nu trăsese cu urechea. Pur și simplu, mă aștepta.

— Ce-a fost asta?

Am mințit ceva, că Noah mi-a zis că nu m-ar lovi și am făcut un gest cu mâna, ca și cum nu ar conta. Dar inima mea

bătea nebunește, așteptând ca Lee să dea încet din cap și să-mi accepte minciuna.

— Asta este cumva partea în care prietena mea cea mai bună îmi spune că e îndrăgostită nebunește de fratele meu?

M-am strâmbat și am început să râd.

— Lee, chiar spui tâmpenii! i-am zis eu.

Îndrăgostită? Eu, îndrăgostită de Noah Flynn?

Da, sigur!

Tata s-a mulțumit să ofteze și mi-a spus să fiu mai atentă când i-am povestit că am căzut în garaj la Lee.

— Sincer, acum! a spus el. Ești mai împiedicată decât mama ta. Ți-aduci aminte când s-a împiedicat la scara rulantă de la mall? Mai, mai să-i pună copci la picior!

A clătinat din cap, zâmbind nostalgic la amintirea aceea.

Nici la școală nu mi-a pus nimeni la îndoială povestea cu căderea în garajul lui Lee. De ce ar fi făcut-o? În primul rând, nici nu era o minciună. Minciuna părea că mergea mână în mână cu relația mea cu Noah, iar eu detestam chestia asta.

Se părea însă că, pe zi ce trecea, deveneam tot mai bună la ocolit adevărul. Nu că aș fi fost mândră sau ceva...

În pauza de prânz, îi așteptam pe Lee și pe ceilalți băieți să-și ia de mâncare, când toată masa s-a umplut de fete.

— Știi, mă gândeam la Flynn, m-a anunțat Jaime, uitându-se în ochii mei.

— Aaa, spune tot, a zis Tamara, nerăbdătoare.

— Are pe cineva? m-a întrebat ea direct.

Toată lumea știa că Flynn era singur, că nu avea o iubită, doar aventuri. Deci, de ce ajunsese dintr-odată să se întrebe dacă „are” pe cineva? Oare aflase ceva? Ne văzuse? De-asta mă întreba pe mine?

Am înghițit în sec și mi-am strâns degetele în palma asudată. Am încercat să scap ușor.

— Nu sunt chiar la curent cu ce face Noah în timpul liber.

— Ești mai la curent decât oricare dintre noi, a bombănit Olivia. Afurisito!

Dar mi-a făcut cu ochiul, zâmbind larg, și eu am râs, simțindu-mă mai liniștită.

— De ce întrebi? i-am spus lui Jaime.

A ridicat din umeri.

— Am ajuns la o teorie.

— La o teorie? am repetat eu.

Jaime a dat din cap, iar Candice s-a tras mai aproape, să-mi șoptească la ureche. Încercând să par degajată, ca și cum pulsul meu nu ar fi accelerat sălbatic, mi-am umplut furculița cu salată de paste.

— Noi credem că Flynn are o iubită misterioasă.

Era gata, gata să scap furculița din mână. Abia am reușit să nu casc gura.

Samantha a pufnit.

— Mă îndoiesc. Vorbim despre Flynn. E atât de fustangiu, că nu pot să mi-l închipui într-o relație de durată cu cineva...

— Păi, ar fi posibil, dacă ar găsi fata potrivită, a zis Karen, arătând spre ea însăși.

— Numai gândiți-vă! a continuat Candice. Nu l-am văzut cu nicio fată – și vreau să spun *nicio* fată – de săptămâni bune. În mod normal, îl ocheam giugiulindu-se cu câte o norocoasă pe la petreceri, dar...

— O, Doamne! a chițăit Tamara. Ai dreptate! N-a mai fost nicio fată cu el de câteva săptămâni. Dar a văzut toată lumea mușcătura aia pe care o avea acum două săptămâni, nu?

— Cine ar fi putut să n-o vadă?! a râs Olivia.

Încercam din răspuțeri să nu roșesc sau să par prea vinovată ori îngrijorată. Fetele astea observau mai multe chestii decât îmi imaginam eu.

— L-ai văzut cu cineva, Elle? Când ai fost acasă la el, cu Lee? Am clătinat din cap.

— Nu, nu l-am văzut cu nimeni.

— Mă întreb cine o fi...

— *Dacă e cineva*, a precizat Faith.

Atunci am spus, vai, cu câtă dezinvoltură:

— Poate e gay.

S-a așternut tăcerea un timp, iar eu am continuat, calmă, să-mi mănânc salata. Toată lumea se uita la mine cu gura căscată.

— Imposibil!

— Nu se poate!

— Nu crezi cu adevărat asta, nu?

— Nu, n-are cum!

Nu m-am mai putut abține; am izbucnit în răs.

— Glumeam! Dacă ați fi văzut ce fețe aveți adineauri...

Păcat că n-am avut aparatul de fotografiat!

Candice m-a plesnit peste mână și s-a strâmbat.

— N-a fost frumos din partea ta, Elle!

— Scuze! Nu m-am putut abține.

Reușisem totuși să le abat atenția de la presupusa iubită misterioasă pe care o avea Noah Flynn și ieșisem din vizorul lor. Am oftat neauzit, ascultând cum discutau despre băieți. Auzisem destule bârfe legate de Flynn când nu eram încurcată cu el; nu știu cum aș fi supraviețuit dacă fetele ar fi aflat că mica și nevinovata Rochelle avea o relație cu băiatul cel rău, Flynn.

La naiba, li s-ar părea la fel de credibil dacă le-aș spune că mi-am cumpărat motor!

Capitolul 17

MULT PEA REPEDA a venit și jumătatea lui mai.

Ca și cum n-aș fi fost destul de ocupată cu ceea ce se întâmpla în viața mea – ca să nu mai spun că se apropiiau și tezele –, mai aveam pe cap și consiliul școlar.

— Balul Verii o să fie la începutul lui iunie, ne-a anunțat Tyrone.

— Cum? Dar asta înseamnă că nu avem timp deloc! a protestat cineva cu glas tare.

Tyrone și-a ridicat brațele, în semn de capitulare, și toată lumea a făcut liniște.

— Nu eu aleg data, mă scuzați! Este singura zi în care putem să primim sala de bal de la Royale.

— Ai făcut rost de Royale? a țipat încântată Kaitlin, spunând cu voce tare ceea ce gândeau cam toate fetele.

Hotelul Royale era extravagant, alb complet, numai aur și marmură.

Tyrone a dat din cap.

— Da. Bugetul ne-a ajuns să o închiriem, dar o să fim la limită cu decorațiunile și cu orchestra, dacă nu mărim un pic prețul la bilete.

— Păi, putem face asta, am spus eu. E vorba de Royale! Nu va avea nimeni de comentat dacă va trebui să plătească nițel mai mult ca să ajungem acolo.

— E adevărat, a spus el și toată lumea a dat din cap, semn că erau de acord cu mine. În fine, oricum ar fi, trebuie să rezolvăm cu mâncarea, cu orchestra, cu biletele și...

— Ne trebuie o tematică, a spus una dintre fete, punând palmele pe masă.

Faith a sărit pe scaunul ei, încântată.

— Sigur trebuie să avem ceva de genul medieval! Am văzut eu un spectacol cu temă medievală și a fost supermișto!

— Nu, au refuzat băieții aproape simultan.

Am început să râd când am văzut ce față îngrozită făcuse Lee.

— Ce ziceți de alb și negru?

— Nu prea e de vară.

— *Vintage*? Ceva gen anii '60 sau cam pe acolo? Sau nu... Ar trebui să facem ceva gen *Nebunii ani '20*! Băieții să se îmbrace ca niște gangsteri, cu costume stridente, iar fetele știți că aveau ceva... a, cum se numesc fustele alea scurte? *Flapper*. Ar fi așa mișto, a propus Bridget, încântată.

— Ăăă, nu! i-a tăiat-o cineva.

— Pot să-mi iau și pistol, dacă mă îmbrac ca Al Capone? a glumit Tony.

— Ar merge la fix, a spus sarcastic unul dintre băieți.

Era Max, care făcea engleza cu mine.

— Perioada prohibiției? La balul școlii? Fiindcă nimeni n-o să încerce să introducă ilicit alcool ca, pe urmă, să se interzică școala să mai organizăm alte petreceri.

— Păi, am putea face un bal mascat...

— Da! O, Doamne, da! Ce mișto!

Am scos un geamăt și m-am dat cu capul de masă, după care m-am îndreptat.

— Hai să fim serioși! Nu vi se pare că s-a făcut de atâtea ori? *Toată lumea* face baluri mascate în ziua de azi. Sunt peste tot la televizor. Trebuie să găsim *altceva*...

— Am avut deja tema aia tâmpită, Hollywood, sau cum îi zicea, la Balul Iernii, a bombănit Eric. Măcar balul mascat e mai mișto.

— Dar s-a făcut de atâtea ori!

— De acord, a spus Lee.

— Normal că ești de acord, l-am auzit pe Tyrone murmurând, în timp ce dădea din cap spre noi.

— Hei, putem să facem iar un minicarnaval, a spus Lily, cu o sclipire în ochi. Știți voi, cu prezicătoare, cu vată de zahăr, cu altă cabină de săruturi.

— Dacă Elle participă, sunt pentru, a râs Tony, unul dintre băieții dintr-a douăsprezecea, făcându-mi cu ochiul.

M-am mulțumit să mă scâlâmbăi un pic, sperând că n-am roșit. După atâta timp, ei încă mai aduceau în discuție cum mă sărutasem cu Flynn la celebra cabină.

— Nu, nu facem asta! a spus Lee cu un ton care semăna atât de bine cu al lui Noah, încât am căscat ochii la el.

— Bine, deci, a bombănit Tyrone, pierzându-și răbdarea în mod evident. Sunteți de acord cu balul mascat?

Toată lumea a ridicat mâna, în afară de Lee și cu mine.

— Atunci așa rămâne! Lee, Elle, pot să contez pe voi pentru afișe și bilete?

— Sigur, am oftat noi în același timp.

După ce Tyrone ne-a impus ce aveam de făcut, fără să ne dea vreun indiciu referitor la design, toți ceilalți au început să-și împartă între ei sarcinile.

Nu mă înțelege greșit – chiar așteptam cu nerăbdare Balul Verii. Avea să fie ca lumea, mai ales că se făcea la Royale, dar detestam ideea că va trebui să am un partener.

Balurile din școala noastră erau pentru elevii de la toate clasele. Balul de iarnă și cel de vară erau la noi mari evenimente.

La Balul Iernii mă dusesem cu Lee, ca prieteni, fiindcă, la momentul respectiv, nu avea o iubită.

Dar acum o invitase pe Rachel.

Iar asta însemna că nu venea cu mine, așa că trebuia să-mi caut un partener. În niciun caz nu mă duceam singură.

Deci...

Cu cine aș fi putut să mă duc?

Știam cu cine aș fi vrut să mă duc, apoi m-am gândit la zvonurile și la bârfele care s-ar împrăștia ca un virus dacă mi-aș face apariția cu Noah Flynn... Numai când mă gândeam mi se făcea greață.

Și nici nu puteam să vin cu el fără să-i spun mai întâi lui Lee: m-ar fi urât dacă l-aș fi luat așa prin surprindere; dar când aș fi găsit ocazia să-i spun? Și când aș fi avut curajul să-i spun...

Mulțumită lui Noah, nu prea vedeam băieții stând la coadă să mă invite.

Partea bună ar fi fost că, dacă veneam singură și era un bal mascat, poate nu ar fi aflat nimeni că eram eu.

Încă mai aveam speranța nebună că o să mă invite Noah. Mă gândeam dacă nu ar fi cazul să fac ceva aluzii, iar ocazia s-a ivit peste câteva zile.

Făceam modele de afișe și de bilete pe computerul lui Lee, când i-a sunat telefonul.

— Hei, Dixon... Cum? Vorbești serios? Băi, frate! Vin imediat!

A sărit în picioare și și-a luat repede tenișii, arătând ca un copil de cinci ani în dimineața de Crăciun.

— Care-i treaba?

— E la mall, în zona aia cu restaurantele, cu niște băieți, și cine crezi că e acolo? Cumpărând gogoși?

— Ăăă...

— Matt Cain. De la San Francisco Giants. Nu știi? Jucătorul de baseball? Aruncător?

— A, aha, mișto! Deci pleci...

— Normal că da! a râs el. Hei, nu știi unde e șapca mea de baseball?

— În șifonier, am spus eu, arătând cu mâna.

Am scotocit în sertarele lui haotice de la birou, i-am găsit un marker și i l-am întins peste umăr înainte să iasă în fugă din cameră.

— Ne vedem mai târziu! a zberat el, după care ușa de la intrare s-a închis cu zgomot.

Am râs de una singură. Auzisem de Matt Cain, dar nu eram mare fan baseball. Sigur, era un joc mișto, distractiv de urmărit. Fusesem la vreo două meciuri cu tata, Brad și Lee. Eu personal preferam fotbalul american.

Mai ales dacă juca Noah...

Vineri, el și colegii lui aveau iar meci, mi-am amintit eu. Sferturile de finală sau semifinala. Probabil aveam să mă duc cu unul dintre fotbaliști.

Am salvat ce lucrasem până atunci și m-am ridicat să plec acasă. Lee urma să stea cu băieții un secol și chiar n-aveam de gând să rămân singură.

Tocmai mă îndreptam spre ieșire, când am auzit zgomote în garaj. Am închis în urma mea, am făcut un ocol și am văzut ușa pe jumătate deschisă. M-au întâmpinat un hârjâit metalic și muzica ritmată care se auzea de la radio, cu mici pârâituri.

M-am aplecat pe sub ușă.

— Noah? am întrebat eu, uitându-mă prin garajul pustiu, cu toate că știam că el era.

S-a auzit un huruit și a apărut pe neașteptate de sub mașină, întins pe un skateboard, plin de ulei pe față, pe brațe și pe tricou și având un soi de unealtă în mână.

— A, bună! m-a salutat el. Mi s-a părut că l-am auzit pe Lee plecând.

— Da, e un jucător de baseball la mall, așa că a fugit. Lucram la afișele pentru bal.

Noah a scos un geamăt.

— Detest porcăriile astea de evenimente școlare.

— E opțional, să știi.

— Da, dar nu prea... opțional pentru echipa de fotbal, a mormăit el. Ca la carnaval. Doar te „încurajează” să participi, dar toată lumea știe că o să stai pe banca de rezerve dacă nu îți faci apariția.

Am râs.

— Nu pot să cred că se întâmplă asta.

— Numai imaginea contează în școala asta nenorocită, a bombănit el.

— De-asta ești încă aici?

A rânjit.

— Hei, nu mă cunoști? Note maxime, mare fotbalist... Pentru asta au trecut cu vederea vreo două bătaii. Mai ales că nicio dată *nu* am început eu.

M-am mulțumit să-mi dau ochii peste cap.

— Deci tu și Lee vă duceți la bal? m-a întrebat el și s-a băgat iar sub mașină.

Nu m-am obosit să-l întreb ce făcea; oricum nu aș fi înțeles.

— Nu. El se duce cu Rachel.

Noah a ieșit de sub mașină și m-a privit cu îngrijorare.

— Atunci tu cu cine te duci?

— Nu știu, am mărturisit eu.

Expresia de pe fața lui îmi spunea că l-ar amenința cu bătaia pe primul băiat care ar îndrăzni să mă invite, dar m-am prefăcut că nu observ.

— E un bal mascat, apropo.

— Da?

— Da.

A dat din cap și a intrat iar sub mașină. Era ceva care mă enerva cumplit la Noah: de cele mai multe ori, nici măcar nu puteam să bănuiesc la ce se gândea. Asta, în timp ce eu și Lee reușeam să ne completăm întotdeauna propozițiile și știam exact ce gândea celălalt – mă rog, cu excepția poveștii cu Noah. Noroc chior... sau prefera să ignore semnele că se petrecea ceva.

Dar cu Noah... Noah era ca un cub Rubik. Un puzzle imposibil, dar un puzzle la care încă nu voiam să renunț, pentru că era mult prea interesant, mult prea atrăgător.

— Păi, dacă te invită cineva, spui nu.

— Poftim?

— Nu vreau să te duci cu vreun idiot care o să încerce și el ceva, ai înțeles?

Vocea lui se auzea destul de slab, cu toată muzica și cu zăngăniturile metalice, dar tot i-am simțit tonul poruncitor.

— Dacă te invită cineva ca Dixon – *ca prieten* – atunci, OK, spui da, dacă vrei, dar...

— Nu poți să-mi spui tu cu cine pot și cu cine nu pot să mă duc, am protestat.

Știam că așa va face, dar mă înfuria faptul că se aștepta să-l ascult orbește.

— Elle...

— O să mă duc la bal cu cine vreau eu, *ai înțeles?* Că mă invită sau nu ca prieten.

Noah a ieșit de sub mașină și a pus jos cheia.

— Ascultă, Elle! Eu încerc aici să am grijă de tine și tu nu-mi faci deloc misiunea ușoară. E un bal, toți băieții vor să încerce ceva. Gândește-te numai ce s-a întâmplat la petrecerea

aia. Și dacă e și bal mascat, și au șansa să nu fie descoperiți furând un sărut, atunci sigur vor încerca.

Bine, poate avea dreptate cu balul mascat. Și ce?

— Nu toți sunt așa nesimțiți, Noah!

— O groază de băieți sunt nesimțiți.

— Poate nu-mi pasă! m-am răstit eu.

Îmi păsa, de fapt, dar nu aveam de gând să fiu de acord cu Noah fără să mă cert cu el întâi. Chiar dacă avea dreptate.

— Poate vreau să mă sărute un băiat în timpul unui dans lent.

— *Mie*, fii sigură că îmi pasă, mi-a spus el ferm, dar nu s-a răstit sau ceva.

Stătea în fața mea, dominându-mă cu înălțimea. Mă enerva că eram atât de mică față de el când încercam să-l ucid cu privirea.

— De ce? De ce îți pasă, până la urmă? m-am răstit eu, mi-jind ochii.

Pe undeva, cred că știam răspunsul, dar nu mă interesa. Mă înfuriase.

— Fiindcă vreau dansul ăla lent doar pentru mine, a ripostat el.

Probabil s-a gândit că replica asta siropoasă o să mă îmblânzească – cum sunt eu romantică – și cam efectul ăsta l-a avut. Fiindcă atunci când m-a sărutat, l-am sărutat și eu, simțind cum îmi bubuia inima și cum mă înfiorasem toată.

— Te urăsc, am bolborosit eu, cu gura pe buzele lui, zâmbind.

— Știu, a spus el și am simțit că zâmbea.

Faptul că ne întâlneam pe furiș și teama că ar putea să ne prindă cineva făceau ca toată povestea asta să fie palpitantă. Îmi dădeam seama că nu puteam continua așa la nesfârșit, dar, cu siguranță, aveam de gând să savurez fiecare clipă.

- Chiar ai vorbit serios? l-am întrebat eu, cu respirația în-tretăiată, după câteva minute. Când ai vorbit de dansul lent?
- A dat din cap.
- Da, am vorbit serios. De fapt, vreau toată noaptea.
- Nu, pe bune?
- Da.
- M-a sărutat iar, repede.
- E felul tău de a mă invita la bal?
- Nu chiar, a chicotit el și m-a sărutat din nou. Dar pe acolo.
- Mă mulțumesc cu ce primesc.
- M-a mai sărutat o dată, apoi s-a apucat iar de mașină.
- Pe capota lucioasă am văzut că aveam pete de ulei pe față și pe gât. Trebuia să încerc să le curăț înainte de a pleca acasă.
- Asta e! am spus eu încet și am zâmbit. Asta e aleasa.
- Așa ai spus și despre ultimele cinci rochii! s-a plâns Lee. Era exact ca Brad când primea legume la masă.
- Da, dar de asta sunt sigură.
- Cât de sigură? Ai fost sigură și de celelalte. Mie mi-a plăcut aia roz.
- Asta doar fiindcă îmi ieșeau sânii afară, practic.
- Mi-am dat ochii peste cap în oglindă, iar Lee a râs.
- Îți imaginezi ce ar zice fratele tău dacă aș apărea îmbrăcată cu aia?
- N-ar putea să-și țină mâinile acasă.
- O clipă a părut atât de serios, încât mi s-a strâns stomacul și am făcut ochii mari de frică. Apoi a zâmbit.
- Sau, știi tu, ar sta acolo cu o bătă în mână să gonească băieții. Deci, ești sigură de asta?
- Am dat din cap, zâmbind.
- Sigură!

— Cât costă?

— E la reduceri. Șaizeci de dolari.

Lee a dat din cap.

— Mișto!

Mi-am trecut iar mâinile peste rochie, admirându-mă în oglindă. Avea culoarea merelor verzi și era lungă până la genunchi. Când mă mișcam, partea de jos se înfoia și se umfla, iar spatele era gol până la șaolduri. Se închidea cu niște breteleuțe la ceafă și avea un decolteu în formă de „V”, nu prea adânc. La gât era decorată cu un șir de mărgeluțe argintii, care străluceau în lumină. Îmi plăcea la nebunie.

— Sigur asta e? m-a mai verificat Lee o dată.

— Da! am spus. Arată OK, nu? Acum, înainte s-o cumpăr!

— Da, Shelly, arăți superb!

— Așa ai spus și la aia albastră. Și la aia neagră.

— Păi, arătai bine cu toate, a spus el cu atâta sinceritate, încât am început să râd.

Lee era perfect în situații de-astea. Îmi spunea părerea lui sinceră; nu zicea doar „îți stă bine” sau „nu, nu te face grasă”. Îmi spunea direct dacă rochia îmi făcea fundul mare sau dădea senzația că aveam picioarele groase.

Am intrat înapoi în cabină și mi-am pus pantalonii scurți și tricoul.

Chiar îmi plăcea rochia. Lee avea deja smoching, de la Balul Iernii. Băieții erau așa de norocoși! Eu nu aș fi putut să port rochia albastră cu mâneci lungi pe care o cumpărasem la reduceri pentru Balul Iernii, fiindcă aș fi fost recunoscută în ea. Ca să nu mai spun că era prea cald pentru ea. Pentru fete e mult mai greu!

„O să-mi iau și ceva de încălțat de la mall, dar asta o să fie mai simplu”, m-am gândit eu, ieșind din magazin. Deja puseseam

ochii pe niște pantofi argintii cu toc înalt la un magazin din apropiere. Trebuia doar să găsim niște măști...

Băi, frate!

— Ce? m-a întrebat Lee când am scos un geamăt, după ce am plecat. Ce mai e?

— Ne trebuie măști.

— Nu mă-nnebuni, Sherlock! a exclamat el, dramatic.

L-am plesnit cu mâna liberă.

— Mulțumesc, sergent Sarcasm! Dar ne trebuie niște măști care să se asorteze cu ținutele noastre. Ceea ce înseamnă că ție îți trebuie una mov, cum e cravata, iar mie îmi trebuie una verde-măr, care să se asorteze cu rochia. Sau, nu, aaa, pot să iau și una argintie...

— Trebuia să fi luat rochia roz, a îngânat Lee.

— Termină!

Am reușit să găsim un magazin elegant de îmbrăcăminte care avea și câteva măști. Lee a luat imediat o mască de pasăre, cu un cioc imens și pene verzi, și mi-a aruncat-o în brațe.

— Ce zici de asta?

— Ei, maturizează-te!

Am râs și eu. Era o oglindă chiar în fața mea, iar masca era haioasă.

Nu luam prea în serios toată povestea asta. Lee ar fi vrut să cumpere o mască mov, un fel de mască de zombi. Eu am găsit una de cyborg stâlcit, care era argintie și se potriveau într-un fel cu rochia.

Până la urmă, după ce vânzătorul ne-a făcut niște recomandări, am reușit să ne hotărâm.

Lee a luat o mască mov, care îi acoperea numai ochii, stil supererou. Era destul de mișto, de fapt. Masca mea era ceva mai elaborată și-mi acoperea inclusiv nasul. Avea aproape aceeași

nuanță ca rochia, doar puțin mai închisă, și pe margini era decorată cu mărgeluțe și paiete argintii. Era perfectă, puțin cam scumpă totuși. Mi-am spus, însă, că dacă am luat rochia la reducere, îmi permiteam să plătesc ceva în plus pentru mască.

— Acum mai trebuie să-ți găsim un partener și am terminat, a spus Lee.

M-am oprit brusc și am scos iar un geamăt.

— Fir-ar!

Ce explicații o să-i dau când o să mă vadă cu Noah? Cineva sigur avea să mă recunoască sau pe Flynn... *Mai ales Lee.* Sigur Lee.

Aveam o mare problemă.

Trebuia să gădesc o scuză foarte bună.

Sau ai putea să-i spui adevărul, știi...

Am oftat și am clătinat din cap.

— Las-o baltă!

— Mai e încă o săptămână, a spus el, optimist. E timp destul să te invite cineva.

— M-au și invitat, am spus eu. Trei. I-am numărat. Și tu la fel. Dar Noah a spus „nu” înainte să pot eu răspunde. E mereu acolo, uitându-se peste umărul meu, în cele mai nepotrivite momente, jur.

Lee a râs. Apoi a spus:

— Hei! Poate te duci cu Noah!

M-am uitat la el, sperând să nu-și dea seama cum mi se accelerase pulsul. Dar era atâta nevinovăție pe fața lui zâmbitoare și deschisă, încât mi-am dat seama imediat că nu bănuia nimic.

— De ce?

— Fiindcă nici el nu are parteneră și nici pe tine nu te lasă să ai. Ar fi perfect, amândoi sunteți singuri.

Mi-am dat ochii peste cap. De fapt... aş putea să folosesc scuza asta. Dacă Lee ar fi crezut că de-asta veneam împreună... de ce nu?

Sau ai putea să-i spui adevărul.

Dacă Lee le-ar fi spus celorlalți că de-asta suntem împreună, toată lumea l-ar crede.

Sau ai putea să-i spui, pur și simplu. Să-i. Spui. Adevărul!

Trebuia să mă mai gândesc la asta. Părea o idee destul de bună.

Lee s-a târât după mine cât mi-am luat pantofii, apoi ne-am dus la zona de restaurante ca să ne luăm niște înghețate gigante și suc.

— Nu-mi vine să cred că mai este doar o săptămână până la bal! a spus el.

— Hei, și numai vreo două și puțin până la ziua noastră! am exclamat eu.

— Știu!

A zâmbit.

— Ai aflat ce primești?

— Cred că primesc o mașină, dar nu sunt sigură. Tata nu vrea să-mi spună.

— Deci e surpriză și nu prea?

— Cam așa, am râs eu. Am văzut o groază de broșuri cu mașini pe care a uitat să le ascundă. Tu?

— Nimic special.

A ridicat din umeri, cu gura plină de înghețată.

— S-ar putea să primesc un computer, am pus și eu ceva bani deoparte. Modelul pe care îl am eu e cam vechi. Plus că se mișcă greu, adică și mai greu decât alea de la bibliotecă.

— Știu. Te-ai plâns de asta. Eu tot cred că ai un virus de la jocurile alea cu mașini pe care le-ai jucat cu olandezii.

— Hei, jocul ăla e mișto de tot!

— Nici măcar nu pricepi despre ce e vorba. E în *olandeză*.

— Și?

Am râs, dar mi-am dat seama că râsul meu nu suna prea vesel.

— OK.

— Bine, Shelly, a spus el, lăsând lingura deoparte.

Toată lumea știe că, dacă Lee se oprește din mâncat, înseamnă că e ceva serios, așa că mi-a captat atenția imediat.

— Ce se întâmplă?

— Ce?

— Nu mă lua pe mine cu „ce?”. Ceva e cu tine. Acum ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

— Pe bune, nu-ți face griji, n-am nimic!

— E vorba de Noah, nu?

Am căscat ochii la el, speriată că până la urmă m-a prins. Trecuseră de-acum aproape două luni; deja începusem să mă gândesc că norocul nostru nu va mai dura mult.

Dar mai devreme nu părea suspicios sau ceva... Deci, ce voia să spună...

În capul meu nu era decât o întrebare: *Ce?*

— Știam eu!

— Lee, nu e... nu..., m-am bâlbâit eu, pierdută și speriată.

Îmi transpiraseră palmele și mi se strânsese stomacul. Brusc, înghețata mea cu caramel și căpșune nu mi s-a mai părut așa de apetisantă.

— Nu-l lăsa să te necăjească, Elle! a spus Lee cu blândețe, acoperindu-mi mâna cu palma și zâmbindu-mi cald, liniștitor. Vrea să aibă grijă de tine și știi că e cam exagerat, dar... mai suportă-l puțin, bine? Mai sunt doar două săptămâni și se termină școală, da? Anul viitor lucrurile vor fi altfel. Iar el nu vrea decât să nu pățești ceva.

Nu-mi găseam cuvintele.

Nu știa de întâlnirile noastre pe ascuns. Nu știa că era ceva între mine și fratele lui. Credea că mă preocupa faptul că Noah era ultraprotector cu mine și că nu-mi dădea voie să am un partener la Balul Verii.

Nu știam dacă eram ușurată sau dacă mă simțeam rău din cauza sentimentului de vinovăție. Era un amestec ciudat.

M-am străduit să zâmbesc. Uneori era așa de drăguț!

— Mersi, am îngânat eu. Și, da, ai dreptate. Am uitat că Noah pleacă în septembrie la facultate. Știi unde se duce?

Lee a clătinat din cap.

— Știi că voia să se ducă la San Diego, dar nu cred că s-a hotărât cu adevărat. Și-a depus dosarul și la vreo două facultăți din Ivy League.

— Serios?

Lee a dat din cap și a mai luat o lingură de înghețată.

— Da, chiar. O să fie ciudat când n-o să mai fie aici.

— Știi ce zici! Măcar o să fie mai multă liniște. Și atunci voi fi eu cel mai sexy tip din școală, a adăugat Lee cu un zâmbet plin de sine, care semăna ciudat de mult cu al fratelui său.

Semănau foarte bine: amândoi erau bruneteți, cu ochi albaștri, și aveau linia obrazului bine marcată. Și nasul lor era la fel, înaintea ca Noah să și-l rupă. Dar Noah era puțin mai înalt și mai musculos. Nu că Lee arăta prea rău; verile petrecute la sala de gimnastică și înotul își spusese cuvântul.

Am râs.

— S-o crezi tu, Lee!

— Doar fiindcă ți s-a pus ție pata pe fratele meu, m-a tachinat el.

— Termină! Nu mi s-a pus nicio pată!

A râs din nou și a mai luat o gură uriașă de înghețată. Mi-am dat ochii peste cap și m-am întors și eu la înghețata mea.

O parte din mine încă se mai gândea că Noah o să plece la facultate.

Într-un fel, aş fi vrut să rămână undeva mai aproape de casă, să ne vedem mai des. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc că urma să plece. Ar fi fost așa de aiurea! Și, cu siguranță, mi-ar fi fost dor de săruturile lui...

Apoi mi-am dat seama că mi-ar fi fost dor să stau, pur și simplu, cu el.

Dar mai era o voce care îmi spunea că ar fi bine dacă ar pleca la o facultate mai îndepărtată. Atunci aş putea să pornesc de la zero la școală, fără să-i mai amenințe el pe băieții care ar fi vrut să își dea întâlnire cu mine. Nu că aş fi avut vreo întâlnire adevărată, de la experiența dezastruoasă cu Cody, asta dacă nu puneam la socoteală rendez-vous-urile mele secrete cu Noah.

Am oftat. Viața mi se complicase foarte mult!

Capitolul 18

— DECI, ĂĂĂ...

Warren s-a rezemat de dulap, lângă mine.

— Da? l-am impulsionat eu, când am văzut că se oprește.

— Ți-ai găsit partener pentru bal?

Am clătinat din cap.

— Noah i-a speriat pe toți.

A râs agitat.

— Da, știi... păi, mă gândeam... Poate vrei să vii cu mine?

— Ca prieteni sau...

— Mă gândeam mai degrabă ca la o întâlnire, a spus el, evitând să se uite în ochii mei.

I-am zâmbit cu căldură, minunându-mă cât era de nervos. De obicei, era un tip sigur pe el.

— Nu știi, Warren...

— Păi, am putea merge doar ca prieteni.

— Ce zici de asta: dacă nu găsești pe altcineva cu care să te duci, atunci vin cu tine! Dar sunt convinsă că sunt o mulțime de fete care ar vrea să vină cu tine, i-am zâmbit eu iar.

El a părut puțin dezamăgit, dar a zâmbit.

— O să-ți aduc aminte de asta.

— OK, am râs eu. Baftă!

— O să am nevoie, a spus el. Toată lumea s-a repezit să-și caute partener încă de când s-au distribuit fluturașii. A mai rămas mai puțin de o săptămână.

— Știu. E aiurea. Eu mi-am luat rochia abia sâmbătă.

— Serios?

Am dat din cap.

— Păi, mă duc să văd dacă îmi găsesc o parteneră. Pa, Elle! Am închis dulapul și m-am întors. Am tresărit când l-am văzut pe Thomas chiar în fața mea. Zâmbea; în fine, de fapt, rânjea.

— Bună, Elle!

— Ăăă, bună...

Voiam să plec mai iute de acolo sau să-i spun lui să plece. Doar că nu aveam curaj. Apoi am înțeles ce voia să spună Lee când zicea că sunt prea drăguță. Presupun că asta era una dintre situații.

— Deci, de ce l-ai refuzat? m-a întrebat el, arătând cu capul spre Warren.

— Nu e treaba ta, m-am repezit eu. Dacă-mi dai voie...

Am încercat să trec pe lângă el, dar mi-a ținut calea. Am încercat pe partea cealaltă, dar el s-a mișcat din nou. Exact când voiam să mă uit urât la el, a făcut un pas în față, forțându-mă să mă lipesc de dulap.

— Atunci ce-ai zice să vii cu mine?

— Nu, mersi!

— Ei, hai, Elle, de ce nu? m-a întrebat el, cu același aer enervant și sigur de el. Tu nu ai partener, nici eu nu am parteneră. De ce nu?

— Pentru că *nu* vreau să vin cu tine. Bine?

Tocmai se pregătea să răspundă când cineva l-a îmbrâncit într-o parte, izbindu-l de dulap, iar eu am tresărit înspăimântată, cu inima bubuind.

— Tai-o! i-a spus Noah, amenințător.

Rory s-a strâmbat și l-a împins pe Noah. S-a uitat urât la el, apoi a plecat. Până să spun eu ceva, Noah m-a luat de mână și m-a tras după el.

— Unde mergem?

M-a băgat într-o săliță de studiu plină de computere, rafturi cu cărți, canapele și un dozator de cafea stricat. A închis ușa în urma noastră și, din fericire (sau poate din nefericire) camera era goală. În clipa aceea a sunat clopoțelul, anunțând începerea cursurilor. Eu aveam oră liberă, dar asta nu era relevant. Niciunul dintre noi nu s-a mișcat.

— Câți tipi pe ziua de azi? Patru? Sau cinci?

Am pufnit.

— Doi, de fapt. Iar Warren nici nu se pune. Deci unul.

— Dar ai înțeles ce am vrut să spun?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Am auzit că ți-ai luat o rochie, a continuat el. Cum arată?

— Minusculă, scurtă și strâmtă, i-am spus eu, sarcastic.

A ridicat o sprânceană, iar eu m-am strâmbat, oftând artistic.

— E până la genunchi, verde, iar partea de jos e fluidă. E chiar foarte frumoasă.

A dat din cap.

— Sună bine. Sunt convins că o să arăți superb.

Apoi a coborât vocea.

— Și, ăăă, dacă tot am întârziat...

A mai făcut vreo doi pași spre mine, iar eu am zâmbit, gata să mă ridic pe vârfuri ca să-l sărut. Știam că ar fi trebuit să gădesc o scuză să plec, dar nu voiam. Brațele lui m-au prins de mijloc, calde și sigure. I-am zâmbit cu gura pe buzele lui.

— Hei, Elle? Noah? Sunteți...

Lee a tăcut brusc.

M-am îndepărtat în grabă de Noah, m-am împiedicat și m-am chinuit să-mi recapăt echilibrul. Tremuram ca o piftie și am simțit brusc că mi-era greu să respir. M-am uitat la Noah, care înlemnise acolo, cu ochii la fratele lui.

Hărmălaia făcută de copiii care se duceau la clasă încetase, așa că ne-am trezit că stăteam toți trei acolo, înconjurați de tăcere.

Lee a închis gura, care până atunci rămăsese deschisă, apoi a inspirat, ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Numai că nu s-a auzit nimic.

Și eu amuțisem. *Trebuia* să înțeleagă: nu puteam să-l pierd. Nu ar fi trebuit să afle așa. Acum avea să mă urască definitiv. *Trebuia* să spun ceva.

Dar nu știam ce aș putea să spun ca să nu înrăutățesc și mai mult situația.

M-am uitat la Noah, care a ridicat imperceptibil din umeri; nici el nu știa ce ar trebui să facă.

— Noah? a spus Lee, în cele din urmă, cu voce gătuită, uitându-se la mine.

În ochii lui nu era tristețe sau furie, doar tulburare.

— Noah? Te rog, Shelly, spune-mi că nu este ceea ce pare. Spune-mi că există o explicație logică!

— Eu... Lee... Eu... trebuie să mă crezi, nu am... noi...

— Rochelle! a spus Lee, încordat. Spune-mi că nu e ceea ce pare!

S-a uitat în ochii mei. Mi-am dat seama că nici el nu credea în fărâma aceea de speranță, de fapt. S-a apropiat de mine cu pași grei și înceți, dar s-a oprit la vreo câțiva metri, ca și cum ceva îl ținea pe loc. Următoarele cuvinte spuse de el au fost o rugămintă disperată, care mi-a frânt inima.

— Te rog!

Iar eu am avut un singur răspuns, un răspuns care știam că o să-l facă să sufere și mai mult.

— Îmi pare rău, Lee, îmi pare așa de rău...

Am vrut să-l iau de mână și să-i spun din ochi că nu am vrut niciodată să se întâmple asta. Dar el s-a dat în spate, îndepărtându-se ca și cum ar fi avut o repulsie. Mi-au țâșnit lacrimi din ochi și am simțit un nod în gât. Dar nu voiam să plâng, să nu creadă Lee că încercam să-l impresionez.

— Te rog, Lee, nu e... nu am...

— Nu ai, ce? a izbucnit el, dar, oricât de mult se străduia să pară furios, simțeam durerea pe care i-o provoca trădarea mea. Nu m-ai mințit ca să poți să te culci cu fratele meu?

— Lee!

— Când aveai de gând să-mi spui, mai exact? Sau ai crezut că o să te poți ascunde la nesfârșit? Tu crezi că n-am observat *semnele de la ondulator* – a rostit cuvintele cu ironie – sau cât de agitată erai când primeai un mesaj? Crezi că n-am observat că se întâmpla ceva?

— Eu... nu am...

Am inspirat adânc, încercând să-mi adun gândurile.

— Dacă ai știut, de ce nu ai spus nimic?

— Așteptam să-mi spui tu, Elle! a țipat el. Am fost cei mai buni prieteni toată viața, iar acum ai secrete față de mine! Mereu ne-am povestit totul. M-am gândit că ai motive serioase să nu-mi zici, dar că, în final, o vei face.

Înainte să găsesc vreun răspuns, el a râs cu amărăciune.

— Și uite ce secret aveai tu! De-asta m-ai mințit tu atâta timp. Și m-ai lăsat să aflu așa.

— Nu trebuia să afli așa! m-am repezit eu, disperată.

Trebuia să mă asculte, trebuia să mă înțeleagă – trebuia să mă ierte.

— Atunci trebuia să-mi fi spus de la început, a țipăt el.

Nu-mi aminteam când ne certaserăm ultima oară cu adevărat. Mai aveam discuții din când în când; era ceva normal în orice relație. Dar niciodată nu fusese așa. Niciodată nu țipaserăm unul la altul.

— Ei, hai, Lee! Nu e doar vina lui Elle! a intervenit Noah, cu un ton degajat și calm, când a văzut că nici eu, nici Lee n-am mai spus nimic câteva secunde. N-o lua chiar așa! Tu...

— Tu! a spus Lee cu o voce care semăna mai mult cu un mârâit. Să nu îndrăznești să mă provoci! Cât de ipocrit poți să fii, cât? Să le spui băieților să stea departe de Elle, să nu se atingă de ea, iar tu o tratezi ca pe o târfă agățată în club!

Mușchii din obrazul lui Noah au început să tresară și am văzut cum strângea pumnii.

— Habar n-ai despre ce vorbești!

— Vrei să spui că nu te-ai culcat cu ea?

Lee a ridicat din sprâncene și s-a uitat la mine și la Noah, acuzator. Cum niciunul dintre noi n-a spus nimic, a luat tăcerea drept răspuns. S-a strâmbat și și-a trecut mâna prin păr.

— Știam eu. Deci, într-adevăr, te-ai culcat cu fratele meu! Mințindu-mă pe mine. L-ai ales pe el – un oarecare – în locul meu, cel mai bun prieten al tău. Dacă mi-ați fi zis acum că sunteți îndrăgostiți nebunește, poate ar fi fost altceva, dar...

— Nu, Lee, nu a fost așa. S-a întâmplat doar o dată.

A tăcut o secundă, apoi a întrebat:

— Când?

Vorbise așa de încet, încât, o clipă, am crezut că n-am auzit bine. Cu siguranță, momentul în care se întâmplase nu era cel mai important detaliu aici.

— Poftim?

— Când s-a întâmplat? a repetat el, uitându-se drept în ochii mei, însă eu am căutat să îmi feresc privirea.

Mi-era prea rușine.

— Rochelle!

— Acum vreo două luni, am bolborosit, tot cu ochii în podea. După petrecerea lui Warren.

— Adică... adică atunci când ați plecat mai devreme?

Am dat din cap.

— Când era beată? a strigat Lee, întorcându-se spre fratele lui. Te-ai culcat cu ea când era beată? După toate rahaturile pe care le-ai spus...

— Nu eram beată! am țipat eu. Nu sunt atât de tâmpită!

— Serios? a ripostat Lee. În clipa asta, mi-e greu să cred!

Dintr-odată, acel obstacol care îl ținuse potolit pe Noah a cedat, iar el s-a repezit la Lee, l-a apucat de gulerul tricoului și l-a trântit cu spatele de perete.

— Tu chiar crezi că aș putea s-o tratez așa? Tu chiar crezi că nu am niciun pic de respect pentru ea?

— Ai pus-o să mă mintă *luni în șir*.

— A fost alegerea ei, s-a răstit Noah, împingându-și iar fratele în perete.

Am văzut că Lee se uita la mine peste umărul lui Noah, iar eu nu am putut decât să îi arunc o privire jalnică. Da, fusese alegerea mea.

Mi-am mușcat buzele o clipă, uitându-mă cu atenție la fața prietenului meu. Pentru prima oară în viață, nu îmi dădeam seama la ce se gândea. Ochii îi erau întunecați, expresia lui era neutră și avea o atitudine calmă. În momentul acela era exact ca fratele lui, iar asta mă speria.

Dar, în loc să aibă o reacție față de mine, Lee a ridicat pumnul și l-a lovit pe Noah drept în falcă, suficient de tare ca acesta să slăbească strâmtoarea și ca Lee să-l dea la o parte. S-a mai uitat la mine o dată, cu o expresie incredibil de dezamăgită, apoi a ieșit și s-a îndepărtat în grabă pe coridor.

Noah și-a frecat falca.

— N-a fost o lovitură proastă!

Am căscat gura la el, după care am revenit la realitate. Nu era momentul să mă cert cu Noah. În clipa aceea, cel mai important era să fac în așa fel încât să nu-l pierd pe Lee.

În secunda următoare alergam după el pe coridor, strigându-l pe nume și încercând să-l ajung din urmă, în timp ce el cobora scările și se îndrepta spre parcare. L-am auzit pe Noah fugind după mine, dar nu l-am băgat în seamă. Nu conta decât Lee.

— Lee, te rog, oprește-te, stai o clipă! am strigat eu, ducându-mi o mână la coaste.

Mi se tăiase de tot respirația.

Lee era cam cea mai importantă persoană din viața mea. În afară de chestia cu Noah, știa totul despre mine. Știa cât purtam la sutien. Știa că nu-mi plăcea mirosul de jojoba de la șamponul pe care îl folosea înainte. La naiba, știa și de semnul din naștere în formă de căpșună pe care îl aveam pe fund! Eram ca frații de cruce! Nu puteam să-l pierd. Trebuia să fim cei mai buni prieteni până la moarte... și probabil ar fi trebuit să murim amândoi odată. Eram născuți la doar câteva minute distanță.

Lumea spune că te îndrăgostești și rămâi pentru totdeauna cu acea persoană; cu persoana care îți cunoaște cele mai ascunse și mai întunecate secrete și care te iubește chiar și așa, persoana care știe exact ce să spună ca să te facă să râzi, sau să zâmbești, sau să te simți mai bine. Persoana fără de care nu poți trăi, indiferent ce-ar fi.

Nu mă interesa deloc de cine aveam să mă îndrăgostesc, ca să fiu sinceră. Tot ce mă interesa era să nu-l pierd pe Lee.

Acesta s-a oprit brusc, cu spatele la mine. Vedeam cum, din cauza tensiunii, toți mușchii spatelui erau încordați și cât de greu respira. După un timp, care mie mi s-a părut un secol, s-a

întors să se uite la mine, exact când Noah s-a apropiat în fugă și s-a oprit în spatele meu.

Lee avea mâinile strânse în pumn, dar încă îi tremurau. Și obrazul îi tremura; făcea eforturi mari să nu plângă.

— Te rog! am spus eu încet. Nu e cum crezi tu!

— Atunci cum naiba e? s-a răstit el. Nu-mi vine să cred, Elle! Să mă minți atâtea luni și să te întâlnești pe ascuns tocmai cu fratele meu! Ai idee ce simt, când știu că prietena mea cea mai bună l-a preferat pe fratele meu, doar pentru sex?

— Nu am... adică nu l-am preferat. Nu, stai, vreau să zic, nu a fost doar pentru...

Am clătinat din cap, încercând în zadar să gădesc niște cuvinte cu sens.

— Nu am știut ce să fac! Știam că o să reacționezi așa dacă o să îți spun, dar eu... nu am putut... am crezut că e mai bine pentru tine, că...

— Știi ceva, Rochelle? Păstrează-ți cuvintele pentru cineva căruia îi pasă!

A urcat în mașină. A pornit motorul, a dat înapoi și a plecat. Iar eu nu eram convinsă că se va mai întoarce vreodată.

Capitolul 19

AM RĂMAS ACOLO, cu ochii la locul din care tocmai plecase mașina lui Lee. Huruitul motorului și scârțâitul cauciucurilor pe pietriș încă îmi mai răsunau în urechi.

M-am prăbușit la pământ, dar, de data asta, nu era nimeni să mă prindă.

Noah s-a apropiat încet, cu prudență, din spate. I-am auzit pașii și i-am văzut umbra, dar nu m-am uitat la el. Nu puteam să suport.

S-a oprit în spatele meu. Cu picioarele țepene și șovăielnice, m-am ridicat și m-am scuturat de praf.

Lee mă părăsise. Era prietenul meu cel mai bun, geamănul meu, jumătatea mea. Și mă părăsise.

Mă ura. Stricaseam totul.

Dacă i-aș fi spus mai demult; dacă n-am fi fost atât de idioți, încât să ne sărutăm la școală sau...

Sau dacă nu aș fi fost cu Noah, pur și simplu...

Am oftat și mi-am trecut degetele prin păr. Dacă Lee n-avea să mai vorbească niciodată cu mine? Dacă îl pierdusem, nu doar pentru un timp, până când avea să-și revină, ci pentru totdeauna?

Noah mi-a pus ușor mâna pe umăr.

— Elle! a început el încet, dar eu i-am dat mâna la o parte și m-am îndepărtat.

Dacă n-ar fi fost Noah și cabina aia idioată de săruturi, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Elle! a spus el iar, când a văzut că plec.

— Lasă-mă în pace! l-am repezit eu.

Aveam o voce înfrântă, dar nu oglindea nici pe departe cât de rău mă simțeam. Noah nu a încercat să vină după mine. M-am întors spre școală, singură.

Nu m-am putut concentra la nicio oră în ziua aceea. Lee nu a mai venit; când mă întreba cineva, spuneam că i-a fost rău și s-a dus acasă. L-am evitat pe Noah și am încercat să mă port ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Am vorbit cu Dixon să mă ducă acasă, după ce am ignorat toate mesajele scrise și vocale trimise de Noah.

— Sigur ești bine, Elle? Arăți de zici că îți vine să vomți, a spus Cam.

Dixon a călcat frâna.

— Dacă ai de gând să dai la rațe, te rog s-o faci afară, nu în mașină!

Am clătinat din cap, încercând s-o iau în glumă.

— Nu am de gând să vomit, nu te speria! Sunt doar... cred că am luat și eu boala lui Lee.

— Mare surpriză! a râs Cam. Voi doi nu puteți nici să vă îmbolnăviți separat, este?

— Presupun că nu, am murmurat eu.

Când am ajuns acasă, mașina tatei era deja pe alee. Uitasem că antrenamentul lui Brad se anulase – singura zi în care eram și eu singură acasă, m-am gândit eu, oftând, în timp ce deschideam ușa.

— Elle? Tu ești? a strigat tata din bucătărie.

— Da, bună!

M-am dus la el și i-am zâmbit.

— Treabă?

A dat din cap.

— Toată echipa încearcă să încheie afacerea până miercuri, așa că e destul de stresant. Mai târziu, la cinci jumătate, am teleconferință. O să dureze cam vreo oră. Îi pregătești tu masa lui Brad? Avem lasagna la congelator.

— Sigur! i-am spus. Nicio problemă.

Am făcut cafea pentru amândoi, apoi mi-am luat cana și am trecut în sufragerie, ca să-l las pe tata să lucreze. Brad era întins pe jos, înconjurat de hârtii, și părea că era cu ochii în manualul de matematică. Se auzea însă slab de tot sunetul de la Super Mario Bros, iar el a tresărit când am intrat în cameră.

— Dă-mi! i-am cerut eu.

— Ce să-ți dau? Tema la mate? Uite-o aici, poftim! Am ajuns la unghiuri.

Am râs sarcastic.

— Foarte amuzant. Dă-mi consola!

Fratele meu s-a uitat la mine, încăpățânat. I se vedea la subraț consola roșie de plastic Nintendo DS.

— Bine, i-am spus eu degajată, înseamnă că trebuie să pun mai multe legume la masă. Mă gândesc la broccoli.

A mijit ochii.

— N-ai curaj!

— Pune-mă la încercare!

— Uff, bine! Doamne, Elle, ce enervantă ești!

A împins spre mine consola, pe podea, și s-a întors la tema de la matematică, pe care am observat că nici n-o începuse. M-am instalat pe canapea cu volumul de poezii după care învățam la engleză, ca să-mi beau cafeaua și să încerc să nu mă mai gândesc la Lee și la Noah.

Încercarea de a-l analiza pe Larkin nu îmi împiedica însă mintea să zboare. Ce s-o fi întâmplat când Noah a ajuns acasă? Oare s-or fi luat la bătaie?

Nu voiam să vorbesc cu Noah. Nu aveam nevoie decât de Lee, iar el nici nu mi-ar fi răspuns la telefon, dacă l-aș fi sunat. Așa că nu aveam cum să știu ce se întâmpla cu frații Flynn. Îmi doream cu disperare să mă duc acasă la ei, dar afară ploua torențial și tata nu m-ar fi lăsat să ies sub nicio formă pe o vreme atât de căinoasă, iar dacă Lee nu ar fi vrut să mă primească, ar fi trebuit să-i mărturisesc totul tatălui meu.

Nu că mi-era teamă că n-ar fi înțeles, dar nici măcar nu aș fi știut cu ce să încep. Nu puteam să intru în bucătărie ca o floare și să anunț: „Hei, știai că am avut o relație secretă cu Noah Flynn, iar acum Lee a aflat și mă urăște? A, și poate vrei să-ți mai fac o cafea, dacă tot am venit!”

Da, sigur.

Ar fi fost perfect.

Abia pe la opt seara, când a sunat telefonul, am aflat ceva.

— Alo? a răspuns tata. A, bună, June, ce mai faci?

Îmi dădeam seama că vocea ei sună aproape isteric, dar nu auzeam ce spunea. Tata s-a uitat la Brad și la mine, apoi a plecat cu telefonul pe hol, ca să nu auzim.

— Ce-a fost asta? m-a întrebat Brad.

— De unde să știu? m-am răstit la el.

— *De unde să știu?* m-a îngânat el, iar eu i-am aruncat cu o pernuță în cap, drept răspuns, încercând să aud ce spunea tata.

Mi-era rău de la stomac. Ce se întâmpla?

În sfârșit, tata a revenit în cameră, uitându-se fix la telefonul din mâna lui.

— Noah a plecat de acasă.

Mi s-a oprit inima.

— Cum adică, Noah a plecat de acasă? Unde a plecat?

— S-a certat rău cu Lee, iar June zice că a luat o geantă și a plecat. Nu le-a spus unde pleacă sau cât are de gând să stea. Nu răspunde la mobil, așa că Matthew a plecat după el, încercând să-l găsească.

Tata a clătinat din cap, cu tristețe.

— Păi... adică... n-are cum să... nu putea să ajungă prea departe, nu? m-am bâlbâit eu.

— Nu știu. A plecat acum vreo douăzeci de minute.

Mi s-a strâns stomacul, ca și cum aș fi fost într-un carusel. Am înghițit în sec.

— June ți-a explicat... de ce s-au... certat?

Tata s-a uitat în ochii mei, după care a spus:

— Brad, ce-ar fi să te duci să faci un duș și să te pregătești de culcare?

— Ce? Nu-i corect, nu e nici ora nouă!

— Brad!

— Bine! a bombănit fratele meu și a plecat tropăind pe scări.

Ușa de la dormitor s-a trântit în urma lui. Tata a oftat, apoi s-a așezat în fotoliu, iar eu am înțeles că trebuia să mă așez.

— După câte se pare, a spus tata, împreunându-și mâinile, s-au certat din cauza ta. Ai ceva să-mi spui, Elle?

Am înghițit în sec și am simțit iar că-mi venea rău.

— Ce a zis June?

— Nu evita întrebarea, domnișoară!

M-am uitat la genunchi.

— Eu am... într-un fel... mă întâlneam cu Noah.

— Cum adică, te întâlneai cu el „într-un fel”?

— Ăăă, păi... la cabina de săruturi pe care am făcut-o noi pentru carnaval, el m-a sărutat și după aia... ăăă, noi am... presupun că se poate spune că ne întâlneam pe ascuns.

- Ai avut o relație cu el.
- Nu chiar! E complicat!
- Atunci vorbește!

Exista vreo modalitate în care să explic situația fără să-l dezamăgesc pe tata? Știam că nu îl simpatiza prea tare pe Noah – cu bățile lui, cu motocicleta lui... Dar nu fusese niciodată o problemă... până acum. Fiindcă în niciun caz n-ar fi fost fericit că aveam o relație cu Noah.

— Ne-am întâlnit pe ascuns fiindcă nu voiam să aflu Lee. Noah și cu mine ne certăm tot timpul și nu am crezut că relația noastră ar putea să meargă, dar așa fi vrut, și de-asta am continuat, apoi Lee a aflat și acum totul s-a terminat și viața mea e distrusă.

Am inspirat adânc după ce am terminat.

Tata arăta... OK, cred că „siderată” e singurul cuvânt care putea descrie expresia lui. Ca și cum n-ar fi vrut să creadă. Am lăsat iar ochii în podea.

- De cât timp durează povestea asta mai precis, Rochelle?
- De vreo două luni. De la carnaval.

Tata și-a scos ochelarii și i-a ridicat pe frunte, apoi a început să se frece la ochi, așa cum făcea când era stresat.

- Și în timpul ăsta, nu i-ai spus nimic lui Lee?
- Am crezut că-l protejez, am explicat eu.

Tata a clătinat din cap.

— Ciudat mod de a-l proteja. Dar... Noah? Dintre toți băieții? Nu e chiar cel mai... stabil, când e vorba de relații.

- Știu, știu, nu e băiatul ideal sau ceva, dar...
- Îl iubești cumva?
- Ce? Nu! am exclamat. Nu, sigur că nu!

Tata s-a mulțumit să ofteze. Am continuat să vorbesc, încercând să mai minimalizez daunele.

— Mă face fericită, tată!

S-a uitat iar la mine, încruntat.

— Ești sigură, Elle?

Am dat din cap.

— Da.

Aveam vocea răgușită și, nu știu de ce, abia mă abțineam să zâmbesc. Am clătinat din cap, am încercat să-mi dreg vocea și m-am ridicat.

— Deci ce s-a întâmplat cu Lee și Noah? Ce ți-a spus June?

— Erau la masă, mi-a răspuns tata, și Lee s-a enervat pe neașteptate. A început să țipe la Noah, apoi s-au certat, Noah s-a dus sus, a luat o geantă și a ieșit pe ușă.

A sunat din nou telefonul și amândoi ne-am uitat la ecranul lui luminos, pe măsuța de cafea. Tata a răspuns, iar eu am stat ca pe ace, ascultând frânturi de discuție.

— Bună! Hmmm... Da, acum am vorbit cu ea. Cum? Nu, nu, n-am idee...

A oftat iar, după care câteva momente doar a ascultat.

Apoi mi-a întins telefonul.

— Vrea să vorbească puțin cu tine!

Îmi tremura mâna când am luat telefonul.

— Alo?

— A, Elle, bună! Ascultă, ai idee unde s-ar fi putut duce Noah? Nu răspunde la telefon, Matthew n-a putut să-l găsească și... nu știm unde să-l mai căutăm.

— Eu... îmi pare rău, chiar nu știu.

A oftat, așa că am adăugat:

— El e impulsiv, știți asta. Poate că s-a dus doar să facă o tură cu mașina, să se calmeze. Se va întoarce acasă, nu vă faceți griji!

— Ei bine, a spus ea, cu o oarecare prudență, presupun că tu îl cunoști mai bine decât oricare dintre noi, nu, Elle?

— Nu... n-am vrut să spun că...

Dar nu am putut formula un răspuns coerent, nu îmi găseam cuvintele.

— E în regulă! Am cam bănuir că a apărut o fată în viața lui. Se purta altfel. Doar că niciodată nu m-am gândit că tu ești fata.

Nici de data asta nu am avut un răspuns în afară de:

— Ăăă...

— Ascultă, dacă ai vreo veste de la el, te rog, te rog, doar spune-mi că e OK!

— Sigur!

Apoi, înainte să spună ea „mulțumesc” și la „revedere”, m-am repezit:

— Lee e acolo? Aș putea să vorbesc cu el.

— Eu...

S-a oprit.

— Nu cred că e o idee prea bună în clipa asta, Elle. Îmi pare rău!

— Nu vrea să mă vadă, așa-i?

— Nu, a spus ea, șovăind puțin. Vrei să mi-l dai iar pe tatăl tău, te rog?

— Sigur! La revedere!

— La revedere, Elle!

I-am întins din nou telefonul tatălui meu. Conversația nu a mai durat mult; tot ce am auzit a fost:

— Îhî, știu, da... Nu, am înțeles... da, sigur.

Restul serii nu am mai vorbit prea mult. Mă gândeam că poate ar trebui să-l sun pe Noah, în caz că ar răspunde, doar ca s-o liniștesc pe mama lui. Dar nu-mi venea să pun mâna pe telefon s-o fac.

Știam că tata era dezamăgit de mine. Poate ar fi fost mai bine dacă m-ar fi certat, sau dacă s-ar fi arătat furios, supărat,

sau ceva – orice ar fi fost mai bine decât atmosfera mută și neplăcută care ne înconjura.

Era nouă și douăzeci și trei de minute când am simțit că nu mai puteam suporta.

— Mă duc la culcare! l-am anunțat eu, ridicându-mă.

Tata nu a spus nimic până aproape să ies din sufragerie.

— Pot să înțeleg de ce nu mi-ai spus mie, dar lui Lee? Elle, trebuie să vorbești cu el! Va trece peste asta. Sunteți prieteni de prea mult timp ca să lăsați să vă despartă așa ceva.

Nu am putut decât să dau din cap.

— Sper să ai dreptate, tată! Sper din tot sufletul să ai dreptate!

Capitolul 20

NU AM PUTUT să adorm, oricât am încercat; mi-era imposibil să mă relaxez când îmi făceam atâtea griji. Îmi făceam griji pentru Noah, desigur, dar cel mai mult pentru Lee. Noah era capabil să aibă grijă de el, n-avea să pățească nimic. Dar Lee? Nu putea să repare toate astea cu un plasture.

S-a făcut miezul nopții când am simțit că nu mai rezistam. Am luat telefonul și am format doi pe apelare rapidă.

A sunat. A sunat, și a sunat, și a sunat. Și, când era gata să intre căsuța vocală, a răspuns.

— Shelly?

Am răsuflat ușurată; nu-mi dădusem seama că îmi ținusem respirația.

— Lee!

Câteva clipe am tăcut, singurul semn că eram amândoi la telefon fiind respirația noastră. Eu am spart tăcerea.

— Ce faci?

— Sincer? Nu știu.

Am dat din cap, cu toate că nu mă putea vedea.

— Îmi pare așa de rău, Lee! Sincer, n-am vrut niciodată să se ajungă aici. Nu așa!

A oftat.

— Da, dar tot s-a întâmplat.

— Știu, știu. Am dat-o în bară rău de tot.

— Ăsta-i eufemismul secolului, a pufnit el, dar am auzit clar hohotul de râs pe care a încercat să-l mascheze tușind.

Am pufnit și eu în râs.

— Știu! Îmi pare rău. Doar că... mi s-a părut că e cea mai bună variantă, să nu-ți spun. Știam că o să te superi când o să afli că m-am întâlnit pe ascuns cu fratele tău. A fost o prostie din partea mea... Am tot vrut s-o termin și detestam faptul că trebuia să te mint, dar n-am terminat-o, am mers mai departe, și...

M-am întrerupt, neștiind ce să mai spun.

— Am crezut că e mai bine să nu-ți spun: era posibil ca relația noastră să nu meargă și nu voiam să fii prins la mijloc. Am crezut că... te protejez.

N-a spus nimic mult timp. Știam că era încă acolo, îi auzeam respirația în telefon.

— Îmi pare rău, Lee! Îmi pare așa de rău!

Nu m-a surprins că aveam ochii plini de lacrimi. Mi-am tras nasul, încercând să nu plâng. Lee și-ar fi dat seama că jelesc, chiar dacă nu mă vedea.

— Mă urăști?

A trebuit să-l întreb. Nu suportam să nu știu, mai ales că nu îmi răspundea.

— Lee?

— Nu... nu te urăsc, a răspuns el, șovăitor. Dar în mod sigur nici nu te plac prea mult în clipa asta. Nu pot să cred că te-ai ferit de mine atâta timp! Și Noah, la fel, când eu credeam că voi doi nu rezistați nici cinci secunde fără să vă certați.

A fost rândul meu să tac. Mi-era mult prea frică să nu înrăutățesc situația.

Mi-am înăbușit un căscat.

— Culcă-te, Elle! a oftat Lee, cu vocea blândă și caldă. Ne vedem dimineață!

— Adică vii să mă iei la școală?

— Normal că vin. Când n-am venit?

Atunci am început să plâng, dar erau lacrimi de ușurare. Mi-am șters obrazii cu dosul palmei. Nu voiam să mă audă Lee și să mă creadă penibilă.

— Ne vedem dimineață! a repetat el. Noapte bună, Elle!

— Noapte bună! i-am răspuns eu.

Dar chiar înainte să închidă, am spus repede:

— Lee?

— Da?

— Știi că te iubesc, nu?

I-am simțit zâmbetul în voce când a spus:

— Da, știi. Și eu te iubesc! Deși asta nu înseamnă că trebuie să te plac tot timpul.

A fost rândul meu să zâmbesc.

— Știi!

Se spune că, dacă iubești pe cineva, îl lași să plece. Ei bine, nici în ruptul capului nu l-aș fi lăsat pe prietenul meu să plece fără să mă lupt pentru el.

Apoi am închis. În câteva secunde am adormit.

A doua zi dimineață, m-am așezat la măsuța de toaletă ca să-mi acopăr cu anticearcăn pungile de sub ochi. Nu voiam să bănuiescă nimeni că s-a întâmplat ceva; nu puteam să povestesc nimănui despre Noah. Oricum, asta nu l-ar fi făcut pe Lee să se simtă mai bine.

Sunetul inconfundabil al celor două claxoane scurte m-a făcut să sar de la măsuță. Aveam un zâmbet uriaș, care se întindea de la o ureche la alta. Am înhățat rucsacul și am fugit pe scări.

— Ne vedem diseară! am strigat eu.

— A venit Lee? m-a întrebat tata.

— Da. Pa!

Am urcat pe scaunul din dreapta al Mustangului și m-am aruncat de gâtul lui Lee. Frâna de mână mi-a intrat în burtă și m-am lovit cu cotul de volan, dar nu-mi păsa. Îl aveam pe Lee. Doar asta conta.

El a râs și m-a strâns în brațe cu putere.

— Și mie îmi pare bine să te văd.

— O să fac orice ca să-mi răscumpăr greșeala, jur! Pe cuvânt, îmi pare tare rău!

— Știu, a spus el. Și o să-ți aduc aminte de asta!

— Orice, în limite rezonabile, am adăugat eu. Deci fără provizii de *milkshake* pe viață. Știi că trebuie să pun bani deoparte pentru facultate.

El s-a oprit un pic, cu mâna deasupra schimbătorului de viteze, și s-a uitat în ochii mei.

— Mi se pare corect! Atunci ce-ai zice de un sărut?

Am clipit.

— Poftim?

— Ai auzit bine.

Avea o sclipire jucăușă în ochi, dar eu tot nu-mi dădeam seama dacă glumea sau nu.

— Asta-i partea când prietenul meu cel mai bun îmi declară că e îndrăgostit nebunește de mine? am încercat eu să glumesc și am râs agitată.

Lee a întors capul, evaziv, și-a dres vocea și a băgat în viteză. Cred că inima mea chiar se oprise.

— Păi...

Și-a dres din nou vocea, s-a răsucit un pic în scaun și și-a pus centura.

O fracțiune de secundă am rămas cu gura căscată, înainte ca el să înceapă să râdă. I-am zâmbit, după care am râs și eu. L-am plesnit peste braț cu dosul palmei, iar el s-a ferit.

— Glumeam! a zis el. Nici nu se pune problema. Dar n-am putut să rezist. Chiar ai crezut că vorbesc serios? Ei, hai, Shelly, ar fi fost prea aiurea!

Am zâmbit.

— Da, aici ai dreptate!

A ieșit de pe alee și am tăcut amândoi câteva secunde, apoi eu l-am întrebat, timid:

— Ai mai... ăă... ai mai vorbit cu fratele tău de aseară?

Mâinile lui Lee s-au strâns mai tare pe volan; încheieturile i se albiseră.

— Nu, mi-a răspuns el printre dinți. Și știi ce zic eu? Călătorie sprâncenată! Dacă chiar nu poate să se descurce cu mizeria pe care el singur a făcut-o, atunci înseamnă că e doar un laș. Ai și tu partea ta de vină, dar nu trebuia să te trateze așa. Meriți ceva mai bun.

Am clătinat din cap. Nu puteam fi de acord cu asta.

— Nu se va schimba niciodată, Elle! Mereu va fi un fustangiu egoist.

— Nu cred că într-adevăr gândești așa.

Niciunul dintre noi nu era sută la sută sigur de povestea asta cu „fustangeala”, dar uite că acum Lee o credea.

A ridicat din umeri.

— E Noah.

Ca și cum ăsta era răspunsul la toate.

Din păcate, nu mi se părea că era răspunsul corect; răspunsul care aș fi vrut să explice totul.

În dimineața aceea mă trezisem devreme și nu mai putusem să adorm. Eram mult prea ocupată să mă gândesc la Noah

și la relația noastră, indiferent ce fel de relație era. Eram fericită cu Noah, da, dar Lee rămânea în continuare cea mai importantă persoană din viața mea și nu puteam risca să-l pierd. Iar dacă asta însemna că trebuia să sacrific relația cu Noah, o făceam fără să clipesc.

Nu știam însă ce părere avea Noah despre toate astea.

Oare ar mai fi vrut să fim împreună? Poate pentru el era doar ceva trecător, ceva care să dureze până pleca la facultate, în toamnă. Ceva care, oricum, i-a dat mult prea multe bătăi de cap.

— Ce e? m-a întrebat Lee.

— Nimic. Nu contează!

De data asta nu a mai insistat.

La școală nimeni nu părea să suspecteze că s-ar fi întâmplat ceva; nici măcar vreun zvon nu circula. Totul era absolut normal. Așa cum ar fi trebuit să fie.

M-am uitat pe furiș la Lee, când stăteam de vorbă cu colegii. El mi-a prins privirea și mi-a zâmbit cam fără chef, ridicând un umăr. Și el se simțea la fel de aiurea ca mine, purtându-se ca și cum totul mergea ca pe roate.

N-a fost prea rău până când ne-am dus spre sala de clasă și, peste zgomotul făcut de elevii care treceau pe coridor, m-am auzit strigată.

— Elle! Stai o secundă! Elle!

Inima a început să-mi bată mai tare. Era vocea lui Noah. M-am agățat de brațul lui Lee și m-am uitat la el, disperată. Ce trebuia să fac acum?

— Elle!

Se apropiase. Nu voiam să dau ochii cu el în clipa aceea.

— Elle, stai!

L-am luat de braț pe Lee și l-am tras după mine pe primul coridor. Ne-am oprit chiar în fața clasei.

— Nu pot să dau ochii cu el chiar acum! i-am explicat încet, lăsându-i, în sfârșit, brațul.

— Da, nu te condamn.

Mi-a zâmbit.

— Nu te mai gândi la el!

— O spui de parcă ar fi foarte simplu. N-o să pot să-l evit toată viața. E fratele tău, pentru numele lui Dumnezeu!

— Mersi că mi-ai amintit! a mormăit el, iritat.

Apoi a oftat și și-a trecut de vreo câteva ori mâna prin păr, ciufulindu-l și mai mult.

— Nu contează, dar presupun că ai dreptate. O să fie destul de aiurea acum pentru voi.

— Mulțumesc pentru susținere! am bombănit, sarcastic.

— Hai!

A intrat în clasă și așa s-a încheiat discuția.

Am reușit să-l evit pe Noah până la pauza de prânz.

Stăteam cu Rachel și cu Lee, care se așezaseră sub niște copaci de lângă terenul de fotbal.

— Foarte sănătos, a comentat Rachel, arătând cu capul spre doza cu suc de portocale și ciocolata pe care le aveam.

— Da! Doar mă știi, mereu înnebunită după alimentele sănătoase.

— Am auzit de chestia aia cu Flynn, adică Noah, a spus ea încet, zâmbindu-mi cu simpatie.

Imediat, Lee s-a ridicat în picioare, apoi s-a aplecat și a sărutat-o repede pe Rachel.

— Mă duc să joc fotbal cu băieții! Ne vedem mai târziu.

— Subiectul e încă destul de sensibil, am mormăit eu. Mai mult pentru Lee.

— Da, dar m-am gândit că poate ai vrea să vorbim, ca fetele.

— Ai perfectă dreptate!

— Deci...

S-a lăsat pe spate, rezemată pe coate, și m-am așezat și eu lângă ea, în aceeași poziție.

— Chiar îți place de el? Sau a fost doar sex?

Am roșit.

— Asta s-a-ntâmplat doar o dată. După aia mi-a fost prea frică să nu ne prindă cineva.

Am expirat pe nas, căutând cuvintele potrivite.

— Nu are el prea multe calități. Uneori e prea protector, se bate, e impulsiv...

— Dar, indiscutabil, e sexy, a contracarat ea. Să nu-mi spui că asta nu e o calitate!

Am râs.

— Ai grijă, practic, vorbești despre cumnatul tău!

A ridicat din umeri și ne-am amuzat amândouă. Aș fi vrut să schimb subiectul, dar nu găseam nicio metodă subtilă.

Rachel a continuat discuția.

— Lui Lee o să-i fie destul de greu dacă nu te împaci cu fratele lui. Îmi dau seama că e aiurea pentru el, iar dacă vei ajunge să suferi, s-ar putea să nu mai vrei să-l vezi pe Lee și atunci i-ai lipsi, și știu că nu vrea să-și piardă nici fratele, și...

S-a întrerupt, și-a mușcat buzele și s-a uitat în altă parte.

— Lee ți-a spus toate astea?

A zâmbit, vinovată.

— Ieri, când m-a sunat, părea că era gata să izbucnească în plâns, știi? Nu vrea să te piardă. Voi sunteți ca niște frați gemeni.

Am rupt un fir de iarbă și l-am răsucit pe deget.

— Majoritatea prietenelor pe care le-a avut s-au simțit amenințate de apropierea noastră. Ziceau că le era teamă de o

chestie din aia, știi, când te îndrăgostești de prietena cea mai bună. Ceea ce e, pur și simplu, caraghios și mai mult decât aiurea, știi? În fine. Ideea e că mă bucur că tu nu ești așa.

Am râs.

— De fapt, cred că ești prima dintre prietenele lui care nu mă urăște.

— Semănați ca două picături de apă. Nu aș putea să-mi închipui că ați avea o altfel de relație.

— În sfârșit, am exclamat eu, mai e cineva care își dă seama de asta, în afară de Cam și de Dixon!

— Dar, după cele ce mi-ai spus, parcă sunt puțin neliniștită că a avut așa de multe prietene.

— N-au fost chiar așa de multe, de fapt, am liniștit-o. O să-ți spun un secret!

— Ooo, sunt numai urechi, a spus ea și am început amândouă să râdem. Dă-i drumul!

— Ești prima fată pentru care m-a lăsat baltă. Așa că trebuie să fie ceva serios între voi.

— Sper, a spus ea. Chiar îl plac foarte mult.

— Ar fi cazul! N-ai văzut cum se uită la tine?

I s-a îmbujorat toată fața.

— Deci nu e doar imaginația mea?

Am clătinat din cap.

— Vă stă foarte bine împreună!

— Mulțumesc!

Am stat în tăcere un pic, uitându-ne la băieții care se jucau în fața noastră.

— Deci ce crezi că o să faci în privința relației cu Flynn? Adică Noah. Doamne! Lee îmi tot spune să-i zic Noah, dar mi se pare așa aiurea, știi?

Am oftat. Credeam că reușisem s-o abat de la subiectul ăsta.

— Nu știu. N-ar trebui să fac nimic, dar vreau să fac și... sunt deabusolată. Iar Lee...

Am oftat iar.

— Nu știu.

— Păi, ar fi bine să te hotărăști repede.

— De ce?

— Vine spre noi.

Am sărit în sus și am vărsat suc în iarbă.

— Rahat! am mormăit și m-am ridicat repede, ca să nu mi se ude pantalonii.

M-am scuturat de praf, am ridicat capul și l-am văzut pe Noah, care traversa cu pași mari terenul de fotbal, îndreptându-se spre mine cu o expresie hotărâtă. Toate privirile erau îndreptate asupra lui sau asupra mea, vorbind de câteva fete extrem de geloase.

— Elle! Unde te duci? a strigat Rachel după mine.

Am alergat spre toaleta fetelor de parcă luase ceva foc. M-am încuiat într-o cabină și am refuzat să ies de acolo, cu toate că fetele – Rachel, Lisa, Olivia, Jaime și Karen – au încercat să mă convingă să las prostiile.

Nu am făcut-o decât când am auzit bubuituri în ușă și pe Lee strigând:

— Shelly, mișcă-ți fundul de acolo în clipa asta!

Am deschis ușa.

— Nu poți să intri aici! E toaleta fetelor!

— Nu mă interesează! Hai afară! Adună-te!

— Lee Flynn! Ce Dumnezeu faci aici? a strigat o profesoară care apăruse pe neașteptate, domnișoara Harris, una dintre profesoarele de matematică.

— Ăăă... probleme feminine? Am crampe foarte mari, să știți.

— Ieși afară imediat, tinere, dacă nu vrei să fii pedepsit două săptămâni!

Lee și-a dat ochii peste cap, apoi m-a luat de mână, înainte să apuc să spun sau să fac ceva. Nu voiam să aibă probleme, așa că l-am lăsat să mă târască după el. Totuși, o clipă, norocul a fost de partea mea: a sunat clopoțelul și a trebuit să intrăm în clasă. În timpul orei de engleză, mi-am verificat telefonul. Alt mesaj de la Noah.

L-am șters fără să-l citesc.

Capitolul 21

NOAH NU A VENIT acasă nici marți, nici miercuri. Părinții lui tot nu primiseră vreo veste de la el, dar erau mulțumiți că Lee îl văzuse la școală și că era teafăr și nevătămat. Eu am continuat să-i ignor mesajele scrise și vocale și să-l evit la școală. Miercuri seara a sunat pe fix, iar tata a răspuns. I-a închis telefonul aproape instantaneu.

Joi dimineață n-am mai avut noroc.

Am intrat la toaletă înainte de oră și, când am ieșit, am dat peste ceva – nu, stai. Peste cineva.

— O, vai, scuze! am spus eu automat.

Eram așa de amețită, încât nu m-ar fi surprins să constat că i-am cerut scuze unui zid de cărămidă. Cu siguranță chiar așa se simțea...

Aaa! *Pe aproape.*

— Ah!

Am încercat să trec pe lângă el, dar m-a oprit, punându-mi mâna pe braț.

Noah arăta... ei, ca s-o spun direct, arăta absolut groaznic.

Avea pungi sub ochi, am presupus eu că din cauza mai multor nopți nedormite, și mirosea slab a fum de țigară.

Hei, așa era Flynn, la urma urmelor; n-ar fi trebuit să fiu surprinsă. Cine putea să spună dacă nu era cumva și beat?

— Trebuie să vorbim! a spus el cu vocea puțin răgușită.

Fără să mai aștepte răspunsul meu, m-a tras degrabă în cea mai apropiată sală goală și a închis ușa.

M-am așezat pe marginea catedrei, iar el a rămas lângă ușă.

— Ce mai faci? m-a întrebat Noah abrupt, uitându-se drept în ochii mei.

M-am încruntat, nedumerită și mai mult decât surprinsă.

— Mult mai bine, acum că Lee m-a iertat, dacă asta voiai să știi.

— Măcar unul dintre noi se simte bine, a murmurat el, trecându-și palmele peste față. Acum e prea târziu să mai facem ceva. A ieșit totul la iveală.

Am avut senzația că mă acuza și m-am zbârlit la el:

— Hei, ascultă, nu mi-am dorit să-i spun în felul ăsta...

— Nu te-am învinuit pe tine, Elle, a spus el repede. Eu... ascultă, trebuie să vorbesc cu tine și...

— Vorbește, atunci! l-am îndemnat și vocea mea a sunat mai calmă și mai încrezătoare decât eram.

Nu că-mi părea rău. Eram bucuroasă că el (așa speram) nu-și dădea seama că, din cauza neliniștii, pulsul meu o luase razna, că palmele îmi transpiraseră și că stomacul mi se făcuse ghem.

— Eu...

A înghițit în sec, iar mărul lui Adam s-a mișcat în sus și-n jos.

— Îmi pare rău! Am profitat de tine și m-a durut că ai suferit când a aflat Lee. Trebuia să-i fi spus de la început. Nu ar fi trebuit să te las să-l minți așa. A fost și vina mea. Îmi pare rău!

A spus toate astea așa de repede, de parcă încerca să scoată cuvintele înainte de a le putea lua înapoi, iar eu am avut impresia că nu auzeam bine. Și... și părea că fiecare cuvânt era sincer. Ca și cum era cu adevărat distrus de cele întâmplare.

— Știu, a spus el rar, că probabil nu mai vrei să-mi mai vezi mutra niciodată și te înțeleg, dar...

— Pot să te întreb ceva?

— Ăăă... da.

— Unde ai fost zilele astea?

El mi-a zâmbit cu amărăciune și a ridicat privirea de la bocanci ca să se uite la mine.

— Am stat la un motel. Nu am vrut să înrăutățesc și mai mult relația ta cu Lee. Am încercat să uit de tine. N-am putut să dorm, așa că m-am plimbat cu mașina. Nu pot să-mi iau gândul de la tine, a adăugat el încet.

Nu era chiar răspunsul pe care îl așteptam.

Dar îl cunoșteam pe Noah. Nu era genul care să mintă.

A venit mai aproape de mine – atât de aproape, încât m-am dat jos de pe catedră ca să nu mă blocheze acolo – și s-a oprit în fața mea, înalt, cu corpul aproape lipit de al meu.

— Nu știi ce naiba ai tu, Elle, dar nu pot să... nu pot...

— Ce?

— Mă înnebunești, a fost răspunsul lui, spus cu voce scăzută, tandră, intimă. Mă înnebunești de tot! Am nevoie de tine!

Inima mea, care până atunci bubuise, s-a oprit brusc, apoi a început să bată sălbatic. Ce spunea? Nu era nimic. Nu era ca și cum ar fi fost îndră....

Lee abia mă iertase. Poate că nu trecuse peste asta, dar, cel puțin, mă iertase.

Iar acum Noah voia să... o luăm de unde rămăseserăm? Nu era în toate mințile dacă era de părere că aș putea să fac una ca asta.

După ce fusesem pe punctul de a-l pierde pe cel mai bun prieten al meu, voiam să termin anul acesta în liniște. Ceream prea mult? Pe urmă, Noah oricum avea să plece la facultate în curând.

Nu puteam să mă împac cu el. *Nu puteam*. Nu era bine.

Deci... de ce îmi era așa de greu să mă conving că nu era bine?

— Elle, a spus el, dându-mi părul din ochi. Shelly...

Am clătinat din cap și am bătut din picior.

— Nu! Nu se va întâmpla! Nu pot să...

— Elle, a spus el, iar ochii ăia de un albastru electric s-au întunecat și m-au făcut să mă dau un pas înapoi. Mă omori!

— Ești beat?

— Nu. Sunt perfect treaz, iar tot ce îți spun e adevărat. *Am nevoie* de tine!

Am clătinat iar din cap și m-am retras până când am simțit peretele în spate. Noah s-a apropiat, m-a prins de obraji și m-a ținut așa. Respirația lui îmi gâdila fața.

— Elle, a spus el din nou.

M-am uitat în ochii lui. Știam că spunea adevărul, dar nu voiam să-l cred. Voiam să fiu fermă, să închid ușa și să las toate astea în urmă. Nu voiam să trăiesc iar focurile de artificii stârnite de atingerea și de sărutul lui, fiindcă știam că atunci n-aș mai putea să-l părăsesc niciodată. Dacă nu făceam asta acum, n-o mai făceam niciodată – oricum, nu înainte să fie prea târziu.

Am reușit să scot un singur cuvânt:

— Nu!

Palma lui a izbit în tabla din spatele meu, făcând să se zguduie zidul și să cadă un panou care nu fusese bine agățat.

Am clătinat din cap și am închis ochii, de parcă așa aș fi reușit să mă liniștesc.

— Nu!

Atunci el mi-a pus mâinile pe umeri și, când am deschis ochii, i-am văzut privirea rugătoare.

— Lasă-mă! am spus eu, încercând să-l împing.

Mă rugam să nu mă sărute fiindcă știam că voi ajunge să-l sărut și eu.

— De data asta o s-o fac așa cum trebuie, ca la carte, a zis el. Fără ascunzișuri.

— Nu mă mai întâlnesc cu tine, am spus eu cu voce slabă.

A oftat și a aplecat capul, rezemându-l de al meu. M-am încordat. Dar nu eram speriată de el. Eram speriată de mine.

Era gata să mă prindă în brațe. Tot ce voiam în clipa aceea era să-l las să mă îmbrățișeze, să mă sărute.

Nu puteam s-o fac. Nu puteam să revin la aceeași situație. N-aș mai fi ieșit niciodată din ea. Nu puteam să-i fac asta lui Lee.

— Noah, te rog... nu!

— Nu pot să rezist, a spus el, crispat, și mușchiul din obraz i-a tresărit când s-a uitat iar la mine. Am încercat, crede-mă! E ceva la tine. Mă înnebunești, mă ucizi. Am nevoie de tine.

— Am spus „nu”.

L-am împins și m-am strecurat pe sub brațul lui, ducându-mă în capătul celălalt al sălii.

— Noah, nu pot s-o fac! Îmi pare rău, dar nu pot!

— De ce?

— Pur și simplu... nu pot.

Am fost salvată de clopoțel: holurile s-au umplut de copiii care ieșeau în prima pauză. Noah nu s-a mișcat și mi-am dat seama că nici eu nu puteam să mă mișc.

— Trebuie... trebuie să plec, am reușit eu să spun și am luat-o la fugă; am dat peste copii și nici nu m-a interesat pe cine călcam pe picioare. Trebuia doar să plec de acolo.

Nu pentru că îmi era frică de Noah.

Îmi era frică de sentimentele pe care le aveam pentru el.

— Vrei să-mi spui că pentru aniversarea ta – nu, stai așa, pentru aniversarea *noastră* – nu ai idee ce fel de petrecere vrei?

Am râs.

— Nu prea m-am gândit la asta, dar trebuie să găsim ceva destul de repede. Mai e cam o săptămână.

Lee a oftat melodramatic.

— Și mai spui că eu sunt delăsător! Deci, ce-o să facem? O mică petrecere cu prietenii apropiați și cu familia?

— Cu prietenii apropiați? Cred că glumești! Asta înseamnă jumătate din clasa noastră, plus cei din anii mai mari.

— E adevărat. Atunci o mare petrecere cu prietenii apropiați și cu familia? Ce zici? Da? Da? Părinții mei ziceau că am putea închiria un club pentru o noapte.

— Ar fi mișto... dar cred că e scump...

— Bine. Atunci dăm petrecerea la mine acasă?

— Cred că da. Nu avem prea multe opțiuni, nu?

Lee și cu mine stabiliserăm cu câteva luni în urmă să facem o chestie mișto de tot, ceva special, pe care să nu-l poată depăși nimeni. Și cum ziua noastră pica după terminarea școlii, nu de mult avusese loc marea petrecere de sfârșit de an. Fiindcă toți colegii din clasele terminale cu care eram prieteni plecau, voiam să facem un chef și mai mare și mai frumos decât acela.

Știam că Lee voia o petrecere mare, iar eu îi eram datoare. Fusesem atât de egoistă în povestea cu Noah, nu îi spusese nimic, mă ascunsesem de el. Îi eram datoare. Trebuia să inventez pentru el ceva deosebit.

Atunci am avut revelația.

— Îți aduci aminte, în clasa a șasea, cred, am avut petrecerea aia cu costume în salonul de copii care acum s-a închis? Avea bazin cu bile și tot.

— Da. Și eu eram pisica din pălărie, iar tu erai o prințesă Disney.

— Da.

— Ce-i cu ea? A, nu, Doamne, nu! Exclus! Exclus!

— Inclus!

— Nu!

— De ce nu? O să fie așa mișto!

— Shelly, tu nu-ți dai seama ce copilăresc e? a râs el și i s-a încrețit pielea în colțul ochilor.

— Știu, tocmai de-aia e mișto! Suntem singurii care am putea face așa ceva, ar fi colosal! Crede-mă!

— Crezi tu?

— Îhî.

— Trebuie să organizăm petrecerea înainte să te răzgândești. Am dat din cap, i-am zâmbit și i-am întins pumnul.

Lee a zâmbit, apoi a râs și a bătut cu pumnul în pumnul meu. Amândoi am scos aceleași sunete, imitând o explozie.

— Nu am mai făcut asta din clasa a șasea.

— Mi se pare adecvat, cu așa petrecere, am comentat eu.

— Chiar facem o petrecere cu costume?

— La naiba, da! Iar noi ne deghizăm în gemenele Olsen.

M-a plesnit în glumă peste cap și a râs. Am vrut să mă feresc și m-am trezit în iarbă. M-am ridicat în fund, m-am așezat turcește și i-am zâmbit.

— Lucrul Unu și Lucrul Doi¹.

— Nu îmi vopsesc părul albastru, am protestat eu.

Apoi am râs.

— Dar sunt convinsă că lui Rachel îi va plăcea să te vadă într-un combinezon roșu, mulat...

— Retrag propunerea, a exclamat el, clătinând cu putere din cap și dând din mâini.

Am început să râd și mai tare.

---

¹ Aluzie la două dintre personajele celebrei cărți pentru copii *Cotoi cu pălărioii*, semnate de Dr Seuss (Theodor Seuss Geisel), trad. din lb. engleză de Florin Bican, Editura Arthur, București, 2018 (n. a.).

Apoi a spus:

— Când s-o facem, vinerea viitoare e bine? După ceremonia de absolvire?

— Da, putem s-o facem atunci. Adică ziua noastră pică duminică, deci... Și dacă mă îmbăt...

— Nu vreau să fiu mahmur de ziua mea, a completat el.

— Exact.

— Evident. Deci mă apuc să trimit mesajele?

— Păi, mă gândeam...

— Ai grijă să nu te lovești!

Am râs, dar tot am reușit să mă încrunt la el și să-i spun, sarcastic:

— Haha! Voiam să spun „la același lucru”, înainte să mă întrerupi atât de nepoliticos...

I-a sunat telefonul, iar el a ridicat un deget.

— Păstrează-ți ideea! a spus el, întrerupându-mă.

Am râs, iar el și-a scos iPhone-ul din buzunar și a început să tasteze, trimițând mesajul la toți cei cincizeci de prieteni. Ne gândiserăm că mai degrabă invitam mai mulți, decât să uităm pe cineva.

Telefonul meu a început să vibreze și l-am scos din buzunar.

— Cine e? m-a întrebat Lee.

— Noah.

A ridicat repede capul din telefon.

— Ce naiba mai vrea acum? Nu te-a hărțuit destul?

Am apăsat pe butonul „ocupat” și i-am ignorat apelul.

— Nu m-a hărțuit, Lee...

— Hmmm. Poate nu. Pur și simplu, cred că nu e potrivit pentru tine, Elle, atâta tot. Încerc să am grijă de tine. Îl cunosc pe fratele meu.

— Crezi că eu nu-l cunosc? Niciodată nu s-a purtat urât cu mine, Lee!

— Dar nici nu s-a purtat cu tine așa cum meritai, m-a contrazis el.

Apoi a oftat și a spus.

— S-o lăsăm baltă! Nu vreau să ne mai certăm pe subiectul ăsta. Deci... Costume pentru petrecere!

— A, nu-ți mai bate capul! am zâmbit eu cu viclenie. Am soluția perfectă.

Capitolul 22

VINERI, când nu eram la ore, alergam încolo și-ncoace să vorbesc cu oamenii, ca să mă asigur că fuseseră puse la punct ultimele detalii pentru Balul Verii, care era a doua zi. Era suficient de stresant ca să nu mă mai gândesc la Noah.

Rachel, May, Lisa și cu mine plănuiserăm să mergem la un mic salon de înfrumusețare să ne facem unghiile și părul; mama Lisei lucra acolo, așa că obținuse pentru noi o reducere.

Totuși, mă simțeam pe dinafară; toate fetele vorbeau despre partenerii lor: ce bine se asorta cravata lui cu rochia ei, cum i-a spus băiatul de care era îndrăgostită să păstreze un dans pentru el, cât de sexy arăta el în smoching...

Iar eu nu aveam partener. Urma să mă duc singură. Nu puteam să rog vreun prieten să mă însoțească, fiindcă toți prietenii mei aveau parteneră. Probabil că eram singura din școală care nu avea.

— Dar putem să mergem cu toții, ca prieteni, nu? mi-a spus Lisa vineri, în pauza de prânz, când am avut și eu douăsprezece minute să mănânc.

Ea se ducea cu Cam. Dixon se ducea cu May. Warren mergea cu o fată cu care era coleg la istorie și pe care nu o cunoșteam prea bine.

— Da, a confirmat Lee. Așa nu trebuie să vii singură.

— Păi... ai refuzat o groază de oferte, a spus Cam, ezitant.

— De fapt, nu eu le-am refuzat. *El* le-a refuzat pentru mine cam de fiecare dată.

Nu trebuia să mai spun la cine mă refeream, evident.

— Hei, apropo, fratele tău vine la bal, Lee? a întrebat Rachel.

— Nu știu! Chiar nu-mi pasă dacă vine sau nu.

Rachel și cu mine am schimbat o privire, fiindcă amândouă știam că îi păsa. Niciuna dintre noi însă n-a spus nimic.

Chiar dacă închiriam cu toții aceeași limuzină și plecam împreună, tot singură aveam să fiu.

Mi-am frecat fruntea. Puteam să dau vina pe Noah sau să fiu furioasă pe mine că îl lăsasem să le spună tuturor băieților că nu mergeam cu ei.

Dar știam de ce nu mă opusesem. Știam perfect: fiindcă presupusesem că mă voi duce cu el, dat fiind că era un bal mascat. Sperasem că el va fi partenerul meu. Ba chiar mă invitase, în după-amiaza aceea, în garaj – nu cu prea multe cuvinte, așa, în felul lui.

Dar nu, asta nu urma să se întâmple, în niciun caz! Și ce șanse aveam să mă invite cineva acum, când balul era a doua zi?

Zero.

Părul meu fusese uscat și îndreptat perfect, rămânând moale, neted și lucios. Unghiile erau răsfățate cu o desăvârșită manichiură franțuzească. Îmi pierdusem ultima jumătate de oră cu machiajul, urmând instrucțiunile „profesioniste” pe care le găsisem pe net.

Nu că ar fi avut vreun rost: masca îmi acoperea jumătate din față. Doar de dragul de a mă machia, de fapt.

Rochia mea arăta de-a dreptul splendid acum, că eram aranjată. Verdele ei închis făcea ca pielea să-mi strălucească, iar ochii

căprui străluceau prin mască. Materialul foșnea ușor când mă mișcam, plutind în jurul coapselor. Pantofii argintii, fără ștaif, se asortau perfect cu mărgeluțele de la gât și cu masca.

Arătam perfect. La naiba, *mă simțeam* perfect!

Nu mă mai simțisem normal de un secol! Aproape că aveam impresia că toată povestea cu Noah nici măcar nu existase.

Ei, dacă tot o să mă duc singură, cel puțin o să arăt superb, mi-am spus eu hotărâtă. Apoi mi-am adus aminte ce se întâmpla de obicei la Balul Verii: da, aveam să plec împreună cu ceilalți în limuzină, dar nu urma să fac o fotografie cu partenerul meu în sala de bal, tata n-avea să ne facă poze jenante...

Puteam să trec peste asta, dar, dintr-odată, parcă nu mai eram așa de veselă.

Am oftat și am auzit soneria. Mi-am luat poșeta argintie și m-am mai uitat o dată în oglindă. Ajunseseră mai devreme, dar cel puțin eram gata.

— Elle, au venit! a strigat tata, ducându-se să deschidă.

— Bine! am răspuns.

Am coborât, gata să-i întâmpin și să urc în limuzină. Pe palier, am vârat capul pe ușa lui Brad și i-am spus:

— Ne vedem mai târziu!

El s-a întrerupt din joc să se uite la mine.

— Uau! A durat ceva să ajungi aici!

— Să ajung unde?

— De la un trol urâcios la o fată cât de cât drăguță.

Mi-a oferit zâmbetul lui dulce de copil de zece ani, cu un dinte lipsă, și n-am putut să nu-i zâmbesc, ciufulindu-l.

— Ah, lasă-mă în pace! Doamne! Ești așa de enervantă!

Am râs din nou și i-am spus la revedere.

M-am oprit brusc în capul scărilor.

— vreau să vorbesc cu ea!

— Ea nu vrea să stea de vorbă cu tine! Cred că ar fi mai bine să pleci!

— Nu plec până nu vorbesc cu ea!

— Nu! Acum pleacă odată de pe veranda mea, ca să nu chem poliția!

Noah a dat să intre în casă și, când tata a vrut să-l împingă afară, am scos un sunet ciudat – nici măcar nu era un cuvânt, era un soi de scheunat care i-a făcut pe amândoi să se oprească și să se uite în sus, la mine.

— Ce faci acolo? i-am spus lui Noah cu voce șuierată și am coborât repede scările, ținându-mă bine de balustradă, ca să nu cad din cauza tocurilor. Noah, ce naiba cauți aici?

— Acum pleacă...

Cuvintele fuseseră rostite cu tonul de amenințare al unui tată furios. Noah a început să se mute de pe un picior pe altul; fie era intimidat, fie se simțea stânjenit.

Am stat și m-am uitat la Noah, așteptând să răspundă. Și atunci am observat!

Avea o cămașă albă și o cravată verde, subțire, care-i atârna cam aiurea la gât. Purta un smoching negru, la care însă își pusese celebrii lui bocanci, reușind, cu toate astea, să arate sexy. Părul negru îi cădea pe ochi și părea bătut de vânt și ciufulit.

S-a scărpinat în ceafă agitat.

— Am venit să vorbesc cu tine.

Am oftat și m-am întors spre tata.

— Poți să ne lași un minut?

— Bine, a spus el după o tăcere lungă.

A ridicat amenințător un deget spre Noah.

— Dar dacă o atingi măcar cu un deget, jur că...

— Tată! i-am spus eu, accentuând cuvântul, și i-am făcut semn cu capul spre bucătărie.

El s-a mai uitat o dată urât la Noah, apoi s-a îndepărtat. Auzeam în continuare muzica de la jocul lui Brad; nu știa nimic despre ce se întâmpla aici.

M-am uitat la Noah, care ieșise afară.

— Ce faci? Am crezut că vrei să vorbim.

— Ți-am spus, Elle. De data asta o să fac totul așa cum trebuie, ca la carte.

Și după ce a spus asta, a tras ușa după el. Am rămas cu ochii holbați cred că un minut, șocată, aiurită complet, și apoi am auzit soneria.

Am deschis ușa, tot șocată.

În fața ușii era Noah, evident. Cu o brățară decorată cu cale. Cu un genunchi în pământ.

— Ce faci? l-am întrebat ușor nervoasă.

— Elle Evans, vrei să fii partenera mea la Balul Verii?

Nu m-am putut abține, sincer, nu am putut. Am izbucnit în râs. Am văzut însă că începea să se strâmbe și m-am potolit, mușcându-mi tare buzele.

Pe bune? Cine și l-ar fi imaginat tocmai pe Noah Flynn, durul (presupus) fustangiu și agresiv, îngenuncheat pe veranda unei fete, ca s-o invite la bal? Era atât de incredibil, încât devenea haios.

— Vorbești serios?

— Da. Deci vii cu mine?

Am ezitat. Voiam să spun da, iar gestul lui era așa de drăguț! Dar știam că nu se putea. Ar fi fost o decizie extrem de proastă să spun da. M-aș fi detestat pentru ea. Și m-aș fi detestat și dacă aș fi spus nu.

Atunci el s-a ridicat și s-a uitat la mine cu un mic zâmbet, cu unul dintre zâmbetele acelea extrem de rare, contagioase, care îi făceau o gropiță în obrazul stâng.

— Hai, Shelly, fii înțelegătoare! Mă străduiesc, nu? Știu că am fost un nemernic și te-am făcut să suferi, că am făcut și am spus o groază de chestii pe care le regret și... Încerc să mă revanșez și eu. Te rog, vino cu mine la bal!

Mi-a întins buchețelul, iar eu m-am uitat la florile superbe, parfumate, apoi la el. Încă mai avea zâmbetul acela și o scânteie de speranță în ochi. Nu puteam să spun nu în fața unei astfel de expresii, nu?

— Nu... nu știu...

A fost aproape o șoaptă.

— Nu cred că e o idee bună.

— Nu te mai gândi la ce crede lumea și la ce zice lumea. *Tu* ce vrei?

— Nu ar trebui să... adică, *nu putem* să...

— Nu te mai gândi la ce trebuie și la ce nu trebuie. Ce vrei *tu*? La asta să te gândești!

M-am uitat la el. Of, la naiba! Știam ce voiam. Doar că min-tea mea se împotrivea. Știam ce ar trebui să fac, care era decizia corectă, ce voia toată lumea să fac.

— Shelly? a insistat el, întinzându-mi din nou florile.

Am inspirat adânc și am închis ochii o clipă. Asta era. O fac sau n-o fac. Acum sau niciodată.

Aș fi făcut-o în ciuda tuturor instinctelor mele, în ciuda rațiunii, care urla...

I-am întins mâna.

— Da, Noah! Merg cu tine la bal!

A râs ușor.

— Serios?

Am dat din cap, uitându-mă în ochii lui. El a zâmbit larg, cum nu l-am mai văzut niciodată, și mi-a pus brățara cu flori la mână.

Refuzând să mai ascult gândurile acelea din cale afară de enervante, am spus repede:

— Cel puțin ai mască? E un bal mascat.

— Da.

Și-a dat ochii peste cap, cu un mic zâmbet, ca și cum ar fi spus „evident”.

— Ah, OK!

Mi-a zâmbit iar și nu am putut să fac altceva decât să-i zâmbesc și eu.

— Cred că sunt nebună de legat acceptând să vin cu tine la bal.

A dat din cap.

— Da. Deci, ești gata?

— Ăăă, o secundă, am spus și m-am dus la bucătărie, lăsându-l pe Noah pe scări.

Am intrat încet, dar era limpede că tata abia se repezise să stea pe scaun, cu programul TV în mână, ca să nu văd eu că trăsesse cu urechea.

— Nu te supăra! i-am spus eu încet, sperând să nu fie prea dezamăgit de mine.

— Nu sunt supărat, propriu-zis... doar că nu cred că faci bine, a spus el, clătinând din cap. După tot ce s-a întâmplat cu Lee...

— Știu, am spus eu, calmă, dar...

Tata a oftat din greu, și-a scos ochelarii și și-a presat pleoapele cu mâinile.

— Există însă un „dar”

Perfect. Exact când mă gândeam că...

— S-a așezat în genunchi ca să mă roage, am spus eu. Cred că într-adevăr îi pare rău.

— Hmmm.

Era limpede că tata credea altceva.

— Asta sau e interesat doar de un singur lucru.

— Tată! E doar un bal, am spus eu încet. Nu înseamnă că... nu știu, o să ne împăcăm sau ceva.

— Faptul că ai acceptat înseamnă foarte multe, Elle. Uite, fă ce crezi tu că e bine, dar ai grijă! Nu vreau să suferi. Și nici să rămâi însărcinată, de altfel, a adăugat el grav.

— Da, tată, am spus eu ca o adolescentă nerăbdătoare.

— Vorbesc serios! Fă ce vrei, fă ce ți se pare ție că e bine! Eu nu te pot opri. Dar chiar nu cred că asta e bine pentru tine.

— Nu știu ce să fac, am oftat eu și m-am simțit deodată ca la șapte ani, nu ca la șaptesprezece.

Așa că am procedat la fel ca toate fetițele vulnerabile de șapte ani: l-am îmbrățișat pe tata.

— Nu știu ce să fac!

M-a strâns și el în brațe.

— O să-ți dai tu seama.

— Asta sper și eu, fir-ar!

El a râs și m-a ridicat în picioare.

— Uită-te la tine, Elle! Când a crescut așa fetița mea?

I-am zâmbit ușor.

— Arăți splendid! Și o să rezolvi tu problemele astea, sunt convins.

— Chiar mă face fericită, tată!

Mi-a zâmbit cumva obosit, iar zâmbetul acela îl făcea brusc să pară mai bătrân.

I-am zâmbit și eu puțin și m-am întors pe hol, unde Noah mă aștepta cu un aer puțin agitat. Nu mi-am dat seama că tata venise după mine decât când a început să vorbească.

— Bine, păi, presupun că dacă o duci pe fiica mea la bal, ar trebui să vă fac niște poze.

Așadar, a luat aparatul de fotografiat și mi-a făcut semn să trec lângă Noah.

M-am dus iute lângă el, simțindu-mă cam aiurea. Noah m-a tras mai aproape și m-a prins de mijloc. M-am relaxat imediat. Era ceva familiar. Plăcut.

Tata a făcut câteva poze, după care a spus:

— Acum ascultați-mă! Nu sunt prea încântat de asta, dar dacă Elle vrea așa, atunci o să accept – *deocamdată*. Dar numai dacă aud că ai făcut ceva – și vorbesc serios, ceva, *orice* – ca s-o rănești, atunci, băiete, o să-ți dorești să nu fi pus piciorul aici în seara asta. Ai înțeles?

— Da, domnule! a spus Noah, părând surprinzător de sincer și de politicos.

— Bine, atunci! Distracție frumoasă!

— Pa, tati! am zis eu.

I-am aruncat un zâmbet încurajator, iar el mi-a răspuns cu o ridicare sceptică din umăr.

Am închis ușa, iar Noah m-a condus pe alee, ținându-mă în continuare de mijloc.

— Stai, am spus și m-am oprit. Lee știe? I-ai spus?

— Nu. De ce? Contează așa de mult? O să-i spun mai târziu. Dar a lăsat ochii în pământ când a spus asta.

— Păi, urmau să vină cu toții cu limuzina ca să mergem împreună...

— Dă-le mesaj și spune-le că ai plecat deja! Sau că s-a întâmplat ceva și vii mai târziu. Nu știu. Spune-le că ești cu mine, dacă vrei.

— O să le spun că mi-am stricat machiajul, m-am decis eu și i-am trimis mesaj lui Lee.

Tocmai am plecat de la Dixon. Mersi de informație. Ne vedem acolo.

Asta era minunat la faptul că prietenul meu era băiat: nu condoleanțe, nu mesaje îngrijorate în care să mă întrebe dacă am nevoie de ajutor sau ce s-a întâmplat. Accepta, pur și simplu, fără să pună întrebări.

Mă simțeam oribil că îl mințisem, chiar dacă o făcusem prin intermediul unui mesaj. Aveam o senzație groaznică, urâtă, în mine, că o luam de la început – cu minciunile, cu furișatul, cu înjunghierea pe la spate... Și cel mai rău era că o făceam atât de simplu, fără să clipesc.

Dar nici nu puteam să-i dau mesaj și să-i zic: *Nu-ți mai bate capul să mă iei, mă duc la bal cu Noah*. Da, exact.

Trebuia să-i spun în față. Să-l fac să înțeleagă. Să-i explic totul. Era singura modalitate. Gata cu minciunile! Măcar atât să fac. Merita mai mult decât un mesaj sau chiar și un telefon.

M-am întrebat o clipă ce făcea Noah, de se ducea spre portiera din dreapta. Cu siguranță n-avea să mă lase pe mine la volan. Nu dădea voie nimănui să-i atingă mașina fără permisiunea lui. Lee era aproape la fel de rău ca el – nici el nu mă lăsa să-i conduc comoara. (Serios – o zgârietură minusculă la mașina tatei, de la cutia poștală, și eram stigmatizată pe viață.)

În schimb, el mi-a ținut portiera deschisă. Era un gest atât de cavaleresc, încât m-am întrebat dacă vedeam bine.

— Mersi, am spus eu, nesigură, și am urcat.

A închis portiera după mine, apoi a urcat și el, a ieșit de pe alee și a pornit spre Royale. Era un drum de vreo douăzeci de minute, probabil, și nu știam cum să umplu timpul acela, ca să nu fie o atmosferă aiurea.

Trebuia totuși să-i pun o întrebare.

— Deci, ce facem? Ne ducem împreună acolo, pur și simplu, ca să știe toată lumea că noi... că noi... în fine, avem ce avem?

Nu voiam să spun „avem o relație”, pentru cazul în care el nu considera că aveam o relație.

Noah a oftat.

— Ascultă, o să dau totul pe față, Elle! Toate cărțile pe masă. Îmi place să fiu cu tine. Țin la tine cu adevărat, poate mai mult decât ar trebui. Așa că nu vreau să te pierd iar. Eu încerc să îndrept lucrurile, dar pot să înțeleg dacă tu vrei să fim... neoficiali sau ceva...

— Deci?

— Deci, am vrut să spun că... depinde de tine.

Inima îmi bătea așa de tare, încât abia am auzit a doua parte a frazei.

— Dacă tu vrei să, știi tu... să avem o relație... să fim un cuplu.

M-am uitat atentă la el – de la ochii lui, care erau fixați pe semaforul din față, la degetele lui, strânse pe volan. Părea... ei bine, nu există alt cuvânt pentru asta: vulnerabil.

Îmi spusese de ce nu avusese niciodată o prietenă, ci doar aventuri: pentru că fetele nu vor să aibă o relație cu un băiat care se bate tot timpul. Și nu puteam să le condamn pe tipele acelea. Dar... nu aveai cum să contești: Noah avea o latură foarte, foarte delicată și afectuoasă. Ca un pic mai devreme, când venise la ușa mea sau când îmi ținuse portiera.

Lee o să mă urască pentru asta...

Dar cu glas tare am spus:

— Trebuie să vorbesc mai întâi cu Lee. Nu pot să-i arunc asta în față, așa.

Nu spusese mare lucru, dar chiar și așa, ochii lui Noah s-au luminat când s-a uitat la mine. Buzele lui s-au întins într-un zâmbet; un zâmbet, nu un rânjet.

— Pe bune?

Am răs.

— Pe bune, pe bune!

Amândoi știam care era, de fapt, răspunsul meu. Dar trebuia să mă asigur că n-o să-mi pierd prietenul cel mai bun din cauza asta. Nici un tip, nici măcar Noah, nu merita așa ceva. Iar el a înțeles când i-am spus că trebuia să vorbesc mai întâi cu Lee.

Nu am avut timp să mai spun ceva, că el s-a aplecat repede și m-a sărutat fugitiv pe buze, înainte ca semaforul să se facă verde. Fusesse un sărut prea fugar ca să-mi placă, dar inima mea tot a luat-o razna.

M-a prins de mână și și-a împletit degetele cu ale mele. Mi s-a părut un gest așa de natural și de simplu, ca și cum ne potriviam perfect – chiar dacă personalitățile și obiceiurile noastre sugerau contrariul.

Restul drumului l-am petrecut mai mult în tăcere. Atâta doar că nu era o tăcere penibilă, când te întrebi dacă nu ar trebui să faci conversație. Era o tăcere plăcută. Genul de tăcere în care te bucuri de compania cuiva.

Nu mai era mult până la Royale. Era cam aglomerat, fiindcă erau acolo mașina de pompieri, două mașini de poliție, câteva limuzine, taxiuri, un Rolls-Royce și două-trei trăsuri, ca să nu mai spun de mașinile obișnuite cu care veniseră unii dintre colegi.

— Limuzinele pot să le înțeleg, a spus Noah. Dar trásurile? E, pur și simplu, o tâmpenie. Ca și cum vine MTV-ul aici. Bani aruncați pe fereastră.

Am răs când l-am auzit, fiindcă și eu gândeam cam la fel.

Mi-am netezit rochia și mi-am scos rujul să împrăpățez culoarea. Când am simțit că mă privea, m-am uitat la el.

— Ce e?

— Nimic.

— Nu, pe bune, ce e? am insistat eu, uitându-mă în oglindă, să văd dacă nu am ruj pe dinți.

— Nimic. Arăți superb.

— A! Mersi! Hei, ce ciudat cum se asortează cravata ta cu rochia mea.

El s-a uitat spre cravată, de parcă ar fi avut nevoie de o confirmare vizuală.

— Păi, da. Mi-am amintit că mi-ai spus că rochia ta e verde, iar asta a fost singura cravată verde de la mall care nu avea pe ea palmieri.

Imaginea mea din oglindă mi-a surâs, în timp ce îmi verificam în continuare machiajul.

— Serios, Elle, lasă oglinda! Arăți splendid așa cum ești.

Splendid... Nu-mi puteam stăpâni zâmbetul.

— Sigur?

— Sigur, sigur, a râs el.

Coloana de mașini s-a pus în mișcare după ce limuzinele au început să se disperseze, și am mai înaintat câțiva metri.

— Hei, ia uitate acolo, limuzina voastră!

Am întins gâtul să mă uit în direcția în care îmi arăta el. O limuzină lungă, neagră, era parcată în fața ușilor de la Royale, și l-am recunoscut imediat pe Lee, cu Rachel la braț, și pe ceilalți care urcau în urma lor.

Cum toată lumea avea mască, era destul de dificil să-ți dai seama cine era acolo. Puteai foarte bine să iei pe cineva drept altcineva. În plus, mulți băieți aveau măști simple, care arătau cam la fel.

Poate că nimeni (cu excepția lui Lee, desigur) nu mă va recunoaște la brațul lui Noah. Poate că nu voi fi înconjurată de o groază de fete care să mă întrebe cum de am venit cu el.

Într-un fel, speram să nu mă recunoască nimeni. Așa, noaptea aceea ar fi fost mult mai simplă.

Am oprit în fața hotelului, unde aștepta un valet să parcheze mașina. Am coborât, dar nu înainte ca Noah să se dea repede jos să-mi deschidă portiera. Nici nu observasem că își pusese masca: era o mască neagră, cu ținte cenușii de metal în partea de sus, și îi acoperea mai mult de jumătate de față.

Valetul a luat cheile de la Noah, care m-a prins de mijloc și m-a condus înăuntru. Simțeam deja priviri ațintite asupra noastră; oamenii încercau să-și dea seama cine eram. Și nici măcar nu ajunseserăm în sala de bal.

Mi se strânsese stomacul și am simțit că respirația mea devenea tot mai precipitată.

— Liniștește-te! mi-a șoptit Noah la ureche, iar răsufierea lui mi-a gădilat obrazul. O să fie bine! Îți jur.

— Ah, sper din tot sufletul să ai dreptate...

Capitolul 23

ERA O COADĂ MICĂ la care stăteau perechile, așteptând să se fotografieze sub o arcadă superbă de flori aflată lângă un perete al sălii. Noah m-a condus spre coadă, iar eu i-am zâmbit.

Din câte se părea, tot aveam să fac poză cu partenerul meu.

Candelabrele delicate de cristal împrăștia o lumină caldă, făcând să strălucească decorațiunile aurii de pe pereți, coloane și tavan. Podeaua de marmură era acoperită de umbrele celor care dansau. Tavanul se ridica într-o cupolă înaltă, iar lângă un perete era amenajat un bar. Pe marginea sălii erau măsuțe rotunde, cu fețe de masă albe și cu aranjamente de flori, iar orchestra se afla pe o mică scenă undeva, în spate.

Pe scurt, era perfect. O frumusețe incredibilă, fără cusur. Eram destul de mândră de mine că propusesem construirea acelei arcade de flori, fiindcă arăta foarte romantic.

— E superb, nu crezi? i-am spus, zâmbind, lui Noah.

— Da, a confirmat el, uitându-se în jur ca și mine.

— Următorii? a spus fotograful și am pășit sub lumina reflectorului.

Am stat acolo cam încordată, fiind conștientă că se uita lumea la noi. Sigur, se uitau doar așa, așteptând să le vină rândul. În treizeci de secunde, atenția lor avea să se îndrepte asupra

unui alt cuplu. Dar în clipa aceea, mă așteptam ca din moment în moment cineva să strige: „O, Doamne! Elle și Flynn?”

— Hei, relaxează-te odată! mi-a șoptit Noah la ureche, făcându-mă să tresar un pic.

— Scuze, sunt puțin cam... agitată.

Mi-a răspuns oferindu-mi zâmbetul ăla supersexy. M-am mai relaxat puțin. Așa că m-am întors cu fața la fotograf, iar Noah s-a așezat în spatele meu, mi-a înconjurat talia, iar eu mi-am pus mâinile peste mâinile lui. Am zâmbit spre obiectiv, iar blițul aproape că m-a orbit, după care...

— Următorul?

Și am ieșit imediat din centrul atenției.

— Ți-e sete?

— Ăăă, d-da.

— Mă duc să aduc ceva de băut.

— OK.

Abia dacă plecase de patru secunde de lângă mine, când în fața mea a apărut celălalt frate Flynn.

Fir-ar! Oare mă văzuse cu Noah? Ne văzuse cineva venind împreună? Adică, nu părea furios, dar...

Mi-a dat masca jos.

— Shelly, ai venit!

I-am zâmbit.

— Bună, Lee!

— S-a rezolvat necazul cu machiajul?

Am suspinat ușurată în sinea mea. Nu ne văzuse...

— Da, mersi. Totul e perfect.

— Mișto. Deci, ăăă, vii să stai cu noi la masă sau rămâi aici singurică?

Am ezitat.

— Lee, aș vrea să-ți spun ceva...

— Elle este?

Cineva m-a răsucit de umăr și am văzut o fată blondă, mascată, care îmi zâmbea.

— Am bănuț eu că ești tu! Frumoasă rochie, apropo! Bună, Lee! Ascultă, Elle, avem o problemă cu mâncarea, iar Tyrone m-a rugat să te caut. Ceva legat de mâncarea vegetariană și un drob cu nuci?

— Nu, nu, am spus să nu fie drob cu nuci, fiindcă Jon Fletcher e alergic.

— Da, știu. Dar Tyrone mi-a zis să vorbesc cu tine.

— Dar nu m-am ocupat eu de mâncare.

Nu mă ocupasem eu, doar dădusem o mână de ajutor.

— Știu, a spus ea.

Eram aproape sigură că vorbeam cu Kaitlin, fiindcă avea o voce puțin nazală. Acum era și mai nazală, fiindcă era iritată. Da, sigur era ea, am tras eu concluzia.

— Dar Tyrone mi-a spus să te caut pe tine, fiindcă Gen face crize.

Am oftat.

— Sigur! OK!

— Perfect! OK, intri pe ușa aia laterală de lângă orchestră și pe la jumătatea coridorului e ușa care dă în bucătărie.

— Lee, mă întorc într-o clipă! Nu pleca, trebuie să-ți spun ceva! i-am zis eu.

— OK.

Și am dispărut în mulțime.

Am urmat instrucțiunile lui Kaitlin și, după ce am greșit de vreo două ori ușa, am găsit bucătăria, unde Tyrone și Gen se certau cu bucătarul, pe de o parte, dar și între ei.

— Trebuia să fi spus că există invitați alergici la nuci! a izbucnit bărbatul, furios.

— Am spus! a țipat, efectiv, Gen.

— Ești absolut sigură, Gen?

Tyrone avea masca ridicată pe cap și nările i se umflaseră.

— Sunt sigură! Nu puteam să uit așa ceva, Ty!

S-a răsucit spre mine, cu o privire disperată, înnebunită.

— Spune-le, Elle!

Am oftat și m-am uitat la bucătar.

— N-ați putea să faceți o porție de mâncare vegetariană care să nu aibă nuci? Doar una!

Omul nu a fost nici pe departe impresionat, dar, până la urmă, am reușit cumva să-l convingem, fără să plătim suplimentar pentru porția lui Jon.

Când am ieșit din bucătărie, n-aveam nici cea mai vagă idee unde îmi erau prietenii. Sau partenerul. Toată lumea dansa sau stătea la masă.

Cu toți băieții ăia în smoching și măști care le ascundeau chipurile, nu puteai să faci distincție între ei. L-am căutat pe Lee cinci minute în cap, după care am renunțat. Știam că Rachel avea o rochie lungă, lila, cu o fundă mov, dar nici pe ea n-am văzut-o.

M-am dus lângă un perete unde era mai mult loc și am oftat. Masa urma să fie servită în patruzeci de minute și nu aveam de gând să stau singură până atunci. De ce a trebuit să facem iar bal mascat? Ce mișto, ce șic, ce distracție? Era o mare *plictiseală*.

Cineva s-a apropiat de mine.

— Ia, am impresia că ți-ar prinde bine.

Indiferent cine era, mi-a întins un mic pahar cu puncti de fructe.

— Mersi...

M-am încruntat, încercând să-mi dau seama cine era. Muzica se auzea destul de tare, așa că nici vocile nu erau ușor de distins.

Salvatorul meu și-a ridicat puțin masca, suficient ca să exclam „Cam!”, după care și-a pus-o la loc.

— Cine credeai că sunt? a râs el.

— Peter Parker. Mă rog, cel puțin așa speram.

— Maguire sau Garfield?

— Garfield.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit! Mi-am dat seama cine ești doar pentru că te-am văzut stând de vorbă cu Lee mai devreme. Arăți foarte bine.

— A, mersi!

Am zâmbit.

— Și tu la fel. Ce faci?

— Bine. Mă rog, mi s-a părut mie sau te-am văzut intrând cu cineva?

— Nu... nu cred...

Detest să mint.

— Ah! Probabil că era altcineva. OK, nu contează, hai să îi căutăm pe ceilalți! Am fost să iau ceva de băut și mi s-a părut că ești cam singură aici. În plus, nu găsesc pe nimeni cu măștile astea tâmpite.

— Eu am spus că e o tâmpenie...

— Până la urmă, ce faci aici singură?

— N-am fost în stare să găsesc pe nimeni, am explicat eu, apărându-mă.

— Scuze, scuze... Hai! *Cred* că sunt încă acolo.

L-am urmat pe Cam prin mulțimea aceea de dansatori mascați, ținându-mă de brațul lui, ca să nu-l pierd. În tot acest timp, m-am uitat în jur, dar habar nu aveam unde dispăruse Noah.

În curând i-am găsit pe ceilalți. Toate fetele erau superbe, normal, dar și băieții arătau bine. Lee își asortase cravata

cu rochia lui Rachel, dar majoritatea băieților rămăseseră la negru. Cam, totuși, făcuse eforturi să se potrivească la nuanță cu rochia Lisei, numai că Lisa avea rochia roșu-închis și cravata lui era roșu-aprins.

Lee și Rachel arătau așa de bine împreună!

— Nu ești prea supărată, Elle, nu? Adică, fiindcă ești singură, a spus Warren.

Era o remarcă puțin cam lipsită de sensibilitate, dar așa era Warren, deci nu am interpretat-o altfel.

— Nu, am spus eu. Sunt OK!

— Jur că te-am văzut venind cu cineva cu care ai făcut și poză, a spus Bridget, partenera lui.

— Nu, nu era ea, am întrebat-o eu! a răspuns Cam în locul meu.

— Ah! Ce ciudat! Vezi tu, pentru că toată lumea are măștile astea tâmpite, nici nu pot să recunosc pe cineva!

Apoi conversația s-a mutat spre subiecte mai frivole. M-am tot uitat după Noah, dar nu l-am văzut nicăieri. M-am dus și am dansat puțin cu fetele, apoi am dansat cu Cam și cu Lee. După care a venit Cody și l-a bătut pe umăr.

L-am recunoscut doar după piercingul din limbă, care a sclipit în lumină când a spus:

— Îmi dai voie?

— Te rog! a spus Lee.

Mi-a făcut o plecăciune sofisticată, după care s-a dus acolo unde dansau ceilalți. Orchestra tocmai începuse o melodie mai lentă, un cover instrumental după o melodie pop.

— Bună, Cody!

— Bună, Elle!

A zâmbit.

— Sper că nu te superi că ți-am furat dansul ăsta.

Am râs.

— Nicio problemă!

— Arăți foarte bine în seara asta! a spus el. Îmi pare rău să aud că nu ai partener.

Am scos un geamăt, dramatic.

— Toată lumea a aflat?

El a ridicat din umeri și a spus:

— Nu-ți face probleme! Asta s-a întâmplat doar pentru că Noah a speriat toți băieții, nu? Dar, oricum, nimeni nu l-a văzut, așa că o să dansezi toată noaptea și o să furi partenerii altor fete.

— Și, tu cu cine ai venit?

— Cu Amy. Amy Johnson.

Am dat din cap.

— Super! Dar nu se supără că dansezi cu mine?

— Nu! Nu-ți face griji! În fine, ce-ai mai făcut? Nu te văd decât la ora de chimie.

— Bine, cred. Tu?

— Nimic nou, nimic nou.

Am râs de turnura asta nouă a conversației și am discutat apoi relaxați despre formație, despre cum arăta totul, până la sfârșitul melodiei, când l-am refuzat pe Jason, ca să mă duc „să-l caut pe Lee”. De fapt, intenția mea era să-l caut pe Noah.

Poate l-aș fi găsit, dacă nu ar fi început toată lumea să se așeze la masă. Am mers pe vârfuri și mi-am lungit gâtul să-l văd.

— Elle! Elle!

M-am uitat în jur.

— Aici!

Lee a fluturat mâna și mi-a făcut semn să vin la ei.

Am zâmbit, deși am avut impresia că a fost mai mult o grimasă, și mi-am făcut loc prin mulțime.

La masă era un loc liber, evident: era o masă pentru cinci perechi, și stăteau acolo Warren, Dixon, Lee și Cam cu partenerii lor, iar eu cu un scaun gol alături.

Mă rugam din tot sufletul să mă vadă Noah și să vină să se așeze lângă mine.

— Flynn! E loc aici, frate..., am auzit eu puternicul accent de Brooklyn al lui Andy, unul dintre fotbaliști, care îl invita pe Noah la masa lui.

Era acolo o amestecătură de băieți și de fete; nimeni nu stătea lângă partener și mai era un loc liber.

El s-a îndreptat spre masa lor și am observat că avea masca în mână. A deschis gura să spună ceva, dar una dintre fete a sărit în sus bucuroasă și a început să tragă de el. El se uita în toate părțile și m-a zărit în timp ce se așeza.

Amândoi aveam privirea aia neajutorată; o privire care spunea că eram blocați la mesele astea. Presupun că așa era mai bine, fiindcă nu apucasem să-i spun lui Lee... Dar urma să o fac. Nu aveam să procedez ca prima oară.

Dacă nu ar fi trebuit să rezolv criza cu mâncarea sau dacă nu aș fi fost invitată la dans... Acum Noah era silit să se așeze la masă, dar nu lângă mine. Și încă nu-i spuseseam lui Lee.

Soarta ne era potrivnică; dar nu aveam de gând s-o las să mă oprească, nu și de data asta.

Am încercat să împing toate gândurile acelea în fundul minții. O să mă ocup de toate astea mai târziu, mi-am spus. Acum o să mă bucur de timpul petrecut cu prietenii mei.

Simplu de zis, greu de făcut, normal: abia mă stăpâneam să nu întorc capul să mă uit la Noah și eram distrată.

Evident, lucrul ăsta nu a scăpat neobservat.

Am văzut niște degete pocnind în fața mea, ceea ce m-a făcut să tresar și să scap furculița din mână.

— Pământul către Elle! Ce-i cu tine?

— Nimic, i-am spus eu lui Lee, încercând să par cât mai inocentă cu putință.

M-am chinuit chiar să-i zâmbesc.

— Nu-i nimic cu mine.

— Ceva e. Aaa, mi-am adus aminte! Ce voiai să-mi spui mai devreme? Știi tu, înainte să te târască ăia de acolo...

Am înghițit în sec.

— Ăăă, nu prea multe...

— A, OK, bine! Ne scuzați un minut, copii!

Lee s-a ridicat în picioare și m-a tras după el.

Inima mea părea că voia să iasă din piept, iar palmele îmi transpiraseră.

— Elle, ce se întâmplă? m-a întrebat Rachel.

— Nimic..., am mormăit eu, iar ea s-a uitat la mine cu o expresie îngrijorată.

Lee m-a scos apoi pe ușa din apropierea mesei noastre, în holul hotelului.

— Serios, a spus el, grav. Ce e?

Am înghițit în sec, jucându-mă nervos cu brățara de flori.

— Păi... dar promite-mi că mă ascuți până la capăt, OK? Nu te înfuria și nu face crize! Doar ascultă-mă. Te rog?

— OK, a spus el, precaut, părând că se pregătea să audă o veste proastă.

— Nu am avut probleme cu machiajul, am început eu, iar el m-a întrerupt cu un hohot de râs ușurat.

— Asta era? Ce, nu ai vrut să fii singura fără partener în limuzină? Frate, o clipă m-am gândit că o să-mi spui că iar te-ai îmbârligat cu Noah!

Mi-am mușcat buzele.

— A venit la mine, să știi. Mai devreme, a venit la ușă la mine. De-asta ți-am zis că am probleme cu machiajul.

Lee s-a strâmbat.

— Ce voia?

— Voia...

Am auzit pași în spatele lui și am ridicat capul. Noah se uita drept la mine. L-am apucat pe Lee de cot. Nu voiam să se întoarcă și să facă o scenă degeaba.

— Nu te înfuria, Lee, promite-mi! Dar el... a spus că încercă să se revanșeze față de mine și... și...

— Hei, copii, care-i treaba?

Eram în stare să-l omor pe Noah în clipa aia. Nu putea să mă lase să vorbesc cu Lee fără să se bage? Acum Lee avea să se înfurie sau Noah avea să zică ceva și urma să iasă scandal, și...

— Ce-ai căutat acasă la Elle mai devreme? l-a întrebat Lee. Nu crezi că ai făcut destule până acum?

— Tocmai de-aia m-am dus, a spus el, uitându-se la mine cu ochii aceia albaștri pătrunzători. Încercam să mă revanșez.

— Lee, a venit cu brățară de flori și tot, am intervenit eu.

— Nu mă interesează! a exclamat el, întorcându-se brusc spre mine. Elle, s-a purtat cu tine ca un nemernic. Te-a lăsat să te zbați singură când am aflat, nu te-a susținut absolut deloc.

— Nu e adevărat, a intervenit Noah, încruntat. Și știi bine. Am încercat s-o sun și...

— Nu are importanță, s-a stropșit Lee. Ideea e că nu ai fost acolo când avea nevoie de tine. N-ai încercat să rezolvi nimic. Ai lăsat-o să se descurce singură și ți-ai luat tâlpășița cu motocicletă ta idioată. Ai pus-o să mă mintă pe mine și pe tatăl ei, și pentru ce? Pentru puțină distracție? Pentru ceva acțiune?

— Lee...

— De ce n-o întrebi pe ea? Ce-ar fi să vedem ce vrea Elle, a spus Noah, cu mușchiul din obraz zbatându-i-se.

S-au uitat amândoi la mine. Au așteptat.

M-am uitat la Noah. Nu puteam decât să mă uit la el, iar Lee a oftat, înfrânt.

— Elle, serios, tu chiar crezi că ăsta e cel mai bun lucru...

— Noah, l-am întrerupt eu, vrei să ne lași un minut?

A ridicat din umeri.

— Sigur.

S-a dus la vreo doi metri de noi și s-a rezemat de perete.

M-am întors iar spre Lee și am început să vorbesc în șoaptă.

— Știi, crezi că e o prostie și o nesăbuintă, dar... vreau să fiu cu el. *Simt* că asta trebuie să fac.

Buzele lui Lee s-au strâmbat în timp ce se gândea. Parcă vedeam cum i se învârteau roțițele din cap.

— Dacă ar fi doar o aventură... Vreau să spun, mie mi s-a părut că ești mai degrabă genul de fată care preferă o relație stabilă, nu o aventură. Îmi fac griji pentru tine, Shelly!

I-am zâmbit, calmă și l-am strâns de mână.

— Știi asta. Dar, de data asta, o s-o facem așa cum trebuie, am repetat eu ca un ecou ceea ce spusese Noah mai devreme.

— Adică?

— Adică o să fim iubiți, a spus Noah suficient de tare ca să-l auzim.

Am roșit, uitându-mă în pământ, apoi m-am întors din nou spre Lee, ale cărui sprâncene se ridicaseră la înălțime maximă.

— Cu aprobarea ta, am adăugat eu. Numai dacă ești OK cu asta.

— Stai puțin, e pe bune? Vorbești serios?

Am dat din cap. Noah, care se apropiase iar de noi, a spus:

— Da. De ce? Ai o problemă cu asta, frățioare?

Lee nu s-a uitat la el; ochii lui erau ațintiți asupra mea, iar pielea din jurul lor începuse să se încrețească ușor, ca de un zâmbet.

— Dacă există vreo fată care să-l poată schimba...

Vocea îi suna destul de încordată. Nu era tocmai încântat de situație. Dar accepta.

— Mă duc înapoi în sală înainte ca lucrurile să devină suspecte. Ne vedem mai târziu, Elle!

Noah mi-a făcut semn din cap înainte de a pleca. Am inspirat adânc, îngrijorată că va auzi ceea ce va spune Lee în continuare.

— Și tu spuneai că nu se va schimba niciodată, am spus eu în glumă, împingându-i ușor brațul.

Nu a râs. În schimb, a oftat din greu și și-a strâns o secundă șaua nasului, înainte să răspundă. Întotdeauna făcea așa când era supărat – cum a fost la înmormântarea bunicului său sau la zece ani, când a murit câinele lui, Patches.

— Dar chiar ești fericită, Shelly? Eu știu cum e Noah. Ești convinsă că nu te amăgește? Știi și tu cum e el. Chiar ești fericită cu el?

— Da, i-am spus eu. Știu că o să spui că sunt prostuță, și siropoasă, și visătoare dacă spun asta, dar mă face să mă simt bine. Ca și cum... nu contează ce se întâmplă în viața mea, fiindcă atunci când sunt cu el pot să uit de toate. Sunt bucuroasă doar să fiu cu el, mă simt fericită. Sunt fericită, Lee! Și știu că e o prostie, fiindcă probabil totul se va termina când va pleca la facultate, dar...

M-am întrerupt, neștiind ce să mai spun. Nu găseam cuvinte să-i explic ce simțeam față de Noah; speram măcar ca Lee să încerce să înțeleagă.

În fine, inima vrea ce vrea ea.

Numai că aici nu era vorba despre inimă. Fiindcă nu-l iubeam. Sigur că nu-l iubeam. Asta ar fi fost chiar ridicol. Nu. Sigur nu-l iubeam.

— Deci... ce? Vrei să-mi spui că ești îndrăgostită de el?

— Nu! Nu! În niciun caz! am insistat eu.

Trebuia să-mi dau seama că va ajunge la concluzia asta. Dacă l-aș fi iubit pe Noah, asta ar fi fost o explicație rezonabilă pentru faptul că voiam să fiu cu el, dar nu îl iubeam. Sigur nu.

— Ah!

Pe fața lui se așternuse o expresie cumva compătimitoare, pe care nu prea o înțelegeam. Ca și cum știa ceva de care eu habar nu aveam.

— Lee, ce vrei să...

— Ascultă, nu sunt deloc de acord cu asta, Shelly. Te-a făcut să suferi rău de tot și nu cred că se va termina bine. Nu e ceea ce îți trebuie ție, pur și simplu. Dar dacă asta vrei... o să fiu lângă tine atunci când vei avea nevoie, OK?

Am zâmbit. Nu era un zâmbet larg, dar era un zâmbet autentic, care reflecta perfect zâmbetul lui Lee.

— Serios? Nu ești supărat pe mine?

— Nu, Shelly...

A zâmbit.

— Dacă asta îți dorești, o să fiu lângă tine când se va termina povestea. Întotdeauna voi fi lângă tine.

L-am îmbrățișat strâns pe prietenul meu și i-am șoptit:

— Mulțumesc, Lee!

M-a strâns și el.

— Am mai zis eu că m-ai făcut să vorbesc ca o fată.

Am râs și am spus încet:

— Te iubesc!

— Da, și eu te iubesc!

S-a dat un pas înapoi și mi-a zâmbit iar.

— Hai! Nu vrem să pierdem desertul. Îmi vreau prăjitura cu brânză; dacă nu sunt acolo, știu că o să mi-o fure Dixon.

L-am urmat, râzând, spre masa noastră.

— E totul în regulă, copii?

Cam se uita la mine îngrijorat.

— Sigur ești OK, Elle? m-a întrebat Dixon.

Am văzut-o pe Rachel întrebându-l pe Lee, pe mutește, „frațele tău?”, iar el a dat din cap, uitându-se la ea cu un aer cumva exasperat. Ea a înțeles și mi-a zâmbit încurajator.

M-am întors să mă uit la masa lui Noah. Râdea la ce spusese unul dintre băieți, dar se uita la mine. Mi-a prins privirea și mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a întors spre ei.

— Da, am spus eu, zâmbind. Totul e perfect.

Și în clipa aceea era cu adevărat perfect.

Capitolul 24

— V-AȘ RUGA să fiți atenți la mine puțin!

Imediat s-a așternut liniștea peste grupul de petrecăreți. Dansam de douăzeci de minute cu fetele, dar, de câte ori încercasem să mă scuz, nu reușisem. Ori voiau să mai dansăm, ori începeau o discuție interesantă. Singura dată când am putut să plec „ca să-mi iau ceva de băut”, nu l-am văzut nicăieri pe Noah.

Iar acum era pe scenă, la microfon, în locul solistului.

Și toată lumea tăcea. Toate privirile erau ațintite asupra lui.

— Ăăă, v-aș ruga să fiți atenți la mine puțin!

Nu puteam să explic de ce, dar inima mea o luase razna și abia respiram. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce făcea Noah acolo, în fața tuturor, dar corpul meu reacționa cu anxietate, ca și cum ar fi știut ce urma să se întâmple, înainte ca eu să-mi dau seama.

Și-a scos masca, așa că acum nu mai era niciun secret cine era.

Am înghițit în sec. Ce naiba făcea?

— Acum, singurul motiv pentru care sunt aici în această seară este că încerc să-i demonstrez cuiva că îmi pare rău. Vedeți voi, e vorba despre o fată. Nu pot să mi-o scot din minte. Și i-am făcut niște chestii nașpa, iar acum încerc să mă revanșez. Deci... Elle? Unde ești?

Toată lumea s-a întors spre mine aproape simultan. Chiar dacă aveam mască, știau cu toții unde să se uite. Am început să frământ, nervoasă, materialul fustei, și m-am uitat urât la Noah prin mască.

— Putem să ducem un reflector acolo? a strigat el, arătând spre mine, și am simțit în vocea lui un ton glumeț.

Cum, necum, cineva a găsit un reflector cu care să mă orbească. Am strâns din ochi și m-am apărat cu mâna.

— Perfect, mulțumesc! Deci, ăăă, Elle... Așa încerc eu să-ți spun că îmi pare rău. Băieți?

La ultimul cuvânt s-a întors și a făcut un semn spre orchestra, care a început să cânte.

Nu era o melodie lentă, ci chiar una alertă. Și am recunoscut-o imediat.

„I Really Want You”, de la Plain White T's. Era una dintre melodiile mele preferate. Cu greu putea fi numit romantic felul în care își declara Noah dragostea pentru mine... La naiba, nici măcar nu cânta el, cânta orchestra!

A sărit de pe scenă, cu microfonul în mână, și și-a făcut loc prin mulțimea care se dădea la o parte din fața lui, până a ajuns în fața mea.

— S-a dus naibii reputația ta! i-am spus eu încet, râzând.

— Crezi că îmi pasă?

Mi-am mușcat buzele.

— Dar...

Până să-l întreb eu de ce, m-a întrerupt și, când a intervenit o parte instrumentală, a spus la microfon:

— Elle, vrei să fii iubita mea?

Am roșit sub masca mea.

Până atunci, nici nu îi observasem pe cei care se aflau în sală. Nu le auzisem șoaptele când Noah era pe scenă. Dar acum vocile lor m-au izbit ca niște confeti aruncate la un meci.

— Spune da!

— O, Doamne, e așa de romantic!

— Nu pot să cred că *Flynn* face asta...

— E atât de norocoasă!

— Uită-te la el! Ce gest frumos!

— Spune da, Elle!

Toți mă bombardau cu îndemnuri. Mi-am mutat privirea de la ei la Noah, care se uita la mine calm, cu o urmă de zâmbet pentru stânjeneala mea.

— Deci? Vrei să fii iubita mea, Elle Evans?

Mi-am mușcat buzele, dar îmi era imposibil să-mi reprim zâmbetul radios care mi se așternuse pe față.

— Ah, la naiba, da!

El a râs încet, dar acesta a fost singurul sunet pe care l-am auzit – nimic din uralele, ovațiile, fluierăturile și chiuiturile sau exclamațiile gen „vai”. Doar râsul lui.

Noah i-a aruncat cuiva microfonul, iar persoana respectivă l-a pasat din mână în mână până pe scenă, numai că eu nu eram atentă la asta. Orchestra interpreta acum o melodie lentă, iar perechile începuseră să danseze din nou. Cel care se ocupa de reflector a stins lumina.

Noah m-a tras spre el și eu l-am luat de gât.

— A fost dulce! am spus eu, știind că nu-i plăcea să fie asociat cu acest termen.

S-a strâmbat instantaneu.

— Ah! Te rog, nu-mi spune că sunt dulce!

— Scuze! Am vrut să spun sexy. Foarte macho.

A zâmbit.

— M-am făcut de râs pentru tine, Shelly. Sper că știi asta.

— O, da, știu, dar nu era cazul.

— Știu, dar am vrut s-o fac. Ți-am spus că, de data asta, o să procedez așa cum trebuie. Și am o groază de chestii pentru care să mă revanșez.

M-a răsucit într-o piruetă, făcându-mă să râd, apoi m-a tras și mai aproape de el. Simțeam furnicăături pe piele acolo unde trupurile noastre se atingeau, și aș fi rămas așa, în brațele lui, ore în șir.

— În fine, acum că suntem, știi tu, oficiali, pot să-ți spun ceva fără să par de-a dreptul ridicol.

— Da?

Inima mea bătea nebunește, iar el s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche.

Nu o spune. Nu o spune. Nu o spune.

Spune-o! Spune-o! Spune-o!

Nu o spune nu o spune nu o spune.

— Te plac foarte mult, Shelly.

Am fost cuprinsă de o senzație... de ușurare, sunt convinsă. Nu de dezamăgire. Sigur nu de dezamăgire.

I-am zâmbit.

— Și eu.

S-a aplecat încet să mă sărute. Nu era un sărut fierbinte, așa cum ne sărutam noi de obicei. Nici pe departe. Dar chiar dacă a fost un sărut delicat, intim, tot a avut artificiile și intensitatea acelorora.

Eu m-am retras prima.

— Noah... se uită lumea la noi, am murmurat eu, simțind că-mi ardea fața.

— Și?

Mi-am mușcat obrazul.

— E... aiurea. În plus, unele fete de aici ar putea să-mi facă o gaură în cap cu privirile lor.

— Mie-mi spui? Unii băieți ar fi în stare să-mi rupă capul.

— Ce?

S-a uitat la mine, ca și cum aș fi fost idioată.

— Sunt aici cu cea mai frumoasă fată din școală. Nu crezi că sunt măcar puțin geloși?

Am roșit iar.

— Nu știu...

— Serios, Elle, poți să mă crezi. Ești superbă!

De data asta, odată cu îmbujorarea, a venit și un zâmbet pe fața mea. Nu mi-aș fi închipuit niciodată, dar niciodată, că Noah ar folosi cuvântul „superbă” vorbind despre o fată. Suna atât de ciudat, venind din partea lui, dar într-un mod plăcut... cel mai plăcut.

— Te-am făcut să roșești, m-a tachinat el cu voce melodi-oasă și mi-a atins ușor obrazul cu buzele.

L-am plesnit pe spate.

— Termină! Măcar eu nu port chiloți cu Superman.

— Haha, a râs el, sarcastic. Hai!

M-a luat de mână și m-a scos din sala de dans pe hol, apoi într-un mic salon în care era o ferigă mare. M-a tras în spatele ferigii și m-a lipit de perete, ținându-mă de obraji.

— Am așteptat toată noaptea să fac asta, a șoptit el, și și-a lipit buzele de buzele mele.

Când ne-am întors, în sfârșit, în sală, Noah a fost imediat luat pe sus de niște tipi, să meargă să bea ceva, iar eu am fost înconjurată de fete.

— O, Doamne, Elle! De ce nu ne-ai spus?

— De cât timp sunteți voi doi împreună, de fapt? Trebuia să fi zis ceva!

— Vai, ce norocoasă ești, Elle! Nu-mi vine să cred! *Flynn* chiar are o iubită?

— Trebuie să ne spui tot! a țipat Jaime, apucându-mă de mâini și silindu-mă să mă așez la o masă. Când a început povestea asta, deci?

— Ăăă... e cam complicat...

— Ce, aveți mai demult o relație, sau ce?

— Nu, dar...

— Vai, ești cea mai norocoasă fată din lume, îți dai seama? Știi ce geloase suntem toate? Adică... vorbim de Flynn!

— Hei... Deci, Elle, a spus Dixon, care apăruse pe neașteptate și îmi pusese mâna pe umăr, băieții se întrebă... cam de cât timp ai ieșit de pe piață?

Am râs, îmbujorată.

— De ce?

— Vor să știe câtă bătaie pot să-și ia de la Flynn că au vorbit despre tine.

Am râs iar.

— Ăăă, din seara asta.

Oficial, am spus în gând.

— Am înțeles... Deci nu sunt în mare pericol să se trezească cu mâinile rupte, a zis el pe un ton amuzat. Ei, în fine... felicitări! Cred că așa se spune. Cine s-ar fi gândit?

— Mie îmi spui?!

— Hei, Elle!

Am ridicat capul și am văzut-o pe Rachel făcându-și loc spre mine. I-am zâmbit, oftând ușurată. M-am ridicat, ignorându-le brutal pe fetele care voiau să le povestesc despre Noah, și am luat-o de braț, îndepărtându-ne împreună.

— Deci ați rezolvat problema? a întrebat ea.

Am dat din cap.

— Se pare că da. Dar...

— A, nu, nu, nu, nu, nu, a spus ea repede. Fără „dar”. Nu sună bine.

— Nu e un „dar” în sens rău!... E un „dar” tip „nu știu cum se va termina povestea asta”.

A dat încet din cap.

— Am înțeles...

— Ce? am întrebat-o eu. Ce e?

— Păi... în fine, ești sigură că faci ce trebuie? Știi că îl plăci și așa, totuși... Toată lumea știe cum e el...

Am ridicat din umeri.

— Știi, dar... Chiar nu îmi mai pasă.

S-a uitat la mine lung, apoi s-a produs un declic și a părut că înțelegea.

Când orchestra a spus că o să ia o pauză după următoarea melodie, Rachel a căpătat o expresie absentă.

— Ei, tu știi ce e mai bine pentru tine, Elle. Te înțeleg perfect. Ascultă, trebuie să plec...

— Lee?

— Da, a răs, simțindu-se parcă vinovată. Da. Scuze!

— Du-te, Rach. Oricum trebuie să-l caut pe Noah.

— Exact. Caută-l pe Noah!

Mi-a făcut cu ochiul, semnificativ, apoi a plecat repede.

Cineva m-a prins de braț cu o strânsoare pe care am recunoscut-o instantaneu și m-a tras pe ringul de dans înainte să pot protesta.

— Nu mi-ai oferit primul dans, a spus Noah, cu cel mai dulce zâmbet din lume, dar fii sigură că mi-l iau pe ultimul.

Închiriasse și o cameră pentru noi la Royale. Când am văzut-o, mi-am dat seama de ce dispăruse mai devreme.

Am chicotit când m-a tras din lift.

— Nu trebuia să...

— Știi, știu, dar ți-am spus de un milion de ori în seara asta. Încerc să mă revanșez față de tine, așa că o să mă port ca

un iubit idiot de perfect și de nerealist, doar ca să-ți arăt cât sunt de serios.

— A, așa ești tu când ești serios? am spus eu, sceptică.

— Hei, fii și tu mai înțelegătoare, mă străduiesc și eu!

Am râs.

— OK, OK, scuze, tac.

A râs și el și ne-am oprit în fața unei camere de la etajul al șaptelea. A scos un card de acces și a deschis ușa.

— După tine! a spus el și a făcut un gest larg cu mâna, invitându-mă să o iau înainte.

O să fiu sinceră: Mă așteptam să intru și să găsec petale de trandafiri pe podea și lumânări peste tot, eventual și o muzică senzuală – ca în filme, când e Ziua Îndrăgostiților sau când tipul, care e îndrăgostit nebunește, se pregătește s-o ceară pe tipă în căsătorie.

Fiindcă atunci când Noah mi-a zis că o să fie iubitul „idiot de perfect și de nerealist”, într-un fel, m-am gândit că o s-o facă și pe asta: un mare spectacol cu care să mă impresioneze.

Deci, când a deschis ușa și m-a invitat înăuntru, am fost ușurată să văd că nu erau nici lumânări, nici muzică, nici lumini palide. Nimic siropos, idilic sau romantic. Era un apartament obișnuit, cu o canapea de catifea albă, niște covoare imaculate, moi, și cu o ușă care ducea spre dormitor și spre baie.

Ar fi fost mult prea artificial să fi mers până la capăt. Acesta era Noah Flynn: dur, necizelat și total lipsit de romantism. Nici măcar gestul lui „romantic” de la bal nu era propriu-zis serenada prin care își mărturisea dragostea pentru mine. Era ceva tipic Noah... și îmi plăcuse la nebunie.

— Cam atât cu perfecțiunea idioată și cu nerealismul, am spus eu în glumă, întorcându-mă la el să-i zâmbesc, în timp ce închidea ușa.

— O, crede-mă, n-ai văzut încă nimic! Vino!

Ei, asta, asta, da, era *idiot de perfect și de nerealist*. În fine, pe aproape. Era pe aproape, după standardele lui Noah.

— Acum ai înțeles unde am dispărut mai devreme? m-a întrebat el. Ai idee cât poate să-ți ia să acoperi o chestie cu petale? E imposibil! Până la urmă am renunțat. Aveam de gând să scriu „scuze”, dar...

— Văd!

Pe pat și pe podea erau risipite petale roșii de trandafir.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

— Nu trebuia să faci asta.

— Da, știu. Dar mă străduiesc, nu? Ți-am zis că o să mă străduiesc. Și știu cât ești de romantică în adâncul sufletului.

I-am zâmbit, intimidată.

— Dar sunt oarecum surprins că mi-ai oferit așa de ușor a doua șansă, a spus el și m-a tras pe pat, luându-mă în brațe. Mă așteptam să te împotrivești mai mult.

— Ți-ar plăcea să ne mai certăm, Noah? l-am întrebat eu.

M-a tras în joacă de păr.

— Nu! Spun și eu așa! Nu mă plâng! E o diferență!

— Mică!

A râs și am simțit reverberația râsului în pieptul lui. M-a sărutat delicat. Eram gata să-i răspund la sărut, dar, în clipa aceea, telefonul meu s-a hotărât să sune.

Mai mult am simțit, decât am auzit, oftatul lui Noah, și m-a lăsat din brațe aproape îmbufnat când m-am ridicat să-mi iau poșeta.

Am oftat când am văzut cine suna și m-am dus în baie cu geanta în brațe și cu telefonul la ureche. *Aș putea să-mi verific și machiajul, dacă tot am ieșit puțin*, m-am gândit eu.

— Bună, tati! am spus eu, sperând să nu se simtă prea tare în vocea mea iritarea că am fost întreruși.

M-am aplecat un pic spre oglindă să curăț o mică urmă de dermatograf.

— Cum a fost balul?

— Frumos.

Și-a dres vocea.

— Te-ai hotărât ce faci cu el?

Mi-am mușcat obrazul înainte de a răspunde.

— Da. Da, m-am hotărât.

Tata a oftat.

— Rămâi cu el, așa-i?!

Era mai mult o constatare, decât o întrebare; știa deja.

— Da, am confirmat eu încet. Tati, trebuie să plec acum.

Ne vedem mâine, OK?

— Bine.

Am inspirat adânc de câteva ori, să mă calmez. Am închis telefonul, ca să nu mai avem parte de alte întreruperi. Apoi mi-am dat cu puțin balsam și mi-am înfocat părul, după care m-am întors în dormitor.

Noah se lungise pe pat, cu mâinile sub cap și cu un picior ușor îndoit. Nu era o poză, sigur, dar, în clipa aceea, chiar se-măna cu un top-model. Avea ochii pe jumătate închiși și era perfect relaxat. Nu cred că și-a dat seama că am intrat.

M-am uitat la el din cap până în picioare. Era atât de frumos, cu părul lui ciufulit și cu smochingul, chiar și cu nasul lui rupt! Era suficient de înalt ca să mă facă să mă simt minusculă. Și îmi plăceau la nebunie ochii lui, atât de luminoși, de albaștri și de pătrunzători, care acum erau deschiși și mă măsurau într-un mod ce mă făcea să roșesc.

— Oricât de frumoasă ai fost în seara asta cu rochia ta, Elle, trebuie să spun că te prefer fără ea.

— Nu mai spune! Și ce te face să crezi că se va întâmpla asta?

A zâmbit.

— Nu cred că o să fie o problemă.

I-am zâmbit cu cochetărie, iar el a sărit din pat și s-a apropiat de mine. Am ridicat o sprânceană, întrebându-mă care era mai exact planul lui.

Dar el s-a oprit pe neașteptate la câțiva pași de mine.

— Vino aici! mi-a spus el cu o voce surprinzător de tandră, apoi m-a luat în brațe și am mers amândoi cu spatele până la pat, unde s-a așezat cu mine pe picioare.

Când m-a strâns tare în brațe, mi-am pus mâinile pe umerii lui. Era un moment atât de tandru, atât de intim!

— Nu trebuie să facem nimic, să știi! Dacă vrei să o luăm încet, nu trebuie decât să spui. Nu pentru asta am luat camera. Voiam doar să fiu singur cu tine și chiar vei dori să te duci acasă mai târziu.

Eram șocată: mă găseam aici, convinsă că unicul scop pentru care închiriasse camera era să facem sex, și acum îmi spunea că nu voia să grăbească lucrurile, dacă nu voiam și eu. Flynn renunța la sex pentru mine.

Dumnezeule!

Întâi se așezase în genunchi ca să mă invite la bal, apoi ches-tia cu dedicația muzicală, apoi petalele de trandafir de pe pat și acum asta?

Frate! Chiar s-a schimbat!

— Am auzit când i-ai spus lui Lee că ai impresia că data trecută ne-am cam grăbit, a spus el. De data asta o s-o facem așa cum trebuie, deci m-am gândit că...

Într-adevăr, așa îi spuseseam lui Lee, fiindcă acum puteam să fiu absolut sinceră cu el, fără să mă mai simt așa, judecată. Dar nici nu îmi imaginaseam că Noah era acolo să audă... în ultimul timp îmi făcusem griji că poate mă grăbisem, că poate

nu gândisem cum trebuie, fiind prea încântată de fiorul pe care mi-l dădea relația secretă.

Așa ar fi trebuit să fie prima oară, mi-am zis eu, uitându-mă la apartament, la petalele de flori; Noah...

Am clătinat din cap, cu fruntea lipită de a lui.

— Nu, vreau!

Dacă ar fi fost o poveste siropoasă, acum era momentul să spunem „te iubesc”.

Dar cum nu era, el a murmurat ceva ce n-am înțeles și m-a sărutat apăsător pe buze, făcându-mă să mă topesc în brațele lui. M-a ajutat să-i scot sacoul și, în timp ce îi descheiam nasturii de la cămașă, el a tras de cravată, îndepărtându-se puțin de mine, doar cât să și-o scoată pe cap.

Am început să râd când, în graba lui, a reușit să rămână cu cravata în gură.

— Să nu îndrăznești! m-a amenințat el, cu cravata în gură, vorbind înăbușit.

Am râs și mai tare, dar m-a redus repede la tăcere cu un sărut. În clipa aceea am încetat să mai gândesc. Nu exista niciun gând conștient în spatele acțiunilor mele. În seara aceea... eram doar *noi*.

Capitolul 25

AM CLIPIT de mai multe ori, am deschis ochii, am căscat și m-am întors pe o parte, trezindu-mă nas în nas cu Noah. Gura lui era ușor întredeschisă, iar genele lui păreau neobișnuit de lungi cum se vedeau așa, pe obraz. Arăta atât de liniștit, atât de nevinovat!

M-am tras mai aproape de el și l-am privit dormind. Mereu mă întrebam de ce fac asta cei care se găesc într-o relație, de ce se uită la celălalt când doarme, că nici măcar nu face ceva. Dar acum înțelegem. Era ca și cum l-ai vedea pe celălalt în cea mai vulnerabilă ipostază.

După un timp, când am văzut că nu se trezea, iar eu eram mult prea vioaie ca să mă mai culc la loc, m-am hotărât să-l sâcâi un pic.

— Noah, i-am spus eu la ureche. Noah... trezește-te...

A bolborosit ceva incoerent, m-a luat în brațe și m-a tras mai aproape de el, dar nu a deschis ochii.

— Noah! am spus eu din nou.

Niciun răspuns.

M-am apropiat și mi-am lipit ușor buzele de gura lui. Atunci el s-a frecat la ochi și și-a trecut mâinile prin păr.

— Dacă așa ai de gând să mă trezești, nu m-ar deranja să îmi petrec noaptea cu tine mai des, a spus el cu o sclipire în ochi.

— Haha, am râs eu, sarcastic, dar zâmbeam.

Mi-am dat părul de pe față.

— Bună dimineața!

M-a sărutat pe vârful nasului.

— Bună dimineața și ție!

S-a întins, apoi m-a luat în brațe. Ne-am împletit picioarele.

Mi-am tras imediat piciorul drept de lângă el.

— Ce e?

— Ai picioarele așa de reci! m-am miorlăit, iar el a izbucnit în râs.

Am lăsat încet piciorul la loc, evitând să îl ating.

Vreo oră nu ne-am ridicat din pat; am rămas îmbrățișați, vorbind încet și sărutându-ne.

Nu puteam să fiu mai fericită.

L-am rugat pe Noah să mă ducă direct acasă. Aveam să trec mai târziu pe la Lee. Ardeam de nerăbdare să aflu dacă îi spusese, în sfârșit, „te iubesc” lui Rachel (pentru că, deși *el* nu-și dăduse seama până atunci, știam că o iubea).

Dar încă nu era prea împăcat cu ideea că eu și fratele lui eram împreună. Și dacă mă duceam la el așa, cu urmele machiajului de azi-noapte pe față și cu rochia boțită, era ca și cum aș fi vrut neapărat să-i aduc aminte de asta.

Mai degrabă suportam suspinul tatălui meu, dezamăgit de cum îmi petrecusem noaptea, decât să mă vadă Lee așa.

— Elle? a strigat tata, după ce eu mă străduisem să închid ușa fără zgomot.

Am oftat. Eram un copil extrem de împiedicat. Nu m-aș fi putut strecura pe nesimțite în casă sau din casă, nici dacă ar fi depins viața mea de asta. Așa că am strigat și eu:

— Da, eu sunt!

— Cum a fost balul? a întrebat tata, iar eu mi-am netezit puțin rochia, oftând, și am intrat în sufragerie.

Brad stătea cu capul în jos și cu picioarele pe spătarul canapelei. A ridicat puțin ochii la mine, apoi a continuat să se joace pe Nintendo.

— Balul a fost superb, am spus eu. Cu excepția unei mici crize cu niște nuci dintr-o mâncare vegetariană și un tip care e alergic...

— Plictisitor! a spus Brad tare, lălăind cuvântul ca să mă enerveze așa cum numai un frate mai mic poate să o facă.

— Te-ai dus și la petrecerea de după bal? m-a întrebat tata.

— Nu..., am spus eu, cu grijă. Noi, ăă... Noah a închiriat o cameră la hotel....

Vocea mea s-a prefăcut într-un soi de mormăit, după care s-a pierdut complet.

— Nu mai spune!

Cuvintele rostite de el erau pline de dezaprobare.

— Nu s-a întâmplat nimic, am spus eu repede, fără să-mi pot împiedica obraji să roșească.

Apropo de penibil...

Brad a fost cel care a vorbit.

— *Noah și Elle s-au suit într-un copac și ce nu trebuie fac...*, a cântat el în bătaie de jos.

— În fine, a fost răspunsul meu isteț, imitându-i tonul.

A ridicat capul din Nintendo și s-a strâmbat la mine, iar eu am scos limba la el.

— E prea târziu să retrag ce am spus aseară, și anume că fetița mea s-a făcut mare, Elle? a râs tata, clătinând din cap, cu ochii la noi.

I-am zâmbit timid.

— Deci te-ai simțit bine la bal.

— Da. Și știi ce a făcut Noah? A pus formația să-mi dedice o melodie și m-a rugat să fiu iubita lui, în fața tuturor. Așa de serios e! Cu mine, am precizat eu.

— Vai, micuța și drăguța Elle e îndrăgostită? a spus Brad cu o voce siropoasă, țocăind din buze și strâmbându-se la mine.

— Nu! am spus eu repede. Nu! Clar nu!

Tata doar mă privea, ca și cum ar fi oscilat între resemnare și dezamăgire. Tocmai voiam să închei discuția, când a sunat cineva la ușă.

— Mă duc eu, am spus repede și am fugit la ușă.

— Am auzit la radio-șanț că ești acasă, a spus Lee, reze-mându-se de balustrada verandei și zâmbind.

Surâsul i-a dispărut o clipă din ochi când m-a văzut – era foarte limpede că nu fusesem acasă toată noaptea –, dar și-a revenit repede.

— Plus că trebuia s-o șterg de acasă! a continuat el. Ai mei fac crize cu Noah.

— De ce?

— Păi, pentru început, că a fost, citez „Dumnezeu știe unde și a făcut Dumnezeu știe ce săptămâna trecută” și că, citez din nou „o să fie dat afară din facultate înainte s-o înceapă dacă va continua să se poarte atât de prostește și de nesăbuit ca până acum”.

Am oftat și mi-am trecut o mână prin păr.

— O să iasă scânteii! Și prefer să nu fiu acolo.

— Cum a fost petrecerea de după bal?

— Ai ratat niște chestii tari de tot, mi-a spus el cu seriozitate, apoi a zâmbit larg. A fost superamuzant. Warren s-a pilit și a făcut un număr beton de karaoke, completat cu un dans și cu declarații de dragoste pentru toată lumea. Supertare! Din păcate, nicio bătaie, nimic!

— Dacă n-a fost Noah acolo..., am spus eu.

A râs.

— Adevărat, adevărat...

Și-a dres vocea.

— Ăăă, te-aș întrebat cum a fost seara ta și ți-aș cere „să-mi dai toate detaliile, dragă”, a spus pe un ton fals, prefăcându-se că-și dă părul pe spate, dar chiar nu vreau să știu ce prostii faci tu cu fratele meu.

I-am zâmbit.

— Nici nu mi-am închipuit că vrei să știi, ca să fiu sinceră. Dar legat de asta, amice, cumva tu și Rachel...

— Nu, n-am făcut nimic, a spus el, parcă mândru, ridicând bărbia.

— Serios? Am crezut că acum o s-o faceți.

— Și eu...

A ridicat din umeri.

— Dar ea a zis că nu e încă pregătită, așa că, habar n-am, o să așteptăm până când o să fie pregătită.

— Vaai! am făcut eu.

L-am ciupit de nas.

— Ești mâncat, prietene!

Lee nici măcar n-a protestat. S-a mulțumit să-și dea ochii peste cap și a roșit pe sub pistrui. Eu am râs, dar nu cu răutate.

— Rachel știe că ești mâncat?

— Păi, ăăă...

— O, Doamne! Ai spus-o, este? E clar că ai spus-o! *I-ai spus că o iubești!* Când i-ai zis? I-ai zis când dansați? I-ai zis sub stele, la petrecere?

Lee a chicotit și și-a pus ferm mâinile pe umerii mei.

— Liniștește-te, domnișoară Romantism! Dacă îmi dai ocazia, o să-ți spun cum s-a întâmplat!

Am mimat că trag fermoarul la gură.

— Când dansam pe o melodie lentă, am spus-o cam repede și cam încet. Ea nu a auzit și a zis „poftim?”, așa că a trebuit să mai spun o dată, mai tare, dar nici atunci n-a auzit. A trebuit atunci s-o spun tare de tot, și după aia câțiva au întors capul spre noi, iar ea s-a înroșit toată...

A zâmbit și apoi a râs.

— A fost destul de drăguț, de fapt, că după aia mi-a spus-o și ea, așa roșie-roșie. Pe bune, era roșie ca sfecla, și...

L-am plesnit peste braț.

— Ce răutate!

— Nu e răutate, a fost drăguț, ți-am zis că a fost drăguț! Și nu mă mai întrerupe! În fine. Deci, mi-a spus și ea, arătând ca o sfeclă *tare drăguță*, a subliniat el, și eu i-am zis poftim? Nu te aud”, așa că a trebuit s-o zică și ea tare.

Am zâmbit.

— Vai, asta chiar e drăguț!

— Mi-ai schimbat personalitatea, a spus el, amuzat, îmbrâncindu-mă în joacă. Am ajuns un siropos, după ce am stat cu tine atâția ani.

— Și după aia v-ați sărutat? După ce ați spus-o?

— Evident.

— Vai...

— Ai de gând să stai aici toată ziua să pălăvrăgești și să te extaziezi sau ne uităm și noi la *Judge Judy*? După ce faci un duș, evident. Ți s-a întins tot rimelul.

M-a atins încet sub ochi și aproape că a sărit peste mine în casă.

Nu am putut decât să râd și să clatin din cap văzând cum Lee se simțea ca acasă vorbind cu Brad și cu tata, după care m-am dus sus să mă spăl și să mă schimb.

Era totuși ceva care nu-mi dădea pace: cum mă tachinase prostul de frate-meu, spunându-mi că sunt... că sunt îndrăgostită de Noah.

Nu puteam să fiu.

Vreau să zic, am știut de la început că nu era ceva... în fine, ceva serios, oficial, până aseară. Și nici înainte de seara trecută nu puteam să fiu... nu eram...

Sau eram?

Capitolul 26

EU ȘI LEE leneveam în curtea din spatele casei mele; soarele strălucea și era mult prea plăcut ca să stăm în casă. În general, ne relaxam așa la piscina lui Lee. Și grădina lui era mai frumoasă decât a mea: aveam și noi un leagăn dintr-alea acoperite, dar era atât de vechi, încât scârțâia la fiecare mișcare. Și jumătate din iarbă se uscaseră; tata fusese mult prea ocupat în ultima vreme ca să aibă grijă de ea și mult prea încăpățânat să angajeze un grădinar.

Îi sugerasem lui Lee să mergem la el, spunându-i că, pe vremea asta, ar fi superb la piscină. Dar el voia să mai așteptăm.

— Shelly, tata mi-a zis că îmi dă mesaj când se liniștesc lucrurile. Adică ori după ce Noah o șterge de-acasă, ori după ce se satură ei să îl certe și să-i frece ridichea. Și până acum nu am primit niciun semn.

— Chiar a fost așa de rău?

— Crede-mă, nu vrei să știi!

Exact atunci i-a sunat telefonul, iar Lee a vârât mâna după el în buzunar. S-a încruntat și nu a răspuns imediat, cum m-aș fi așteptat.

— Cine e? l-am întrebat, ridicându-mă puțin să văd ecranul.

— Noah, a murmurat el chiar în clipa în care am văzut și eu cine era apelantul. Ce naiba vrea?

— Îți dau o idee: răspunde și află!

S-a prefăcut că se uită urât la mine și a răspuns:

— Ce e?

Am auzit vocea lui Noah, care suna la fel de nemulțumită ca a lui, dar nu am putut auzi ce spunea.

— Bine, a spus Lee, apoi mi-a întins telefonul. Ai mobilul închis. Vrea să stea de vorbă cu tine.

— Ah!

Am luat aparatul și m-am trezit că zâmbesc numai la gândul că o să vorbesc cu el la telefon. Și nici măcar nu spusese ceva. Ce naiba era cu mine în ultima vreme?!

— Bună!

Dar știam precis de ce mă purtam așa. Din același motiv pentru care acceptasem să mă duc cu el la bal, chiar dacă încercasem din răspuțeri să găsesc o altă explicație.

— Încerc să te sun de un secol.

— Un secol însemnând cam cât, mai exact?

— Ăăă, de vreo patru minute? Te-am sunat de două ori.

Am râs.

— Ei, da, asta chiar înseamnă un secol, domnule Nerăbdător. În fine, de ce m-ai sunat?

— Ascultă, Elle...

Noah se purta cam ciudat, ca și cum îi era greu să vorbească. Mi-l și imaginam trecându-și mâna prin păr și frecându-și obrazul. M-am încruntat un pic, întrebându-mă ce s-a întâmplat.

Apoi a vorbit. A spus acele cuvinte fatale.

Știam că trebuia să închei povestea cu Noah de mult! La naiba, nici măcar nu ar fi trebuit s-o încep. Dar acum era prea târziu. Mi-am dat seama că mă implicasem mult prea mult, pentru că următoarele cuvinte pe care le-a spus mi-au tăiat pentru o clipă respirația.

A oftat în telefon.

— Trebuie să stăm de vorbă!

Urma să ne întâlnim la un Starbucks de la marginea orașului. Asta era tot ce reținusem din conversație. Nu fusesem în stare să spun vreun cuvânt, am bâlbâit doar un „OK”.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Lee, îngrijorat. Pari speriată rău!

— Eu... el... o să... Starbucks...

— Ce? Shelly, respiră adânc și zi-mi ce ți-a spus! Dar mai întâi, ești OK?

Am dat din cap și am inspirat adânc.

— Păi... nu... nu știu. El... noi...

Am inspirat iar.

— A zis că trebuie să stăm de vorbă.

Lee a strâns din ochi și a tras aer în piept.

— Au! Dar... stai, vorbești serios? Ești sigură că așa ți-a spus?

Am dat din cap.

— Ne întâlnim la Starbucks la opt.

— Cum ar fi, într-o oră.

Am dat din cap.

— Trebuie să mă pregătesc...

Amorțită, cu picioarele ca de lemn, m-am dus în camera mea, simțindu-mă amețită, ca într-un vis. Tata lucra în sufragerie, iar Brad se dusese în parc cu niște prieteni. Lee a fugit după mine pe scări.

— Stai puțin, despre ce crezi că e vorba?

— Vrea să se despartă de mine, nu? Adică, abia am început să ne întâlnim oficial... și acum vrea s-o termine, nu? Așa spui când vrei să te desparti de cineva, *trebuie să stăm de vorbă*, și pe urmă spui *nu e vina ta, e vina mea*, și...

Lee a pocnit din degete chiar în ochii mei, făcându-mă să tresar, pentru că nu mă așteptam.

— Calmează-te!

— Scuze...

— Uite, poate că pur și simplu... vrea să stați de vorbă. Poate nu vrea să se despartă de tine. Nu văd de ce ar face-o.

— Dar... dar atunci mi-ar fi zis, nu? Ar fi zis „Nu-ți face griji, nu ne despărțim”. O, Doamne, cu ce trebuie să te îmbraci când cineva vrea să se despartă de tine?

Am început să răscolesc prin șifonier și prin sertare, căutând ceva de îmbrăcat. Mă gândeam chiar serios: ar trebui să port ceva frumos, ca să-l fac să se gândească de două ori înainte de mă părăsi? Ar trebui să-mi pun pe mine ceva cu care m-a mai văzut – vechii mei blugi scurți și tricoul mov – ca să îi arăt că nu îmi pasă că se desparte de mine?

M-am hotărât să nu mă mai schimb, ci doar să mă machiez puțin.

— Elle, liniștește-te! Probabil că nici nu vrea să se despartă de tine. E nebun dacă face asta.

— Mersi, Lee, asta m-a liniștit complet.

Am luat dermatograful, dar mâinile îmi tremurau așa de tare, încât până la urmă m-am aruncat pe pat, mi-am acoperit fața cu mâinile și am scos un țipăt de frustrare.

Știam că mă apropiasem prea mult de Noah. Numai că nu voisem să cred asta. Crezusem că dacă îmi spuneam că nu era posibil o să fie și adevărat. Că dacă îmi spuneam că nu m-am implicat prea mult însemna că nu... că nu m-am îndrăgostit de el...

Mă întrebam de câtă vreme aveam sentimentele astea pentru el. Și acum, acum, când înțelesesem, în sfârșit, el voia să se despartă de mine.

Până și Brad își dăduse seama înaintea mea. Iar Lee... știuse și el. De-asta se tot uita la mine cu privirea aia ciudată. Tata și Rachel bănuiseră și ei; acum pricepeam expresia de pe chipurile lor. Oare chiar eram ultima care să-și dea seama ce simțea?

Totuși, în adâncul sufletului meu, știusem; doar că eram mult prea speriată ca să recunosc.

Logica îmi spunea că el nu simțea la fel; tocmai voia să ne despărțim. *Trebuie să stăm de vorbă...* Mi-am mușcat buzele.

Am simțit mâna lui Lee pe genunchiul meu; când am deschis ochii, el era aplecat deasupra mea, cu nasul la un centimetru de nasul meu, și se uita la mine cu ochii ăia mari și albaștri. M-am uitat și eu la el.

— Lee...

— Da?

— Avem o problemă.

— Da?

— Cred că...

Am înghițit în sec, uitându-mă drept în ochii lui.

— Cred că s-ar putea să-l iubesc.

— *În sfârșit!* Dumnezeuule, am crezut că este evident din clipa în care ai acceptat să vii cu el la bal. Nicio fată zdravănă la cap n-ar fi acceptat. Mă așteptam să-mi spui asta de când mi-ai zis că ai venit cu el la bal.

— Stai puțin! Tu ai știut și nu mi-ai spus?

— Am crezut că trebuie să-ți dai seama singură... OK, OK, a admis el, văzându-mi expresia sceptică. Am crezut că nu vrei să recunoști.

— Cum de ți-ai dat seama înaintea mea? l-am întrebat eu, prosteste.

— Sunt jumătatea ta. Eu sunt Ashley, iar tu ești Mary Kate, eu sunt Lucrul Unu și tu ești Lucrul Doi, a adăugat el, zâmbind.

— Lee, ce mă fac? O să se despartă de mine...

A ridicat din umeri.

— Nu știu ce să-ți spun, Shelly! Doar că va fi OK. Și știi de ce? Pentru că mă ai pe mine. Ți-am spus: orice s-ar întâmpla, voi fi lângă tine. Că ai inima frântă sau că rămâi însărcinată, ce-o fi!

Am zâmbit.

— Păi, atâta timp cât te am pe tine...

A râs.

— Premiul de consolare, nu?

— Nu fi caraghios! Nu ești premiul de consolare. Ești prietenul meu cel mai bun.

A zâmbit slab, trist.

— Dar nu sunt la fel de important pentru tine ca el. Nu pot concura cu tipul pe care îl iubești, indiferent că e fratele meu sau nu.

— Lee, nu fi tăntălău! Mereu, mereu, mereu, o să fii cel mai important om din viața mea. În afară de tata. Dar ești foarte aproape de el.

Am zâmbit.

— Cu Noah sau fără Noah. Niciun băiat n-o să intervină între noi. Niciodată. Ai înțeles?

— Și nicio fată, mi-a spus el. Cei mai buni prieteni.

— O să îmbătrânim împreună și toate cele.

— Nu pot să-mi închipui că m-aș juca „bate la ușă și fugi” cu altcineva decât cu tine, amândoi în scaunul cu roțile și încercând să dispărem din zonă cu viteză maximă.

Am râs și l-am îmbrățișat. M-a strâns și el atât de tare, că am rămas fără aer.

— Chiar ești îngrijorat că mă poți pierde, așa-i? am încercat să glumesc.

— E așa de evident?

— Nici eu nu vreau să te pierd.

A zâmbit și mi-a făcut cu ochiul.

— Hei, te-ai gândit vreodată ce ar fi fost dacă... știi tu, dacă am fi fost împreună?

Am ridicat puțin din sprâncene.

— Nu vreau să sugerez că ar trebui să încercăm! a adăugat el repede. Spun și eu așa...

— Toată lumea s-ar aștepta să fim împreună.

— Numai Dumnezeu știe de ce! Prea multe filme de dragoste și romane siropoase, după mine.

Am râs.

— Am fi fost un cuplu dezastruos.

— Exact. Am fi dat-o în bară grupa mare.

Am confirmat. Nu știu ce aș fi făcut dacă Lee mi-ar fi spus că mă iubește în mod romantic. Noi eram prieteni pe viață, frați de cruce.

— Pe urmă, tu ești îndrăgostit până peste cap de Rachel.

— Și tu de Noah.

— Deocamdată, cel puțin... mersi că mi-ai amintit.

— Fir-ar! M-am priceput destul de bine să-ți abat gândurile de la asta, nu?

— Da, cu mărețul tău moment de dulcegărie. Și acum, mișcă-te! Stai în lumină și trebuie să mă machiez.

A râs și s-a dat la o parte ca să pot ajunge la măsuța de toaletă. Măcar nu-mi mai tremura mâna, așa că am putut să mă fardez fără să-mi bag creionul în ochi.

— Vrei să te duc cu mașina? Ar cam trebui să pleci, dacă nu vrei să rămâi blocată în trafic...

— Da, te rog! am spus eu și am băgat în buzunar vreo două bancnote de cinci dolari.

Până la urmă Lee și-a găsit și el cheile de la mașină, după ce a răscolit printre ambalaje de gumă și monede.

— OK, hai să mergem la frângerea inimii! am spus eu cu un zâmbet ironic.

M-a plesnit pe spate, puțin cam tare, ce-i drept. De parcă ar fi vrut să-mi bage mințile în cap. M-am împiedicat și a trebuit să mă prind de balustradă ca să nu cad pe scări.

— Liniștește-te! O să fie bine!

Curios lucru, în realitate, nu îl credeam.

Am ajuns la Starbucks cu puțin după opt, fiindcă nu fusese aglomerat. Am văzut motocicletă lui Noah parcată afară. Mi-am spus că, la întoarcere, ar trebui să-l sun pe Lee să mă ia, ca să nu mai accept să mă ducă Noah – asta dacă s-ar oferi...

— Să-mi dai mesaj dacă vrei să vin să te iau, OK? mi-a spus Lee încet, chiar când intram pe ușa cafenelei.

Am dat din cap și am început să mă uit în jur, neliniștită. Apoi am văzut o mână ridicată: Noah stătea la o masă mai în spate, lângă fereastră.

Lee m-a strâns de braț.

— O să fie bine, Shelly! În afară de asta... nici nu te merită. Am râs, dar râsul meu suna forțat.

— Vorbim mai târziu, Lee!

M-a salutat ca la armată, iar eu m-am întors spre Noah și m-am îndreptat spre el, având grijă să îmi țin capul sus.

Părea și mai chipeș ca de obicei. Poate pentru că acum îmi dădeam seama ce simțeam pentru el sau poate pentru că era gata să se despartă de mine. Părul îi stătea vâlvoi și era îmbrăcat cu niște jeanși negri, decolorați, un tricou alb, simplu și cu vechea lui geacă de piele. S-a ridicat când m-am apropiat, ceea ce m-a surprins.

Parcă îl și auzeam pe Lee spunându-mi: „Ooo, uite cine l-a transformat pe Noah într-un domn!” și apoi dându-mi un ghiont.

— Bună! a spus Noah, puțin precipitat și neliniștit. Ăăă, ia loc!

Așa că m-am așezat. Am început să vorbim amândoi în același timp, apoi ne-am oprit și am început iar.

— Tu mai întâi! am spus amândoi deodată.

El a zâmbit sau a rânjit, n-aș putea spune prea bine, iar eu am hohotit ușor.

Apoi s-a repezit la noi un chelner de vreo douăzeci și ceva de ani, care părea că luase cam multă cafeină, ca să-l țină treaz.

— Ce pot să vă aduc, copii?

— Ăăă...

Oare aveam să stăm suficient de mult pentru asta?

Sau Noah voia să scape de mine și să o ștergă apoi repede cu sicriul ăla pe două roți al lui ?

— Aș vrea o cafea normală, i-a spus el tipului.

Apoi a arătat cu degetul spre mine și a adăugat:

— Iar pentru ea, un *latte* degresat cu frișcă.

Tipul a mâzgălit comanda pe hârtie și a zis:

— Perfect! Le aduc imediat!

După ce chelnerul a plecat, nu am putut să mă abțin, așa că l-am întrebat pe Noah:

— De unde știi ce fel de cafea beau?

— Ai mai comandat o dată. Mi s-a părut o ciudățenie de cafea, cred că de-aia mi-am amintit.

— Aaa...

Eram șocată, dar șocată în sens bun. Tipul ăsta nu avea cum să se despartă de mine, nu?

Îmi doream atât de mult să cred că Lee avea dreptate, că frațele lui chiar mă iubea. Dar...

Dar...

Întotdeauna e un „dar”

Nu am mai spus nimic și nici Noah. Am așteptat, pur și simplu, în tăcere până au venit cafelele, după care el a luat o gură și s-a rezemat de spătarul scaunului, cu un picior culcat pe genunchi și cu un braț atârnat.

Nu m-am repezit să beau; nu aș fi făcut decât să mă frig la limbă. Nu eram dispusă să-mi ard toate papilele gustative, chiar dacă era o tăcere aiurea.

Apoi, în sfârșit, s-a hotărât să vorbească.

— Ascultă, trebuie să stăm de vorbă!

— Vrei să te desparți de mine? m-am repezit eu, incapabilă să mai rețin întrebarea.

El a oftat, iar mie mi s-a îngreunat inima. Mă simțeam terminată văzându-i expresia.

— Uite, Elle, vreau să mă asculți bine, OK?

Am dat din cap. Ce altceva aș fi putut să fac?!

— Mi s-a oferit un loc la Harvard. La informatică.

— Harvard... adică Harvard, Massachusetts?

A dat din cap.

— Da.

— Ce mișto... Felicitări!

Numai că vocea mea nu era tocmai entuziasmată. Am mai încercat o dată.

— E fantastic, Noah!

— Știu. Dar...

Iar era acolo. Cuvântul acela oribil.

Numai că, de data asta, într-un fel îmi plăcea să-l aud.

— Hei, stai, fără „dar”. Nici nu se pune problema să *nu* te duci la Harvard.

— E în Massachusetts. În celălalt capăt al țării, Elle. Am fost acceptat și la Universitatea din San Diego. Nici nu e așa departe și au o facultate bună de inginerie...

— Noah, de ce te-ai gândi să renunți la Harvard? Nu poți face asta!

— Nu știu, a oftat el.

Părea derutat și neajutorat.

— Părinții mei vor să mă duc, dar nu știu dacă vor să mă duc acolo doar ca să scape de mine de pe capul lor. Am acceptat oferta, dar nu sunt lămurit dacă e cel mai bun lucru.

— Sunt convinsă că părinții tăi sunt fericiți pentru tine. E minunat! E o șansă formidabilă. Sigur că vor să te duci.

— Erau așa de supărați pe mine, a spus el cu un hohot de râs lipsit de veselie, urmărindu-și degetul care se plimba pe marginea canii. Mai ales pentru povestea cu tine... Pur și simplu vor să plec.

— Nu vor să pleci! Sunt doar îngrijorați.

— În fine, a spus el cu o voce tristă și mi s-a părut atât de dărâmat, încât n-am mai încercat să-l contrazic.

Mi-am trecut degetul arătător peste cană, uitându-mă la aburul care se ridica din ea și i-am spus:

— Mă bucur pentru tine.

S-a întins și mi-a prins fața în palmă, trecându-și ușor degetul pe obrazul meu. Inima mea a uitat să mai bată.

— Acum e povestea asta cu tine și nu știu ce vreau să fac.

Am înghițit în sec. Lee se înșelase. Eu doar mă amăgeam.

Era caraghios să-mi închipui că el îmi va spune vreodată așa ceva.

S-a uitat în ochii mei, apoi s-a aplecat și m-a sărutat incredibil de delicat, făcându-mă să simt fiori pe șira spinării.

Buzele lui au rămas lipite de ale mele mult, mult timp; apoi s-a rezemat din nou de spătar. Nu prea reușeam să-i descifrez expresia, dar avea pe frunte o cută adâncă.

— Elle, știu că am fost... am fost un nemernic și am spus că o să încerc să mă revanșez, dar... chestia e că eu...

A oftat și și-a trecut mâna prin păr, făcându-l să stea ridicat în toate părțile.

— Elle, la toamnă o să plec la facultate și nu știu cum o să meargă relația noastră, dar nu vreau să te pierd. Nu vreau să mă despart de tine, dar...

— Noah, am încercat eu să-l întrerup.

Apoi a spus:

— Nu, lasă! Mai avem timp. Uite, termină-ți cafeaua și plecăm! Vreau să te duc undeva.

— Unde?

— Nu pot să-ți spun, n-ar mai fi o surpriză. Dar o să-ți placă, crede-mă! Nu e departe, dar trebuie să plecăm mai repede ca să ajungem acolo la timp.

Aș fi vrut să întreb „unde să ajungem”, dar știam că nu o să îmi spună, așa că am tăcut și am sorbit din cafea. Noah aproape că o dăduse peste cap, iar eu mă întrebam cum de nu îi arsese gâtul.

După ce am pus cana jos, Noah a început să râdă.

— Ce e?

A întins mâna și mi-a dat ușor cu degetul peste nas, apoi m-a șters cu un șervețel.

— Aveai puțină frișcă.

Am roșit, dar el a râs.

— A fost simpatic! Acum hai să mergem...

— OK, OK! am râs eu. Ce ești așa de nerăbdător azi?

Apoi mi-am adus aminte de ceva.

— O, Doamne, nu, nu merg nicăieri cu tine!

— Cum? De ce?

— Ai venit cu motocicletă. Am văzut-o afară. Nu mă mai urc pe chestia aia niciodată. O dată a fost de ajuns.

— Ei, hai, toată lumea merită a doua șansă. Mie mi-ai dat a doua șansă. Nu te supăra pe motocicletă.

Am râs, uitând pe moment de starea de greață și de teama că l-aș putea pierde. Pe urmă, în clipa aceea mă simțeam mai sigură pe mine. Nici nu mai credeam că voia să ne despărțim; chiar îmi spusese că nu voia să mă piardă.

— Îmi pare rău, nu pot s-o fac! Nu pot să merg cu ea, e groaznic! Nici nu mă gândesc!

— Dar așa poți să stai lipită de mine, a glumit el. Hai, serios, nu e nici pe departe așa de rău pe cât spui tu!

— E groaznic! i-am spus eu, încăpățânată. Îmi pare rău, nu pot! N-am cum să mă urc cu tine pe motocicletă aia.

— Păi, n-ai încotro. Te duc acolo chiar dacă va trebui să te iau cu forța.

M-am încruntat.

— Glumesc! Dar merită, promit!

— Nu!

S-a aplecat spre mine și m-a pupat repede.

— Te rog? Jur că merită. O să fiu sclavul tău pe viață dacă n-o să-ți placă.

Cum puteam să spun „nu” când făcea fața aia?

Așa că am spus, încruntându-mă cu suspiciune:

— Pe viață?

— Da.

— OK, OK, dar asta e ultima oară. Și îmi rămâi dator! Dator până peste cap. Chiar dacă o să-mi placă.

— Cum zici tu, Shelly! Dar o să-ți placă la nebunie. Și n-o să fie așa de groaznic cu motocicletă.

— Am mari dubii. Uneori te urăsc, Noah Flynn!

Capitolul 27

MI-A FIXAT EL CASCA. Am avut o senzație de déjà-vu, amintindu-mi de prima oară când mersesem cu motorul, și am zâmbit. Apoi el a încălecat pe motocicletă care acum mi se părea mai monstruoasă și mai înspăimântătoare decât o știam și mi-a întins mâna. L-am prins de mijloc cu grijă. Palmele îmi erau transpirate. Bătăile inimii îmi răsunau în urechi.

Indiferent ce era locul ăla, ar fi fost cazul să merite.

Oare era prea târziu să mai dau înapoi? Să-i spun să mergem altădată?

— Noah, m-am răzgândit, chiar nu...

El a pornit motorul, iar motocicletă a prins viață, huruind. Am tresărit și am scos un țipăt, ținându-mă cât puteam de strâns. Am simțit din freământul corpului lui că râdea și, până să-i mai spun o dată că m-am răzgândit, a pornit în viteză pe stradă.

Nici măcar nu am deschis ochii.

Vântul mă plesnea pe mâinile și picioarele goale; știam că o să am pielea de găină când o să mă dau jos. Măcar părul era băgat cu totul în cască, așa că n-aveam să fiu groaznic de ciufulită după ce o scoteam.

Dar nu voiam să văd cum treceam în viteză pe lângă toate. Am auzit un claxon, cel mai probabil pe noi ne atenționa, dar am continuat să țin ochii strânși și să stau agățată de Noah.

Nu-mi place nu-mi place nu-mi place.

Îl iubesc îl iubesc îl iubesc.

Aproape că nici nu mi-am dat seama când ne-am oprit. Dintr-odată se făcuse liniște și, abia după ce Noah mi-a desfăcut mâinile de pe mijlocul lui, am îndrăznit să deschid ochii.

Eram la poalele unui deal de lângă un parc din afara orașului. Obişnuiam să vin cu Lee aici vara, fiindcă era acolo o piscină publică; mai făceam o schimbare de peisaj, când ne plictiseam de bazinul din curtea lui.

Noah s-a dat jos primul, apoi, cu gesturi delicate, mi-a scos casca. M-am uitat urât la el, la care mi-a răspuns cu un hohot de râs.

— N-a fost chiar așa de rău, hai, recunoaște! a spus el, netezindu-mi părul răvășit.

— Cred că îmi vine să vomit.

Nici măcar nu exageram... prea mult.

El a râs din nou, susținându-mă să cobor de pe afurisenia aia. Îmi simțeam picioarele moi ca piftia, gata să cedeze. Noah m-a luat de mână, a deschis compartimentul de sub șă și a scos de acolo o pătură mare, așa cum sunt cele de picnic. A aruncat-o pe umăr și a început să vorbească înainte să întreb eu ce se întâmpla.

Sigur, sigur nu ne aflam în fața unei despărțiri, m-am gândit eu. N-ar fi fost logic.

— Hai! Nu vrem să întârziem!

— Unde mergem? l-am întrebat.

El deja pornise spre deal, trăgându-mă și pe mine.

— Noah! Unde mergem?

— Acum cine e nerăbdător? a râs el și m-a strâns de mână.

Nu a durat mult până să ajungem în vârf, iar odată acolo, mi-a dat drumul la mână și a întins pătura pe iarba, sub un stejar imens, înclinat într-o parte, care avea crengile atât de jos, încât frunzele îmi atingeau capul.

S-a așezat pe pătură și a bătut ușurel cu palma lângă el.

— Hai aici!

Încruntându-mă puțin nedumerită, m-am așezat totuși, încet lângă el.

Apoi am văzut pentru ce veniserăm.

Din locul unde ne aflam, se vedea jumătate de oraș, se vedeau plajele și oceanul. Panorama orașului, cu nenumăratele lui luminițe, era superbă. Fiindcă era la apus, cerul căpătase o nuanță roșiatică, iar fâșiile subțiri de nori erau roz și argintii. Era splendid. Culorile apusului se reflectau și în apă, transformând bleumarinul oceanului în roșu, galben și roz. Ți se tăia răsuflarea: soarele părea atât de mare, coborând așa, la orizont! Era și liniște: nu se auzea niciun zgomot din oraș sau de la surferii de pe plajă. Doar vântul care foșnea prin frunze.

— Uau! am exclamat.

Chiar nu era alt cuvânt pentru asta, doar „uau”.

— Știu. Ți-am zis eu c-o să-ți placă!

Noah mi-a împins ușor umărul și, când am întors capul ca să mă uit la el, avea zâmbetul acela care îi făcea gropiță în obraji și ochii mai strălucitori.

— O minunăție! am spus eu încet.

— Da, ești! a murmurat el.

Am tăcut o clipă, apoi am râs.

— Ești așa de siropos!

— Și ție îți place, a glumit el, împingându-mă ușor cu umărul.

— Nu-mi vine să cred că m-ai adus aici ca să admirăm apusul. E așa de... romantic!

— Ți-am spus, Elle, de data asta o să fac tot ce trebuie. Și știam că o să-ți placă. Și încă nu e totul. Mai stai cincispe-douăzeci de minute, a spus el, după ce s-a uitat la ceas.

— Ce se întâmplă atunci?

El a răs, evitând să răspundă, și, cu mâna liberă mi-a înclinat fața spre el, să mă sărute. La început a fost un sărut delicat, dar, în scurt timp, degetele mele erau în părul lui și el mă ținea strâns în brațe.

Nu știu cât am stat așa, dar, la un moment dat, el m-a întins pe pătură și s-a aplecat peste mine, sărutându-mă. Mă simțeam plină de scânteii și aveam impresia că o să-mi explodeze capul. Îl sărutam ca și cum eram gata să mă înec, ca și cum el era aerul meu; iar el mă săruta la fel. Era ca într-o poveste, numai că nu era poveste, se întâmpla în realitate. Era realitatea și toate acestea mi se întâmplau mie.

La naiba, până și artificiile care apăreau când ne sărutam păreau reale! Ca și cum explodau deasupra capului meu...

M-am desprins din sărut, Noah s-a ridicat puțin și ne-am uitat amândoi la peisaj. Cerul era acum mai întunecat – nu negru ca smoala sau bleumarin-închis, dar mai întunecat. Luminele strălucitoare ale artificiilor tocmai se risipeau.

Au apărut altele, care explodau, șuierând, și apoi se desfăceau în arcuri verzi, aurii, albastre și roz.

— Dumnezeuule! am exclamat.

— Sunt focuri de artificii pe plajă, mi-a spus el. Am uitat cu ce ocazie, nu știu ce eveniment a fost și... da.

— Uau! Mai întâi apusul, apoi asta?

Alte artificii au explodat, umplând cerul de culori hipnotice.

— Cu ce ocazie? Toate gesturile astea dulci. Vreau să zic...

— Elle! Nu-mi spune că sunt dulci. Te rog!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Răspunde la întrebare!

A ridicat din umeri.

— Nu știu. Pur și simplu... ăăă, cum să zic... Când te-am invitat la bal și așa, a fost ca să-ți arăt că îmi pare rău. Dar, uneori, a spune „îmi pare rău” nu e de ajuns. Și tu meriți mult mai mult

decât atât; mai mult decât pe mine. Frate, detest chestiile astea sentimentale, dar o să o spun, totuși, fiindcă meriți măcar atât.

A înghițit în sec, iar eu am ridicat capul de pe umărul lui ca să îl privesc.

— Noah..., am șoptit eu, dar nu știu dacă m-a auzit.

— Nu, lasă-mă să spun asta, Elle!

Apoi și-a mușcat agitat buzele, arătând mai degrabă ca un băiețel speriat decât ca durul Flynn. În secunda următoare, buzele lui s-au lipit de ale mele așa de repede și de tare, încât mi s-a tăiat respirația. Am fost mult prea surprinsă ca să-i răspund la sărut și mi-am revenit abia după ce el s-a retras.

Artificiile încă se mai ridicau pe cer, aruncând pe fața lui fulgere colorate.

— Te iubesc, Elle! mi-a spus el, dându-mi părul de pe față.

Nu am putut decât să respir. Nu reușeam să spun nimic și, pentru o clipă, mintea mea s-a golit complet; inima mea când bătea nebunește, când se oprea. *Respiră!* mi-am spus eu. *Respiră!*

Noah a clipit des.

— Spune ceva, Elle! Eu am pus tot la bătaie, inclusiv demnitatea mea, iar tu nu spui nimic.

Am râs și, practic, m-am repezit la el, aruncându-mi brațele de gâtul lui și sărutându-l. M-a strâns în brațe, buzele lui au răspuns la sărutul meu și și-a strecurat limba în gura mea.

După ce ne-am îndepărtat, peste un minut sau așa ceva, Noah și-a lipit fruntea de fruntea mea și s-a uitat la mine cu ochii aceia captivanți. Un foc de artificii violet a explodat pe cer, în spatele lui.

— Te iubesc! am șoptit eu.

El a râs și am simțit ușurarea din vocea lui:

— Slavă Domnului! O clipă am crezut că te-am pus pe fugă.

Am râs și eu și am clătinat din cap, fără să mă dezlipesc de fruntea lui.

— Nu! Sunt tot aici!

— Perfect.

M-a pupat repede pe buze.

Apoi m-a luat în brațe și eu mi-am culcat din nou capul pe umărul lui. Focurile de artificii au continuat să lumineze cerul, iar eu mă simțeam fericită lângă Noah, pe dealul acela.

Mi-a spus că mă iubește. Mă iubește. Mă iubește. Îl iubesc pe fratele prietenului meu... și mă iubește și el.

Mă iubește.

— Noah?

— Da?

— Ce-o să facem? Adică, fiindcă tu pleci la facultate.

El a oftat și și-a sprijinit bărbia de capul meu. Degetele lui se jucau cu părul meu.

— Nu știu, Elle. Nici eu nu vreau să plec de lângă tine. Dar... e Harvard, înțelegi? *Harvard*.

— Știu.

— Te iubesc! a murmurat el. Habar n-am ce o să fac.

— Părinții tăi știu de relația noastră? l-am întrebat eu, curioasă.

A dat din cap.

— Da. Le-am spus după ce s-au calmat.

Apoi a oftat iar.

— Dacă ai fi văzut ce furioși erau pe mine. Până și Lee a plecat de acasă. Ți-aduci aminte cum au făcut după ce v-ați bătut voi cu mâncare, în clasa a opta? Imaginează-ți un scandal ca ăla, numai că de o mie de ori mai grav.

— Hmm...

Chiar nu știam ce să spun. Nu-mi imaginasem vreodată că Noah îmi va spune toate astea. La naiba, nu-mi imaginasem că se va gândi măcar la toate astea!

Nu mă înțelege greșit, știu că Noah își iubește familia. Și de Lee a fost mereu foarte apropiat; când a fost nevoie, întotdeauna s-au susținut unul pe celălalt. Dar nu-mi închipuisem că putea fi atât de sensibil la așa ceva.

— Mama s-a mai îmblânzit după ce i-am spus că voi face tot posibilul să te recâștig.

A zâmbit, dar și-a trecut mâna peste față, iar eu am renunțat să-l mai chestionez. Nu mai voia să continue, așa că am schimbat subiectul.

— Presupun că la petrecerea noastră de săptămâna viitoare te îmbraci în Superman. Adică, dacă deja ai lenjeria adecvată...

Mi-am mușcat buzele când am văzut cum s-a uitat la mine, era clar că se simțea jenat.

Am deschis gura, dar el mi-a acoperit-o cu palma.

— Să nu îndrăznești!

— Ce? am încercat eu să spun, dar el mi-a înăbușit cuvintele.

— Voiai să spui că sunt dulce, știu eu.

Am râs, jenată. De fapt, chiar asta voiam să spun...

— În fine. Deci în ce te costumezi?

— Cred că un James Bond ar fi cam mult, nu?

M-a apucat ușor de nas.

— Va trebui să ai răbdare, Shelly! Nu, stai, tocmai am avut o sclipire de geniu. Tu ar trebui să te costumezi în scoică¹.

— Da, sigur, ar fi un costum fantastic. Și ușor de găsit.

A zâmbit, dar cumva tandru. Nu mai puteam să-mi păstrez expresia sarcastică; i-am zâmbit și eu, apoi am râs amândoi, după care am tăcut.

Am stat așa, fără să vorbim, câteva minute, cu mintea în altă parte, înainte să încep eu să vorbesc.

---

¹ Joc de cuvinte pornind de la prenumele personajului, Shelly, în a cărui rădăcină se identifică termenul shell, „scoică” (n. red.).

Aș fi vrut să-i spun să nu se ducă la Harvard și îmi dădeam seama că, într-un fel, ar vrea să fac asta. Dar nu puteam.

— Chiar îți dorești să te duci, nu? am întrebat eu aproape în șoaptă.

Nu știu de ce am mai întrebat, știam deja răspunsul.

S-a aplecat în față și și-a prins genunchii cu brațele, uitându-se la cerul întunecat al nopții și la ultimele artificii.

M-am ridicat și eu în fund, mi-am tras picioarele sub mine și m-am uitat la el. Expresia lui era absolut impenetrabilă și fața îi era umbrită.

Apoi, după un timp, a dat din cap.

— Da. Da, vreau să mă duc. Dar nu vreau să te las, mi-a spus el încet, tot cu ochii la cer. După toate câte s-au întâmplat între noi și... pur și simplu nu vreau să te las, Elle!

— Nici eu nu vreau să mă lași, i-am mărturisit și i-am pus mâna pe brațul cu mușchii bine definiți, apoi mi-am culcat din nou capul pe umărul lui.

— Dar dacă vei renunța la șansa pe care o ai, vei regreta și știm amândoi asta.

— Da, știu!

M-a luat de mijloc. Își mișca mâna în cerc pe spatele meu, iar eu am simțit cum mi se relaxa tot corpul la atingerea lui.

— Trebuie să te duci! i-am spus eu în șoaptă.

După o pauză, m-a sărutat pe tâmplă și a rămas așa, cu buzele lipite de mine, și mi-a spus:

— Te iubesc!

— Și eu te iubesc!

M-am trezit că râd.

— Ce s-a întâmplat cu fustangiul cel dur?

— S-a îndrăgostit, a spus el cu simplitate, sărutându-mă pe obraz. Apropo de clișee.

Capitolul 28

A DOUA ZI m-am dus cu Lee la mall să ne luăm unul altuia cadouri și să ridicăm costumele pe care le comandaserăm pentru petrecere. După ce am mâncat, ne-am despărțit, iar eu m-am dus să-i cumpăr ceva pentru ziua lui. Până la urmă i-am luat un portofel, un CD pe care și-l dorea și cel mai tare tricou posibil. Eram sigură că îi va *plăcea*.

— Ți-am zis eu, mi-a repetat Lee pentru a mia oară pe ziua aia, când ne-am întâlnit la mașină. Ți-am zis eu că e mâncat? Ei? Ți-am zis?

Am râs.

— Da, bine, am înțeles! Ai avut dreptate.

El a suspinat, mulțumit, și și-a pus în portbagaj sacoșele cu cumpărături.

— N-o să mă satur niciodată să te aud spunând asta, Elle!

Mi-am dat ochii peste cap și am urcat în mașină.

— Tot nu-mi vine să cred că ești OK cu plecarea lui la Harvard, mi-a spus Lee, odată așezat la volan.

Mi-a pierit zâmbetul.

— Nu sunt OK, Lee! Chiar deloc. Nu vreau să plece. Dar nici nu pot să-l țin aici, să-i spun să se ducă la San Diego sau ceva de genul. Nu pot să fac asta! Trebuie să se ducă! Își *dorește* să se ducă!

— Atunci o să încercați ceva la distanță?

— Da. Cel puțin, așa ne gândim. Deocamdată. Nu știi, Lee, poate până se termină vara ne răzgândim. Dar deocamdată am zis că o să încercăm.

— Numai să nu uiți ce ți-am spus, bine? Dacă nu merge, eu sunt aici să adun cioburile.

I-am strâns mâna. Mi-a strâns-o și el.

Eram bucuroasă că venise vara și se terminase școala. Asta însemna că nu mai trebuia să suport mereu întrebările despre Noah. Bine, fetele m-au sunat și am vorbit cu ele, le-am spus tot felul de amănunte pe care voiau să le afle. Mă așteptam să mă satur de întrebările lor, dar nu, îmi plăcea să vorbesc despre Noah. Îmi plăcea pentru că îl iubeam.

Totuși, exista o chestiune foarte presantă despre care pălăvrăgea toată lumea: petrecerea noastră cu costume.

Vorbeam la telefon în trei, cu Karen și cu Olivia, despre apropiatul eveniment.

— Dacă n-aveți încotro, le-am spus eu, râzând, puteți să vă luați, pur și simplu, o rochie de gală și să ziceți că sunteți fata din filmele cu Bond.

— S-ar putea să fac și asta, a spus gânditoare Olivia. Am comandat costumul și nici până acum nu mi-a venit.

— Deci tu și Lee în ce vă costumați? m-a întrebat Karen. Știi că ne-ai spus la un moment dat, dar nu-mi aduc aminte. Internetul mi-a făcut figuri toată săptămâna.

— Eu, în Robin, i-am spus eu, zâmbind.

— Robin, din *Batman*?

— Da. Lee e Batman.

— Mi-am dat și eu seama, a râs Karen.

Telefonul a început să vibreze în mâna mea, așa că l-am luat de la ureche ca să văd cine mă suna.

— Scuze, fetelor, trebuie să închid!

— Care dintre ei e? m-a întrebat Olivia.

— Poftim?

— Care dintre frații Flynn? a clarificat Karen. Unul dintre ei trebuie să fie.

Am râs.

— Noah.

Amândouă au exclamat la unison „o-o!”, iar eu am râs și le-am spus la revedere. Apoi m-am culcușit în perne și am început să zâmbesc când i-am auzit vocea lui Noah. Nu vorbeam despre nimic deosebit, dar asta nu conta; eram fericită că vorbeam cu el.

Deci asta face dragostea din om, mă gândeam, în timp ce Noah îmi povestea despre programul de fotbal de la Harvard. Chiar îl transformă într-un sentimental.

Fiindcă, sincer, nu dădeam doi bani pe nimic legat de fotbal; dar Noah părea atât de încântat, încât m-am trezit ascultându-l cu mare atenție și dorind să-mi spună cât mai multe.

Iubirea mă făcuse și mai bleagă decât eram.

Dar știi ce? mi-am spus eu, zâbind larg, nici măcar nu-mi pasă.

— Uau! am făcut eu, ridicându-mă. Nici nu-mi vine să cred că s-a terminat școala.

— Mie-mi spui?! Dar mai ciudat e că la anul o să fim noi absolvenții, mi-a zis Lee, dându-mi un cot și făcând semn cu capul spre scena pe care profesorii începuseră să o părăsească.

— Asta chiar că e ciudat!

— Parcă ieri eram copii, nu? Ne duceam la tabăra de fotbal, la tabăra de baseball... La petreceri cu costume...

Am râs.

— Da, ei, avem inimă de copil.

M-am uitat în jur, încercând să descopăr prin marea de robe bleumarin familiarele plete negre și nasul strâmb. Părinții lui Noah se duseseră deja la el să-l felicite.

— Mă bucur că a ajuns aici, suspinase mama lor când ne așezaserăm. Credeam că o să fie exmatriculat înainte de a absolvi. Și la anul, Harvard...

Dar n-avea cum să-și ascundă mândria din voce.

Și eu mă bucuram pentru el. Serios, mă bucuram.

Doar că mi se strângea puțin stomacul când mă gândeam că o să plece. Nu voiam să plece.

Nu era corect.

Oricât de copilăresc ar fi fost să gândesc așa, nu mă puteam abține. De ce trebuia să fie Harvardul în celălalt capăt al țării? De ce mă îndrăgostisem tocmai *acum* de el?

— Și voi faceți șaptesprezece ani, copii, continuase ea. Dumnezeu! Șaptesprezece ani! Doar gândiți-vă! La anul vă duceți la facultate și...

— Mamă! intervenise Lee, înainte să apuce tatăl lui s-o spună, nu începe să plângi!

— Nu plâng! protestase June, dar vocea îi cam tremurase.

Stăteam printre tinerii zâmbitori, îmbrăcați în robele lor de absolvire, și mândrele lor familii. Mi-am întins gâtul, încercând să-l zăresc pe Noah. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Lee cum se uita în spatele meu, am dat să întorc capul să văd la ce se zgâia și...

— Bău!

Am tresărit, efectiv am sărit în sus și chiar am țipat ușor, ceea ce a atras asupra mea o groază de priviri curioase. Lee a început să râdă, ca și fratele lui, care mi-a oferit unul dintre zâmbetele alea rare.

L-am plesnit în joacă și m-am uitat urât la el, cu inima încă bubuind.

— Ești așa de infantil, Noah Flynn, zău! m-am stropșit la el. El mi-a oferit zâmbetul lui inconfundabil.

— Dacă ai fi văzut ce față aveai!

— Termină!

Asta l-a făcut să râdă și mai tare.

— Hei, a spus Lee. Felicitări! Chiar ai reușit!

Noah a hohotit din nou.

— Mie îmi spui?! Dar va trebui să duci mai departe numele Flynn, să știi. Să intri în cât mai mult în belele și să eviți la mustață exmatricularea.

Lee s-a amuzat copios.

— Da, chiar cred că așa se va întâmpla.

Noah a ridicat din umeri.

— Treaba ta!

Mi-a înconjurat umerii cu brațul.

— Ești OK, Elle?

M-am strâmbat puțin la el, dar zâmbetul ăla care îi făcea gropiță în obraz nu mă lăsa nici măcar să mă prefac că eram supărată; am oftat.

— Deci n-ai nimic să-mi spui că am reușit să termin liceul? m-a întrebat Noah, lovindu-mă cu șoldul. Nicio felicitare? Nici măcar una mică?

— Depinde, am spus eu în glumă.

— Te păstrezi pentru diseară, așa-i?

A mișcat repede din sprâncene, iar eu am roșit; până și mimica lui mă făcea să mă îmbujorez. O clipă mi-am făcut griji că Lee s-ar putea simți aiurea auzindu-l vorbind. M-am uitat repede la el, dar el se maimuțărea melodramatic și se prefăcea că-i venea să vomite.

— Încetează, te rog! a exclamat el, clătinând din cap.

I-am zâmbit și i-am spus lui Noah:

— Felicitări!

— Mulțumesc!

— Acum, facultate!

— Da...

Tăcerea a umplut repede pauza din conversație, și nu era o tăcere ușoară. Lee s-a grăbit să spună:

— Deci ți-ai pregătit costumul pentru diseară, frate?

Noah a pleoscăit și a ridicat un deget spre Lee.

— Bună întrebare... Nu.

— Nu ți l-ai... Noah! am țipat eu, exasperată.

— Hei, abia mi-am amintit să pun benzină ca să ajung la școală pentru festivitate, s-a apărut el. Crezi că am mai avut timp să mă gândesc și la haine de petrecere?

— Flynn! Hai, frate, facem poze! a strigat cineva la el, înainte să am timp să-mi dau ochii peste cap.

— Vin imediat! i-a strigat el tipului.

M-a pupat repede pe buze.

— Ne vedem diseară, Elle! Pa, i-a spus și lui Lee, apoi a plecat să facă poze cu colegii de clasă.

— Iac, a făcut Lee. Ce babalâci!

Am râs.

— Termină...

— Mergem la Batmobil, Robin?

Își trăsese o voce joasă, puțin răgușită.

— Mergem! am spus.

Ne-am zâmbit înainte de a pleca, braț la braț, cât se poate de fericiți: după toată melodrama produsă de relația mea cu Noah, încă îl mai aveam alături pe prietenul meu cel mai bun.

Capitolul 29

— TU EȘTI, Elle? am auzit-o pe June când am intrat în casa lui Lee.

— Da!

A ieșit din birou și mi-a zâmbit.

— Tocmai ascundeam niște chestii, mi-a explicat ea. Ca să nu fie distruse.

Am râs.

— Bună idee! Mă duc sus să mă pregătesc.

— Bine, iubito!

Ea și Matthew urmau să se ducă la o piesă de teatru în seara aia, cu tata – aveau seară liberă și voiau să ne lase singuri la petrecere. Brad avea, a doua zi, meci de fotbal și oricum rămânea peste noapte la un prieten, așa că tata se ducea și el cu părinții lui Lee.

— Apropo, Lee zicea că băieții o să vină mai devreme, ca să mute mobila.

— A, da? Mișto!

— Vrei ceva de băut?

— O să iau ceva de la frigider, mulțumesc!

I-am zâmbit din nou în timp ce intra în sufragerie să mai adune niște lucruri de acolo, apoi am înhățat din frigider două cutii de suc să le duc sus.

Ușa de la camera lui Lee era deschisă, iar el stătea pe pat, cu capul atârnat și cu căștile pe urechi.

— Nu te-am mai văzut de mult.

— Ți-am adus de băut.

— Super!

S-a rostogolit de pe pat și a căzut grămadă pe jos, după care s-a ridicat și a luat cutia de suc.

— Cam și Dixon o să vină la șapte să mă ajute să mutăm canapeaua și alte chestii, apoi să montăm boxele.

— Da, mi-a zis maică-ta.

Mi-am pus cutia de suc pe biroul lui Lee și am scos costumul din geantă. Am ținut rochia întinsă în fața mea și m-am strâmbat.

— Poate o să arate OK pe mine..., am gândit eu cu glas tare.

Fusta avea o despicătură cam prea mare pentru gustul meu, iar bustul mi se părea cam decoltat unde nu trebuie. Era o rochie dintr-un material subțire, metalizat; partea de jos era verde ca smaraldul, iar cea de sus, roșie ca rubinul. Avea și o centură muștar.

— Încearc-o! a spus Lee, cu o voce care părea să vină dintr-o peșteră.

Am ridicat capul, încruntată, fiindcă eram curioasă de ce suna așa, și am început să râd când am văzut că își pusese masca de Batman. Și-a aruncat pelerina peste cap, ca pe un voal.

— Nu mă uit, jur!

Am râs.

— Arăți ca un idiot.

— Sigur nu te uiți în oglindă, Shelly?

— Hahaha, am făcut eu, sarcastic, și m-am strâmbat.

Mi-am dat jos pantalonii scurți și tricoul și mi-am pus rochia. Lee a venit să-mi tragă fermoarul, numai că nu era chiar

așa de simplu. Rochia era cam strâmtă la piept și am simțit că plesnesc vreo două capse când Lee a tras de fermoar. Mi-am pus și centura.

— Frate, are și sutien cu push-up?

— Nu, am găfâit.

Îmi era cam greu să respir cu ea. Dar șlițul nu era chiar atât de mare, iar fusta avea o lungime decentă.

— Nu arată prea rău!

— Sigur?

— Sigur. Pe urmă, alte fete o să arate ca niște târfe. O să fie bine, nu îți face griji!

— Sigur?

A râs.

— Nu, am mințit. Dar serios acum, nu mai ai ce face. Doar dacă nu vrei să îți pui lenjeria intimă și să zici că ești model Playboy?

— Nu, mersi! Cred că rămân la asta.

— Shelly, o să fie bine! O să fii regina balului!

După aproape o oră, părul meu era prins la spate, revărșându-se în cascadă pe umărul stâng, și eram gata. Lee era un Batman super, iar rochia mea de Robin îmi plăcea, deși respiram cam greu în ea.

Părinții lui Lee plecaseră când venise tata și, la nici două minute, s-a auzit soneria.

Probabil că Dixon și Cam se înțeleseseră dinainte; costumele lor nu se puteau potrivi așa dintr-o coincidență. Cam avea o perucă albă, elegantă, ca pe vremuri, și o pălărie de marinar care se potrivea cu uniforma. Iar Dixon era în echipament complet Jack Sparrow: tatuaj spălăcit, tricorn, plus o sabie și un pistol din plastic.

— Comodorul Norrington la dispoziția dumneavoastră, doamnă! m-a salutat Cam, scoțându-și pălăria și făcând o plecăciune sofisticată, ca să-mi sărute mâna.

Abia m-am abținut să nu râd, cât s-a îndreptat și și-a pus iar pălăria.

— Super costumele! i-am spus eu.

— Autentice! a adăugat Lee.

— Mulțam! au spus ei în același timp și au izbucnit în râs.

— Fratele meu ne-a aranjat o reducere, fiindcă îl cunoștea pe un tip care are un magazin de costume, ne-a lămurit Dixon.

Intrigată, mi-am trecut degetul peste obrazul lui Dixon și l-am întrebat:

— E cumva bronz artificial?

— Nu pune mâna!

Mi-a dat degetul la o parte.

— Ai idee cât de greu e să-ți dai pe față cu șase kile de cacao?

— E cacao? a pufnit Lee. Chestia aia cu care se face ciocolată caldă, adică?

— Sora mea o folosește ca bronzant, atunci când nu are. A zis că merge.

Toți trei am început să râdem când l-am auzit. Nu cu răutate, doar pentru că Dixon primea sfaturi de înfrumusețare de la sora lui în vârstă de paisprezece ani.

— Terminați! a spus el, prefăcându-se supărat.

— OK, OK, scuze! a chicotit Lee. Dar arată mișto.

— Așa sper și eu, a bolborosit el. În fine... Mobila?

— Eu mă ocup de boxe, a spus Cam.

— Și eu îl ajut pe Cam, m-am oferit eu.

— Da, sigur, nu am vrea să ne rupem vreo unghie, nu? a glumit Lee.

— Mai degrabă mi-era teamă să nu-mi stric coafura.

— Frate, i-a spus Dixon, partenera ta e nașpa!

Mi-am dat ochii peste cap și am plecat cu Cam. Lee și Noah cumpăraseră mai multe seturi de boxe pe care puteam să le conectăm la stația cea mare din sufragerie, dar erau într-un dulap, într-un morman de cabluri încurcate.

Nu a durat însă prea mult să le rezolvăm; Dixon și Lee au împins toate mobilele la perete în sufragerie și în sala de jocuri și au eliberat pe cât posibil bucătăria. Se făcuse destul loc pentru o petrecere nebună; nu mai lipseau decât invitații.

Iar aceștia au început să sosească rapid, grupuri, grupuri, chiar la fix.

În scurt timp, casa familiei Flynn răsună de muzică și se umpluse de adolescenți; nu, nu de adolescenți, mai degrabă de o adunătură de personaje din filme.

Erau acolo prințese Disney, zâne, iar Candice reușise o variantă zombi de *Alice în Țara Minunilor*. Prietenul ei era Pălărierul Nebun, costumat à la Johnny Depp (de ce toată lumea se costuma ca el?! Cred că văzusem pe undeva și un Edward Mâini-de-Foarfecă). Karen profitase de părul ei roșcat și se îmbrăcase ca Ginny din *Harry Potter*.

Erau variante feminine și masculine de supereroi, de la Omul-Păianjen la Femeia Fantastică și la Căpitanul America. Warren era Dumbledore și avea o barbă urâtă, pe jumătate dezlipită, fiindcă nu o prinsese bine. Harry Potter părea să fie de bază; eu aș fi zis că va fi plin de agenți 007, nu de jumătate din școala Hogwarts.

Favoriții mei erau clar Tyrone și Jason.

Eu și Lee îi deschiseram ușa lui Tyrone. Stătea acolo, cu bustul gol și cu o pereche de pantaloni sfâșiați, care păreau să fi fost niște blugi obișnuiți tăiați cu foarfeca. Mi-am dat seama imediat pe cine întruchipa; avea părul negru scurt și pielea închisă la culoare specifice personajului.

— La mulți ani pentru duminică! a zâmbit el.

— Mulțumim! Dar, ăăă, ce-ai vrea tu să fii? Cumva un model de la Calvin Klein? l-a întrebat Lee.

— E vârcolacul din *Amurg*, i-am spus eu, cu un ton care s-ar fi tradus „cum de nu ți-ai dat seama”.

Tyrone s-a întors demonstrativ să ne arate coada lipită cu scotch de fundul blugilor.

— Am măcelărit vechiul cățel de pluș al surorii mele, ne-a explicat el.

— Aha...

Apoi s-a auzit un „Bună, copii! La mulți ani!”, iar Jason a apărut pe verandă cu o cămașă bleu descheiată, ca să i se vadă mușchii; părul lui șaten-deschis stătea în sus și era dat cu sclipici.

— Tu cine ești, Monstrul Sclipitor? l-a ironizat Tyrone.

— Tu vorbești? s-a strâmbat Jason. Până la urmă ce ești tu?

— Sunt vârcolac.

— Da? s-a strâmbat el. Ei bine, eu sunt vampir. Vampirul.

— Frate... costumul ăsta e *nașpa*, a chicotit Lee și amândoi am izbucnit în râs.

Tyrone și Jason erau costumați ca Edward și Jacob din *Amurg*. Costumele erau destul de potrivite, lăsând la o parte faptul că Jason nu avea paloarea aia cadaverică, dar își pusese niște colți de plastic.

Părea ceva supraréalist, când te uitai în jur. Un ninja și un marinar jucau biliard cu contele Dracula și cu Rocky Balboa. Sirenele și zânele se sărutau cu pompierii și soldații.

Dar încă nu îl văzusem pe Noah. Și, crede-mă, dacă ar fi fost acolo, l-aș fi observat.

Mă simțeam puțin cam pe dinafară; toate perechile se sărutau, iar ceilalți invitați stăteau de vorbă, părând să se simtă foarte bine.

Dar eram OK. Pălăvrăgeam cu invitații, râdeam și glumeam. Câteva fete m-au întrebat unde era Noah, dar lumea era mult prea ocupată să vorbească despre costume ca să-și mai bată capul cu cel mai recent cuplu.

Aș fi vrut să știu unde era... Dar, sincer? Mă distram așa de bine, că abia dacă am avut timp să mă întreb de ce nu se afla lângă mine.

— Nu-i așa că Faith arată foarte bine în rochia de grecoaică? Am auzit că a fost a bunicii ei.

— Doamne, ai văzut cu ce e îmbrăcată Tammy? Adică, cine ar vrea să fie? Model de la Victoria's Secret?

— Joel e așa de sexy în costumul ăla de marinar, nu? O, Doamne, am impresia că tocmai s-a uitat spre noi. Se uită încoace? Doamne, nu te uita la el! Nu așa de vizibil! O, Doamne, m-a văzut. Repede, prefă-te că-mi spui ceva amuzant!

Cam așa vorbeau fetele, cele care nu se sărutau sau flirtau cu băieții.

Iar băieții? Ei, în mod sigur, nu voiau să afle totul despre relația mea cu Noah și cât de bine sărută.

Am ieșit în curtea din spate și l-am văzut pe Dixon cu niște băieți lângă piscină. Era cam pilit și cânta din toți plămânii „Iu-hu, iu-hu, ce viață de pirat!”

Am râs.

— Și eu care mă întrebam unde a dispărut romul.

Apoi, pe neașteptate, cineva m-a prins de mijloc și am simțit o răsuflare caldă în ureche:

— Bună, sărbătorito!

M-am întors și i-am ridicat puțin pălăria care îi ascundea fața. Nu că aveam nevoie să-l văd, ca să-mi dau seama cine era.

— Deci te-ai hotărât, în sfârșit, să te arăți?

El a râs.

— Da, doamnă!

Avea un costum gri-închis, cu dungi fine și cu pernuțe la umeri, cămașă albă, cravată neagră, niște pantofi extrem de lucioși, în care probabil puteai să te oglindești, și o pălărie din-alea din anii '20, de culoarea fildeșului, cu panglică neagră.

— Al Capone?

Am zâmbit.

— Arăți...

M-a întrerupt și n-am putut să termin; m-a întrerupt, lipindu-și buzele de buzele mele, chiar dacă doar pentru o clipă.

— Să. Nu. Spui. Cuvântul. Āla!

Am răs. Nici măcar nu-mi dădeam seama că toată lumea se uita la noi. În afară de Balul Verii, spre final, nimeni nu prea ne văzuse împreună. Dar, efectiv, nici nu am observat că toți cunoscuții noștri erau aici, la petrecere, și ne priveau plini de curiozitate.

— Dar așa e.

— Nu.

— De ce nu-ți place?

— Sunt cel mai dur tip din școală. Merg cu motorul, mă bat cu băieții. Și tu îmi spui așa? Dintre toate adjectivele, tu pe *ăsta* îl alegi?

— Scuze, dar e atât de potrivit!

A răs și m-a ciupit de nas. M-am strâmbat, dar asta l-a făcut să râdă și mai tare.

— Distracție plăcută, atunci, sărbătorito!

— Hmm, nu încă...

A ridicat o sprânceană, cu capul înclinat pe o parte, ca un cățel curios. I-am zâmbit ca răspuns la întrebarea lui nerostită, după care m-am ridicat pe vârfuri să-i spun la ureche:

— Încă nu mi-am primit sărutul de aniversare.

El a rămas uitându-se lung la mine. Am simțit că inima mi-o luase la goană; poate că nu reușeam să fiu sexy și seducătoare. Fusese o replică stupidă...

S-a aplecat puțin spre mine și abia mi-a atins buzele, dar nu m-a sărutat.

Așa, cu buzele lipite de ale mele, mi-a spus:

— Oare ce s-a întâmplat cu dulcea, naiva și inocenta Elle Evans pe care eu credeam că trebuie s-o apăr de hoardele de adolescenți plini de hormoni?

— S-a întâmplat cabina de săruturi?

A râs din nou; am simțit vibrația râsului în piept, unde îmi țineam mâna.

— S-ar putea.

— Deci acum pot să-mi primesc sărutul? l-am întrebat eu, îndepărtându-mă puțin ca să fac bot.

Nu eram convinsă că fața mea de cățel mergea și cu altcineva în afară de Lee sau de tata, dar merita să încerc.

— Dar știi că încă nu e ziua ta, nu?

— Și? Ce relevanță are?

Și-a dat ochii peste cap, dar m-a pupat pe obraz, apoi mi-a dat mâinile la o parte și s-a îndepărtat. Eu nu m-am mișcat, nici măcar nu am clipit; eram prea șocată. Un pupic pe obraz? Asta era tot?

— Hei, am strigat eu după el.

Nu știu de ce, dar îmi venea să râd, poate pentru că amândoi știam că glumea, dar mi-am păstrat o expresie calmă, serioasă, controlată.

— Crezi că o să scapi așa?

— Sunt Al Capone, a spus el, dur ca un mafiot. Pot să scap din orice.

— Foarte amuzant!

— Așa am crezut și eu, a spus el.

A rânjit, dar ochii îi sclipeau de amuzament.

Nu m-am putut abține și am făcut-o.

M-am strâmbat la el, ba chiar i-am scos și limba, ca un copil.

Noah nu a făcut altceva decât să râdă, un râs adevărat, din toată inima; genul acela de râs din cauza căruia îți dau lacrimile și te apucă durerile de burtă.

— Doamne, cât de iubesc, Shelly! a spus el încet, păstrând încă râsul acela în voce, în ochi și pe față.

Poate era felul în care mă ținea, sau expresia de pe fața lui, sau râsul, nu știu; indiferent care era cauza, am crezut că leșin. Fără glumă, mi-am dat seama în clipa aceea la ce se referă romanele siropoase când spun că ți se înmoaie picioarele și simți că te topești. Și dacă Noah nu m-ar fi ținut de umeri, eram convinsă că m-aș fi prăbușit.

Am simțit că buzele mele se întindeau într-un zâmbet care îl oglindea pe al lui, iar el a spus:

— Mă întorc repede! Du-te și distrează-te, sărbătorito!

— Uau! Cine s-ar fi gândit că o să trăiesc ziua în care ultraprotectorul și violentul frate al prietenului meu o să-mi spună să mă duc „să mă distrez”? am glumit eu. Și să nu-mi spună să am grijă ce beau și cu cine vorbesc sau să facă diverse comentarii legate de felul în care sunt îmbrăcată.

Mă așteptam să-și dea ochii peste cap, să râdă sau să facă o ironie. Dar el mi-a zâmbit, cumva intimidat, cu un aer aproape... vinovat.

— Nu am vrut să fiu răutăcioasă, i-am spus eu.

— Știi. Nu-ți face griji! Dar îmi pare rău pentru asta. Știi tu, că am fost așa de...

— Ultraprotector? Dominant? Nesimțit?

A râs.

— Da. Dar așa, ca să știi: ești foarte sexy în seara asta!
Am zâmbit și am roșit în același timp, făcându-l să zâmbească.

— Acum hai, du-te și distrează-te, Elle, și te găsesc eu un pic mai târziu.

— Bine, i-am spus eu, veselă, și l-am sărutat rapid pe obraz înainte să plec.

Am simțit brusc zeci de ochi îndreptați asupra mea.

Mi-am luat inima în dinți, m-am dus la frigider să iau o cutie de cola și m-am întors să înfrunt ceata de fete care nu mai conteneau să spună ce frumos ne stătea împreună și ce geloase erau ele; ce sexy arăta Flynn și ce noroc aveam eu, și iar ce frumos ne stătea împreună.

— Aș vrea am și eu ce ai tu! mi-a spus Tamara zâmbind.

— Ce? Un băiat rău, dar sexy? m-am încruntat eu, ușor nedumerită.

A râs.

— Nu. Un final ca în basme.

Capitolul 30

MI-AR FI PLĂCUT să fie un final ca în basme.

Petrecerea s-a terminat parcă prea repede. Orele au trecut pe nesimțite și s-a făcut ora unu, iar casa a rămas goală. N-a mai rămas nimeni în afară de mine, Noah, Lee și Rachel. Invitații nu lăsaseră în urmă un dezastru, pentru că nici nu se băuse prea mult.

Am adunat gunoiul, l-am pus în niște saci și l-am dus pe trotuar, iar pe la ora două, Rachel adormise pe canapea, în brațele lui Lee, care moțăia și el.

M-am întins pe cealaltă canapea, cu capul pe picioarele lui Noah. N-aș fi vrut să adorm, ca să petrec mai mult timp cu el. Poate aș fi reușit să-mi țin ochii deschiși, dacă el nu își trecea degetele prin părul meu. Mângâierea aceea era mai liniștitoare decât un cântec de leagăn.

— Noah, am spus eu, dar a ieșit doar un murmur adormit.

— Mmm...

Părea și el pe jumătate adormit. Poate așa era. Aveam ochii închiși și depășisem etapa în care mai aveam suficientă voință să-i deschid.

— La ce te gândești?

A ezitat un moment înainte de a răspunde.

— La noi. La facultate.

Am așteptat cu răbdare să dezvolte răspunsul.

— Nu vreau...

S-a întrerupt din cauza unui căscat și a trebuit să reia.

— Nu vreau să stai să mă aștepți pe mine să vin în vacanță și să nu ai o viață. Știu că sună ciudat venind din partea mea, după ce am încercat atâta timp să te protejez, dar... nu știu. Pur și simplu, nu mi se pare corect... pentru tine, a spus el căscând din nou, să stai să mă aștepți... Sunt obosit. Oricum nu mă pricep la chestiile astea.

Am scos un hohot adormit de râs:

— La „rahaturile emoționale”, adică?

— Da, nu știu. O să facem ce putem și sperăm că o să fie bine. Doar atât putem să facem, nu?

— Să știi că o să-mi fie dor de tine! am spus eu cu o ridicare de umăr, încă gândindu-mă la vorbele lui.

El m-a strâns ușor de braț.

Am rămas tăcuți câteva momente. Știam că nu adormise, fiindcă încă își mai trecea degetele prin părul meu. Am auzit un sforăit puternic care a spart tăcerea, înainte să se transforme iar într-o respirație regulată. Lee. Adormise, deci.

Noah s-a mișcat și mi-a schimbat poziția. Am strâns și mai tare din ochi și am scos un mic sunet de protest, dar pe urmă nu s-a mai mișcat. Se întinsese lângă mine pe canapea și mă ținea lipită de el. Am zâmbit. Am vrut să mă întorc cu fața spre el, dar mi-a luat ceva timp să fac asta, fiindcă eram așa de adormită.

— Elle! a spus el atunci, cu tonul acela grav, care însemna că voia să-mi spună ceva serios.

Eram mult prea obosită ca să vorbim acum...

— Ce e? am șoptit eu somnoroasă, prin întuneric.

— Te iubesc!

M-a sărutat pe frunte. M-am strâns mai tare în el, îngropându-mi capul sub gâtul lui, iar el m-a îmbrățișat.

Am adormit în câteva secunde.

Niciunul dintre noi nu s-a trezit când au venit părinții lui Lee. Niciunul nu s-a trezit când aceștia au umblat prin bucătărie, să-și pregătească o gustare sau când au făcut ordine în restul casei.

Era aproape două după-amiaza când am deschis, în sfârșit, ochii.

Dormisem aproape toată ziua, iar după-amiaza mi-a petrecut-o jucând jocuri video cu Lee. Noah dispăruse undeva, la un cimitir de mașini, să-și ia niște piese pentru motocicletă. Mesajul lui nu mă lămurise prea mult, fiindcă oricum nu mă pricepeam la mecanică; mai mult am bănuit ce voia să facă.

Și apoi a venit ziua mea.

Uite așa, am împlinit șaptesprezece ani.

Am stat până la miezul nopții, ca să-i dau mesaj lui Lee, dar abia dimineață, când m-am trezit de-a binelea și mai leneveam în pat, cu ochii la tavan și la jocurile de lumini pe care le făcea acolo soarele, abia atunci am avut revelația.

Am avut senzația că, în anul care trecuse, mă maturizasem brusc.

Și, ca să fiu absolut sinceră, nu prea îmi plăcea asta.

În primul rând, nu îmi plăcea că maturizarea însemna și decizii importante. Cum ar fi la anul facultatea. Trebuia să mă gândesc la facultate. La naiba, habar n-aveam ce voiam să fac! Până acum mă mulțumisem să merg înainte. Nu mă gândisem prea mult la asta. Pur și simplu, *habar n-aveam*.

Sigur, maturizarea avea și părți bune, cum ar fi să ai un iubit sau să poți conduce mașina, să descoperi cine ești, tra-la-la.

Dar oare era atât de rău că o parte din mine ar fi vrut ca lucrurile să rămână la fel pentru totdeauna? Să dau fuga acasă și tata să-mi lipească un plasture pe genunchi după ce am căzut, să plonjiez cu Lee în piscină și să nu mă intereseze altceva decât cum să fac ca să împrășc mai multă apă decât el.

Apoi ușa de la camera mea s-a dat de perete.

— La mulți ani, trolule!

M-am ridicat în fund și am aruncat cu o pernă în Brad, dar el a închis ușa înainte să-l nimeresc. A deschis-o iar și a spus:

— Scoală-te odată!

— De ce? E opt dimineața!

— Dacă m-am sculat eu, te scoli și tu!

Am observat că era deja îmbrăcat și mi-am dat ochii peste cap. Cam așa era, Brad simțea nevoia acută ca toată lumea să fie trează după ce se scula el. Îmi imaginam că deja îl trezise pe tata să-i dea din dulap un castron ca să-și mănânce cerealele.

— M-am trezit, m-am trezit! Frate!

— Dar ți-am spus „La mulți ani!”, nu? a spus el.

Am oftat.

— Da, mulțumesc, Brad.

— Hai mai repede, bine?

Nu vedeam care era graba, dar el a aruncat perna în pat și a trântit ușa, după care s-a repezit pe scări cu grația unui uragan. Mi-am dat ochii peste cap, dar am zâmbit, apoi am deschis șifonierul să-mi iau ceva de îmbrăcat.

Urma să luăm masa în oraș, dar pentru asta mă îmbrăcam mai târziu. Pentru moment, mi-am luat o pereche de pantaloni scurți de blugi și un tricou. În fiecare an luam masa în oraș de ziua noastră. Era o tradiție de familie. Lee, eu, părinții lui, tata, mama, atunci când trăia, Brad și Noah. Vreo doi ani, când se nimerise să fie și bunicii în oraș, veniseră și ei.

Nu era cazul să mă deranjez prea mult cu părul, așa că l-am strâns în coadă și am coborât.

— În sfârșit! a mormăit enervat Brad când m-a auzit intrând în bucătărie.

— La mulți ani, puștoaico! mi-a urat tata, zâmbind cu gura până la urechi.

Stătea în picioare, lângă masă, pe care era un tort imens. Un tort de ciocolată cu glazură de căpșuni pe care scria cu alb, nu prea caligrafic, „17 La mulți ani!”

— Asta mănânc la micul dejun? am glumit eu, cu speranță.

— Nu chiar. Dar eu și Brad ne-am trezit mai devreme azi să-l facem. Acum pregătesc clătite.

— Da, și nu a vrut să le facă până nu veneai și tu, a bombănit Brad.

Stomacul lui a chiorăit în semn de răspuns, ca un tigru în cușcă ademenit cu carne. Eu și tata am început să râdem.

— A zis că n-are rost să facem de două ori.

— De-asta trăgeai tu de mine să mă scol, mațe chiorăitoare, am spus eu, ciufulindu-l puțin, după care m-am dus să-l îmbrățișez pe tata.

— Cum a fost petrecerea? Ieri nu prea ai avut ocazia să-mi povestești.

— Scuze!

— Nu-i nimic! Ai stat toată ziua la Lee; m-am gândit că ai o mahmureală groaznică și eviți să dai ochii cu taică-tău.

Am râs.

— Nu chiar. De fapt, nu prea s-a băut. Ne-am distrat așa de bine, că n-a fost nevoie, cred.

Era o glumă, dar el, care se fixase acum pe poziția „tată”, și-a luat o față care spunea „nu trebuie să bei ca să te simți bine”.

Restul dimineții a trecut destul de repede, iar pe la douăsprezece și jumătate ne opream în fața unui restaurant de fițe, al cărui nume nici nu știam să-l pronunț. Mă îmbrăcasem cu o rochiță de vară, bleumarin cu floricele galbene. Îmi pusesem niște sandale și ceva bijuterii și îmi lăsasem părul așa cum era.

Am intrat exact după ce ajunsese și familia Flynn. Chelnerul a spus:

— A, deci a venit toată lumea! Să vă conduc la masă!

Am auzit-o pe June întrebându-l pe fratele meu cum a fost meciul de fotbal, iar pe tați stând de vorbă.

M-am uitat imediat la Noah, el mi-a zâmbit, dar până să-i zâmbesc și eu, Lee a venit lângă mine. Mi-am luat ochii de la Noah, ca să-mi îndrept atenția spre prietenul meu.

— La mulți ani! am spus noi la unison, cu niște zâmbete identice pe față.

Lee a râs și mi-a răsucit coada că elicele unui elicopter. L-am îmbrâncit ușor de umăr și l-am îmbrățișat strâns. M-a strâns și el, lăsându-se pe spate, astfel încât o secundă m-a ridicat de la pământ.

— Deci, cum a fost ziua până acum? m-a întrebat el, înainte să ne ducem după ceilalți.

— La fel cum ți-am spus mai devreme: OK. A ta?

— E cazul să mă mai deranjez să repet?

— Nu, am râs eu.

— De fapt, m-am întâlnit cu Rachel. Am stat doar vreo oră cu ea, înainte să plecăm.

— Vai! Ți-a oferit un sărut mare de „La mulți ani”?

M-am strâmbat și am țocăit din buze.

— Păi...

— Vă stă așa de bine împreună! Sunteți ca... Ca Omul-Păianjen și Mary-Jane. Voiam să zic Batman și cineva, dar nu știu cine era iubita lui Batman.

Lee a râs.

— Atunci voi cine sunteți? Frumoasa și Bestia? Tu fiind Bestia, evident. Noah are aceleași gene ca mine, iar eu cu siguranță nu am gene de bestie. Numai uită-te la mine!

M-am uitat la el și m-am strâmbat.

— Oribil!

A râs din nou și ne-am așezat pe cele două scaune de la mijlocul mesei. Noah stătea vizavi de mine, de data asta. Era o schimbare binevenită față de Brad, care tot timpul mă lovea cu picioarele pe sub masă, văitându-se că nu are loc de „picioaraiele mele groase”.

— La mulți ani, Elle! a spus el cu un zâmbet plăcut.

I-am zâmbit și eu.

— Mersi!

— Deci ce ai primit de ziua ta, Lee? a întrebat tata.

— Încă nu știu. Am așteptat-o pe Shelly.

— Dar tu, Elle? m-a întrebat Matthew.

— Eu l-am așteptat pe Lee, am spus eu, râzând.

Ospătarul a venit să ia comanda de băuturi și să ne dea meniurile. Noah își proptise lista pe masă și se aplecase puțin, astfel încât acum nu-i mai vedeam decât coatele și vârful capului.

Mă uitam peste meniul pe care îl vedeam cel puțin o dată pe an, întrebându-mă dacă ar trebui să-mi fac curaj și să încerc altceva sau să iau, ca de obicei, piept de pui cu parmezan și sos barbecue, legume la grătar și cartofi prăjiți.

În clipa aceea, telefonul a bipăit scurt, semn că primisem un mesaj. M-am gândit că era Warren sau cineva care voia să îmi spună „La mulți ani”.

Nu era Warren.

Arăți foarte bine.

Am ridicat capul, dar Noah era ascuns în spatele meniului, părând că nu se uita la mine. Am clipit de câteva ori, apoi m-am uitat la telefon și am apăsat tasta „răspuns”.

Mersi. Chiar nu știam ce să mai spun, așa că am lăsat doar atât – scurt și dulce.

Ce faci mai târziu?

Nu știu. Când, mai târziu?

După tort. Am o idee pentru sărbătorită. La final adăugase și un emoticon care făcea cu ochiul. M-am uitat puțin la mesaj, întrebându-mă dacă avea oare vreo semnificație ascunsă. După cum îl știam eu, probabil avea în minte la ceva siropos, care știa că o să-mi placă.

— Elle, lasă mesajele la masă! m-a certat tata.

— Scuze!

L-am văzut pe Noah zâmbind cu ochii în meniu, tot fără să se uite la mine. Mă gândeam să-i trimit un mesaj să-l întreb la ce se gândise, dar probabil că el asta aștepta, ca să mă necăjească, să-mi spună că e surpriză, numai ca să mă enerveze. Așa că nu i-am dat satisfacția asta. Am băgat telefonul în geantă.

— Mulțumesc! a spus tata apăsat.

— Toată lumea e pregătită să comande?

După ieșirea la restaurant, am plecat cu toții la familia Flynn, ca de obicei, să ne desfacem cadourile și să ne înfruptăm din tortul imens pe care îl făcuseră tata și fratele meu în dimineața aceea.

Părinții lui Lee îi luaseră niște CD-uri și haine. Noah îi cumpărase un set de boxe pentru mașină; a zis că de-asta se dusesse la cimitirul de mașini, să caute niște piese suplimentare. Lee cam bănuise ce CD îi luasem; era și greu să nu bănuiască, după ce, cu vreo două zile în urmă, nu îl lăsasem să-l descarce pe computer, fără să-i spun de ce.

I-a plăcut și portofelul, după care a desfăcut pachetul cu tricoul. Era un tricou albastru, pe care scria I'M WITH STUPID și avea o săgeată îndreptată în jos.

A început să râdă, apoi a luat unul dintre pachetele mele și mi l-a aruncat.

— Mersi, Elle! Deschide-l pe ăsta acum!

— E de la tine?

— Evident. Deschide-l odată!

L-am deschis. Mi-a luat un minut să mă opresc din râs. Îmi luase un tricou galben – de la același magazin – pe care scria I'M WITH STUPID și avea o săgeată îndreptată în sus. Era varianta feminină a tricoului cumpărat de mine.

Apropo de ciudățenii.

— Ce-ați făcut, v-ați vorbit? a glumit tatăl lui, când le-am arătat tricoul.

— Nu, am spus noi în cor și am râs.

— Așa suntem noi, telepatici, a comentat Lee.

Îmi mai luase și niște cărți – cu vampiri, că știa că am o slăbiciune pentru ele –, după care am trecut la un cadou mai mic, ambalat bine și înfășurat cu atâta scotch, că a trebuit să-l rupt cu dinții.

— Ce e? m-a întrebat Brad nerăbdător, în timp ce trăgeam cu dinții de pachet.

— Nu știu, nu vezi că nu l-am desfăcut?

— Nu spun nimic! a glumit Lee.

Zâmbetul lui avea ceva diabolic, care parcă mă făcea să-mi fie teamă să-l desfac...

În sfârșit, am reușit să scap de scotch și am rupt hârtia. Era ca farsa aceea cu obiectul minuscul pus în nenumărate cutii; în cazul meu, obiectul era înfășurat de vreun milion de ori cu o sfoară.

— Ce e? m-a întrebat Brad, încercând să vadă.

Când am văzut ce era, instantaneu mi-au luat foc obrazii și l-am aruncat ca și cum ar fi fost o bombă.

— Lee!

— Ce? Nu vreau să fiu unchi deocamdată! Nu sunt destul de bătrân!

— Și nu puteai să-mi dai asta când eram doar noi?

Știa la ce mă refeream: de ce de față cu tata? Și de ce de față cu părinții lui!

— Și de față cu iubitul tău, să nu uităm!

Am încercat să mă calmez, ca să se ducă roșeața din obraji, dar nu puteam. Tata deja deschisese o discuție cu June și Matthew, încercând cu toții să ignore pachetul de prezervative pe care îl desfăcusem.

Noah s-a întins de pe canapea și a luat pachetul.

— Mersi, Lee! O să-l țin la îndemână.

Nu credeam că era posibil, dar m-am făcut și mai roșie. Mi-am acoperit fața cu mâinile. June a tușit și mi-am dat seama că era imposibil ca părinții noștri să nu fi auzit comentariul.

Lee nu părea deloc deranjat. S-a întins și m-a bătut ușor pe mână, spunând:

— Vreau doar să fii prudentă, Shelly! Încerc să am grijă de tine, atâta tot.

— Nu văd ce e, s-a plâns seminevinovatul meu frate de zece ani. Ce e?

— O chestie pentru oameni mari! i-am spus eu.

— Tampoane, i-a spus Lee.

De data asta i-am dat o palmă peste cap, nu prea tare, totuși.

— Tu, amice, ești pur și simplu insuportabil!

— Știu, a zâmbit el, și a trebuit să râd.

Pur și simplu a trebuit.

Părinții au părut să observe că prezervativele nu mai constituiau tema discuției, iar tata a spus:

— Poftim, Elle!

Mi-a înmânat o cutiuță. O cutiuță lungă, de catifea neagră, ca de bijuterii.

Am luat-o șovăind.

— Ce e?

— Ei, de fapt, ăăă... a fost al mamei tale. Și mereu spunea că vrea să ți-l dea. Am intenționat să ți-l dau la șaisprezece ani, dar am uitat complet de el. Știu că șaptesprezece ani nu are așa mare semnificație, dar... mi-a fost teamă să nu uit și la anul.

A râs puțin, parcă vinovat, apoi a zâmbit trist.

Păstraserăm toate bijuteriile mamei, evident. Nu erau niște lucruri pe care să le arunci. Aveam câteva perechi de cercei care-mi plăcuseră când eram mică și un lăntișor de aur pe care îl purtam uneori. Dar era evident că obiectul din cutie nu era o bijuterie obișnuită.

Am desfăcut încuietoarea aurie și am deschis cutiuța.

Mă gândeam că era un colier – un șir elegant de perle sau ceva de genul. Dar nu era. Era un ceas: un ceas de argint strălucitor, cu pietricele mici de topaz în jurul cadranului. Secundarul se mișca, o liniuță argintie profilată pe cadranul negru. L-am scos cu grijă din cutie. Pietricelele albastre păreau autentice și eram convinsă că era incredibil de scump.

— Sunt pietre prețioase, mi-a spus tata, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— E superb! a spus June, cu un zâmbet matern.

Am crezut că o să plâng. Cred că toată lumea își imagina că o să plâng. Practic, îi vedeam pe toți cum se uitau la mine, așteptând să izbucnesc în plâns și să spun că mi-era dor de mama.

Chiar îmi era dor de mama! Chiar îmi era! Mi-aș fi dorit să mai fie în viață; să fie pe acolo, trebăluind pe la bucătărie, uitându-se la vreo porcărie de telenovelă sau pregătindu-se să plece la serviciu.

Dar nu puteam face nimic în privința asta; acceptasem faptul că nu mai e cu mulți ani în urmă. Oricât de mult mi-ar fi fost dor de ea, oricât de mult aș fi vrut să vină înapoi și oricât aș fi suferit, nu puteam face nimic. Și înțelesesem asta. Plânsul nu avea niciun rost, fiindcă plânsul nu o putea aduce înapoi.

Cred însă că i-am șocat pe toți când am zâmbit și mi-am pus ceasul la mână. Era rece și greu, puțin cam larg, dar îmi plăcea foarte mult.

— Mulțumesc, tati!

El a zâmbit cu un amestec de emoții pe față. Tristețe în ochi, bucurie în zâmbet și o ușurare care îi ștersese ușoara încrunțare a sprâncenei. Apoi a scos încă ceva din buzunar: o altă cutie mică de catifea neagră. Era diferită de cea în care fusese ceasul: nu avea încuietoare aurie și nu se vedea nici vreo îmbinare metalică.

— Acolo sunt cumva cercei care se asortează cu ceasul? am glumit eu.

— Nu, aici e cadoul de anul ăsta. Practic, ceasul e un cadou întârziat...

A râs și a clătinat ușor din cap, încercând parcă să-și alunge tristețea. I-am zâmbit și am luat cutia.

Și chiar mă așteptam să găsesc în ea niște cercei.

La urma urmelor, dimensiunea cutiuței părea potrivită.

Dar nu erau cercei. Nu era nicio bijuterie.

— Mi-ai luat... o cheie?

Am scos cheia din cutie, legănând-o ușor pe deget, încă nedumerită. Apoi mi-a picat fisa.

— Dumnezeu! Mi-ai luat o mașină!

Toată lumea a început să râdă, fie pentru că știau dinainte, fie pentru că, după cum era cazul lui Lee, se prinseseră înaintea mea. Am sărit în picioare și m-am repezit la tata să-l îmbrățișez strâns.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

A râs.

— Nici măcar n-ai văzut-o.

— Da, ar putea să fie cine știe ce vechitură căreia i se oprește motorul de câte ori stai la stop, a glumit Noah.

— Este în garaj, mi-a spus June. Trebuia s-o ascundem undeva, să n-o vezi, nu?

Am fugit afară și am deschis, icnind, ușa garajului.

I-am auzit pe toți ieșind și venind după mine. În garaj era cam întuneric; podeaua era pătată de ulei, iar sculele lui Noah erau împrăștiate peste tot. Bicicleta lui Lee era rezemată de perete. Erau acolo mingi de fotbal european și de fotbal american, plus diverse piese de mobilă vechi sau stricate.

Fix în mijloc era cadoul meu.

Un Ford Escort la mâna a doua. Era bleumarin închis, iar la oglindă erau agățate niște zaruri pufoase de un roz-neon.

— Zarurile au fost ideea mea, a spus tatăl lui Lee. Doar ca să știi.

Am râs, bucuroasă, și m-am aplecat să mă uit în mașină pe geamul deschis din dreptul șoferului. Interiorul mirosea a brad și a piele veche. Nu părea că o să meargă ca unsă sau să aibă un motor prea silențios și probabil nu m-aș fi mirat prea tare ca, la un moment dat, să rămân pe marginea drumului, așteptând o mașină de tractare.

Dar m-am îndrăgostit de ea pe loc.

Nici nu mă așteptam ca tata să-mi ia o mașină nouă-nouță. Nici nu voiam una nouă. Voiam o mașină pe care să nu-mi fie

teamă s-o conduc. Niciodată n-am fost un șofer prea grozav. Acum, în sfârșit, aveam mașina mea!

— Uite, nu o să te mai sâcâi mereu să mă duci cu mașina, Lee! i-am spus eu.

— Să știi că eu cu tine nu merg! m-a anunțat el, încercând să pară serios. Țin prea mult la viața mea, nu, mulțumesc!

Am râs și m-am dus iar la tata să-l îmbrățișez.

— Mulțumesc, îmi place la nebunie!

— Știu că nu-i cea mai grozavă, dar poți să începi cu ea. O să suporte câteva îndoituri și bușituri, nicio problemă.

— Chiar nimeni nu are încredere în abilitățile mele de șofer? Toată lumea a început să râdă, apoi Brad a spus:

— Bine, bine! Acum putem să tăiem tortul?

Ca la un semn, mie și lui Lee ne-au huruit stomacurile în tandem, așa că am spus:

— Fără discuție!

După care ne-am luat la întrecere până în casă.

Capitolul 31

— LA CE TE-AI GÂNDIT, mai precis? l-am întrebat pe Noah.

Punea farfuriile în mașina de spălat vase, iar eu venisem cu paharele. Lee era la mașină, încercând să-și monteze noile boxe. Brad se uita la televizor, iar părinții vorbeau despre... mă rog, despre ce vorbeau ei. Așteptasem ocazia să rămân singură cu Noah, ca să vorbim.

El s-a uitat la mine pe sub brațul cu care se sprijinea de mașină în timp ce puneam vasele acolo.

— Mai devreme mi-ai dat mesaj și mi-ai zis că ai ceva în plan pentru mine.

— A, la asta te referi...

— Da, la asta. Deci, ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

— Dacă ți-aș spune, cum ar mai putea fi o surpriză?

— Bănuiam eu că o să spui așa, am mormăit eu și i-am dat paharele.

Le-a pus în mașină, apoi s-a îndreptat de spate și a închis ușa cu piciorul.

M-a tras în brațele lui și mi-a șoptit la ureche:

— Dacă ți-aș spune că are legătură cu cadoul lui Lee...

Mi-a atins ușor obrazul cu buzele.

Nu știam ce să-i răspund la asta, dar nici dacă aș fi știut, n-aș fi putut să-i răspund; se părea că-mi pierdusem brusc vocea.

Noah a râs încet.

— Totuși nu la asta m-am gândit, a spus el, retrăgându-se puțin ca să-mi zâmbească. Voiam să te duc undeva. Sunt sigur că-ți va plăcea. Dar vreau să fie o surpriză.

— OK...

Am început să-mi storc creierul. Știam că nu putea să mă ducă iar să vedem apusul și artificiile; trebuia să fie altceva... De la o vreme, Noah părea să fie atât de plin de surprize, încât ar fi putut să fie orice.

— Deși, a spus el gânditor, dacă ai vrea să folosești cadoul lui Lee mai târziu...

Am roșit și mi-am îngropat fața în umărul lui, ca să nu vadă. El a râs și m-a sărutat pe creștet, ținându-mă strâns în brațe.

Am ignorat replica lui și l-am strâns și eu.

— Te iubesc!

Cuvintele îmi ieșiseră pe gură ca din reflex și mi se rostogoliseră pe limbă de parcă ar fi fost cele mai firești cuvinte din lume pe care să i le spun fratelui prietenului meu.

El m-a sărutat iar pe creștet și a spus:

— Eu te iubesc mai mult.

Am clătinat din cap, așa cum stăteam, lipită de umărul lui.

Nu a mai spus niciunul dintre noi nimic. Am rămas așa, îmbrățișați, în mica noastră capsulă care ne izola de lume.

— A! Scuze, nu mă luați în seamă, am venit doar să iau ceva de băut!

Ne-am îndepărtat un pic și am văzut-o pe June luând un pahar cu apă. Când s-a întors, ne-a zâmbit. Nu era un zâmbet care să spună „v-am prins”, mai degrabă „ce drăguți sunteți”.

Măcar nu ne sărutam sau ceva.

Atunci chiar că ar fi fost penibil.

Mama lui Noah s-a întors în sufragerie, iar eu m-am uitat la el.

— Deci când ne ducem în locul acela surpriză?

— Acum, dacă vrei. Nu e departe.

— Acum? Serios?

A ridicat din umeri.

— Dacă vrei, da.

Am zâmbit.

— Pot să conduc eu?

— Să conduci spre o destinație pe care n-o știi... Mi se pare o idee foarte bună, nu, Elle?

— Păi poți să-mi spui tu pe unde s-o iau, nu? Te rog, te rog, te rog!

I-am zâmbit cum m-am priceput mai frumos, atât de încântată la gândul că aş putea să-mi conduc noua mașină.

— Bine, bine! Dar n-o să dai vina pe mine dacă o să ghicești unde mergem și o să-mi strici surpriza, nu?

Am râs.

— Până la urmă, ce-i cu fixația asta a ta pentru surprize?

A ridicat din umeri.

— Mi s-a părut că e mai romantic așa decât să-ți zic: „Hei, Elle, o să te duc... să vezi apusul și niște focuri de artificii”, iar ție întotdeauna ți-au plăcut filmele cu povești de dragoste leșinător de siropoase.

— Păi...

Mi-am mușcat buzele, jenată.

— OK, OK, am priceput. Hai să mergem!

— Puțin cam nerăbdătoare?

— OK, deci aici fâ stânga... apoi a doua la dreapta. Ar trebui să găsești acolo un loc de parcare.

I-am urmat instrucțiunile și acum îmi doream să nu îl fi rugat să conduc eu. Eram așa de speriată să nu zgârii mașina,

că trebuise să stau cu ochii ațintiți la drum. Nu mi-am permis să mă uit în jur, ca să-mi dau seama unde mergeam. Nu recunoșteam niciuna dintre străzile astea – nu știam unde mă conducea și cu atât mai puțin care era surpriza lui.

Am găsit un loc în care să parchez, am coborât din mașină și l-am auzit pe Noah trântind portiera.

— OK, am spus, fără să-mi pot reține zâmbetul. Acum poți să preiei conducerea!

El a zâmbit, a urcat pe trotuar lângă mine și m-a luat de mână, trecându-și degetele printre degetele mele. Brațele noastre se mișcau precum un pendul în timp ce mergeam în direcția dinspre care veniserăm.

M-am uitat în jur și mi-am dat seama că nu mai eram în oraș, nici măcar într-un orașel. Anumite case păreau că fuseseră transformate: la parterul uneia era o florărie, la parterul alteia era o brutărie. Tot nu aveam idee unde ne aflam, dar era frumos. Din loc în loc, erau spații verzi, cu iarbă și copaci, iar la pervazuri, flori. Pe drum n-am zărit decât câțiva oameni, dintre care vreo doi care își plimbau câinii, iar din când în când trecea o mașină pe stradă.

Era o localitate mică și liniștită. Am auzit în depărtare clopotele unei biserici. M-am întors spre Noah și, când a văzut că mă uitam la el, mi-a oferit zâmbetul acela, jumătate zâmbet, jumătate rânjet, ca și cum i s-ar fi părut amuzant că nu îmi spune unde eram.

I-am zâmbit și eu și i-am strâns mâna.

— Am ajuns!

S-a oprit, iar eu m-am dat un pas înapoi, lăsându-l să se apropie de magazinul în fața căruia ne opriserăm. Deasupra ușii avea o prelată verde, care i-a umbrit fața lui Noah când a deschis ușa. S-a auzit un clopoțel – avea un sunet suav, care mi-a adus aminte de zâna din *Peter Pan*.

Apoi m-a izbit în plin. Mirosul.

Era un parfum superb: vanilie dulce, cacao tare, o aromă vagă de zahăr topit și un miros de ciocolată care îmi făcea stomacul să chiorăie și îmi lăsa gura apă. Toate mirosurile astea au ieșit din magazin când Noah a deschis ușa, izbindu-mă cu forță și lăsându-mă cu gura căscată.

Am intrat înaintea lui Noah, care îmi ținea ușa deschisă. Îmi aminteam cum acum câteva luni, mă dusesem la ei acasă să-l văd pe Lee, iar eu eram în spatele lui. Știa că eram acolo, dar nici nu se gândise să-mi țină ușa; îi dăduse drumul după el, ca s-o prind. Nu făcuse asta din răutate: era doar Noah Flynn care se purta exact ca Noah Flynn.

N-am putut să nu observ cum îmi ținea ușa acum. Era un gest atât de banal, de neimportant, dar eu i-am zâmbit.

Apoi m-am lăsat învăluită de mirosul de ciocolată. În cofetărie erau niște lămpi care dădeau o lumină caldă, galbenă. Pe jos era un covor întunecat, de culoarea mahonului, iar pereții erau crem. Era acolo o tejghea cu o casă veche de marcat – copilul din mine parcă era încântat să vadă că acea casă de marcat era chiar veche –, genul acela cu butoane ca ale mașinilor de dactilografiat, care zornăie când deschizi sertarul.

Cofetăria arăta la fel de dulce precum mirosea și, când m-am răsucit încet, să mă uit în jur, cu gura în formă de „O” și cu ochii mari de uimire, am văzut toate ciocolatele alea.

Nu știam ce să fac, unde să mă uit mai întâi, ce să-i spun lui Noah.

— Bună, scumpilor! s-a auzit o voce subțirică.

Era genul acela de voce care îți spune clar că îi aparține unei persoane în vârstă, iar când am ridicat ochii de la pralinele de pe geamul tejghelei am văzut o doamnă de șaiszeci-șaptezeci de ani. Era exact genul de persoană pe care ți-ai imagina-o într-o cofetărie.

Grăsuță, cu obraji rozalii și cu părul cărunt, prins într-un coc din care îi scăpaseră câteva șuvițe pe lângă obraji. Purta blugi, o bluză albă de bumbac și un șorț roz cu pete de ciocolată, zahăr, frișcă, glazură, sirop și caramel. Unele păreau vechi de zeci de ani, ca și cum ar fi fost modele pe șorț, dar altele se vedeau clar că erau făcute în dimineața aceea.

— Bună ziua! a spus Noah, trecând în fugă pe lângă mine. Am sunat mai devreme. Numele meu e Flynn.

— A, desigur, desigur! Îmi amintesc. Desigur, am totul pregătit, drăguță. Numai două secunde!

Femeia a zâmbit cu un aer matern, apoi s-a retras cu spațele, destabilizând un teanc de cutii de carton. Din fericire, după sunet se părea că erau goale.

— Hopa-șica!

A îndreptat cutiile, râzând de propria stângăcie. După ce a dispărut în cealaltă cameră, am auzit-o fredonând.

— Ai sunat mai devreme? am întrebat, iar Noah s-a întors să se uite la mine.

Am simțit că buzele mi se întindeau într-un zâmbet.

— Până la urmă, cum ai descoperit locul ăsta?

— Păi, ăăă...

Și-a dres vocea și s-a scărpinat în ceafă.

— Ți-aduci aminte – nu, probabil că nu-ți aduci aminte – când eram mici, iar eu citisem cartea aia, *Charlie și fabrica de ciocolată*, și îmi intrase în cap că eu vreau să merg la fabrica lui Willy Wonka, iar mama mea – și mama ta, îmi amintesc că și ea era cu noi – m-a adus aici, fiindcă zicea ea că seamănă cu cea din carte. Mi-am amintit de cofetăria asta acum vreo doi ani și am luat autobuzul până aici, să văd dacă mai există.

Mi-a luat ceva timp să pricep tot. În primul rând, era atipic pentru el să-mi povestească un lucru atât de personal; în al

doilea rând, când mi-l imaginam copil drăgălaș care visează să viziteze fabrica lui Willy Wonka, îmi venea să râd. Dar nu cu răutate, cu afecțiune.

Totuși, nu cred că ar fi apreciat dacă i-aș fi zis că era dulce, așa că am spus:

— Îmi amintesc. Mie îmi trebuia cartea pentru un referat. La bibliotecă nu mai era, iar Lee mi-a spus că o ai tu, așa că n-are rost s-o cumpăr, dar tu n-ai vrut să mi-o dai.

— A, da!

A râs și și-a mușcat buzele, părând un pic rușinat.

— Ce scuză am inventat?

— Niciuna, am spus eu după o clipă de gândire. Pur și simplu ai zis că nu mi-o dai.

A dat din cap.

— Cam așa cred c-a fost.

— Chiar voiai să te duci la fabrica lui Willy Wonka?

În vocea mea se strecurase un pic de amuzament și iar i-am zâmbit cu gura până la urechi.

— Aveam vreo opt ani, OK? Mai scutește-mă!

Am râs amândoi și chiar atunci a revenit doamna cea în vârstă cu o cutie mare și albă, legată cu fundă mov.

— Poftim!

Noah și-a prins atunci mâinile la spate, legănându-se ușor pe picioare.

Am priceput mesajul și am tresărit.

— Sunt pentru mine?

— Ce, chiar credeai că am uitat să-i iau iubitei mele cadou de ziua ei?

Mi-a dăruit zâmbetul acela șmecher și frumos, iar femeia a râs cu bunăvoință.

— Păi, nu... nici nu mi-am dat seama.

— Shelly! Întotdeauna ți-am luat cadou.

— Odată mi-ai luat o pernă care pârâia când te așezai pe ea.

— Tot cadou se cheamă și aia. Și aveam doisprezece ani, cred, dacă-mi aduc eu bine aminte. Te-ai fi așteptat să-ți iau ceva frumos sau simbolic?

Am râs.

— A, nu...

— Și chiar ai crezut că fix anul ăsta am uitat să-ți iau?

Am ridicat din umeri, stânjenită. Mai devreme, când văzusem că nu îmi dădea nimic, nu îl întrebasesem unde era cadoul meu. În primul rând ar fi fost total nepoliticos. Dar când îmi scrisese în mesaj „am o idee pentru sărbătorită”, mi-am închipuit că acesta era cadoul lui, să mă ducă undeva, chiar dacă mergeam acolo doar să ne sărutăm.

Am luat cutia din mâinile doamnei.

— Mulțumesc!

— Câte una din fiecare, a spus ea. Mă rog, câte au putut încăpea pe două rânduri. Dar am avut grijă să fie cele mai bune. Sper că nu ești alergică la nuci, drăguță.

— Nu!

Mă bâlbâisem doar pentru că vorbise așa de repede, cu un soi de veselie care părea să facă parte din personalitatea ei plăcută.

A zâmbit.

— Bine, bine, bine! Păi, dacă vreți, mai uitați-vă pe aici; sau poate vreți să stați să mâncați ceva... În cazul ăsta, vă servesc imediat.

— Ăăă...

M-am uitat la Noah. N-aveam idee dacă veniserăm aici doar ca să luăm pachetul sau mai avea alte planuri. Vreau să spun, în ultimul timp era plin de surprize.

El a ridicat mâinile în sus și a clătinat din cap, zâmbind ușor.

— La tine sunt cheile de la mașină.

M-am răsucit să mă uit în jur, zâmbind larg.

— O, da!

— Să-ți spun eu ce am bun, a spus doamna, îndreptându-se spre una dintre vitrine.

A tras iute un sertar și a scos o tavă; eu plecasem după ea, cu Noah în spatele meu.

Era o tavă cu nenumărate pătrățele de ciocolată, iar pe fiecare bucățică scria ceva minuscul, cu atâtea înflorituri, încât era, practic, ilizibil. Ai fi zis că sunt bucățele tăiate dintr-un calup mai mare, iar aroma care îmi gâdila nările și se instala pe papilele mele gustative mă făcea să salivez.

— Asta, a arătat ea, are granule pocnitoare. Cea mai ciudată senzație din lume, cu granulele pocnitoare! Iar asta are aromă de mango. Am câteva cu arome de fructe.

— Și de portocală? a întrebat Noah și l-am simțit lipindu-se de mine, cu mâna pe brațul meu, ca să se uite în tavă.

— A-ha, uite-o aici!

A luat o bomboană și i-a dat-o lui Noah. El a luat-o și a băgat-o în gură.

— Asta este tava mea cu mostre, mi-a spus ea, citindu-mi parcă gândurile. Te rog, drăguță, servește-te!

După ce a spus asta, mi-a întins tava și m-a lăsat s-o studiez în voie.

S-a auzit clopoțelul de la ușă, eu m-am uitat peste umăr și am văzut o femeie intrând în cofetărie.

— Bună, Mabel! a spus proprietara magazinului.

M-am întors la tava mea.

Noah a întins mâna peste umărul meu și a luat o bomboană la întâmplare. A părut că se îneacă, iar, când m-am uitat la el, fața lui era schimonosită de scârbă, dar a înghițit, cu greu.

— Cocos!

Am râs.

— Aha. Păi poate ar fi trebuit mai întâi să citești ce scrie pe ea, tăntălăule!

— Am încercat, mi-a șoptit el la ureche.

Mi-am înăbușit râsul și am șovăit, mișcându-mi degetele prin aer și încercând să mă decid ce să aleg. Ciocolată albă? Ciocolată amăruie? Una cu bombonele colorate? Cu cafea, cu fructe, cu ciocolată solidă?

Mi-au atras atenția cuvintele caligrafiate „fagure de miere” și am ales-o pe aceea. Într-un fel, mă bucuram că scrisul bătrânei doamne era așa de greu de citit. Dacă aș fi văzut toate aromele acelea, probabil aș fi vrut să încerc câte una din fiecare.

Am mai luat vreo două și ne-am dus la casa de marcat.

— Și de cât timp sunteți voi împreună? ne-a întrebat femeia aceea, Mabel.

— Ăăă...

— De două luni, a răspuns Noah. Dar, practic, ne știm de când ne-am născut.

— Ei, asta chiar că e dulce ca bomboanele! Știți, întotdeauna mi-a plăcut să văd cum vin aici cupluri tinere și pot să spun că dacă aș fi făcut un panou de onoare cu toate cuplurile alea, pe voi v-aș fi pus chiar în frunte.

Am râs.

— Suntem un cuplu dulce, nu?

Am observat că Noah s-a strâmbat auzind cuvântul, dar nu a spus nimic, doar și-a scos portofelul și i-a întins banii vânzătoarei. După ce am băgat cutia în sacoșă, femeia ne-a dat o cutie de caramelle.

— Pe astea vi le ofer din partea casei, a spus ea, zâmbind.

— Vai, nu trebuie...

— E ziua ta, nu?

Am dat din cap.

— Ei, atunci „La mulți ani!”

Am zâmbit.

— Mulțumesc.

Noah m-a prins cu brațul de talie. M-am rezemat de el automat, cu capul de umărul lui. Încă o dată romantica din mine, obsedată de clișee, s-a întrebat cum de ne potriveam așa de bine, ca două piese dintr-un puzzle, când aveam personalități atât de diferite. Noah m-a sărutat pe tâmplă și, în clipa aceea, am simțit că nu îmi mai păsa că nu eram potriviți unul pentru celălalt sau că el avea să plece în curând la facultate; am simțit că pur și simplu îl iubeam.

Capitolul 32

TIMPUL A ZBURAT. Am plimbat căteii vecinilor de câteva ori, nu pentru că aveam nevoie de bani, doar ca să-mi umplu timpul. Uneori venea și Noah cu mine.

Cum tata avea de lucru, m-a șantajat să-i duc pe Brad și pe prietenii lui încolo și înapoi cu noua mea mașină: în parc, la fotbal, la film sau la un *milkshake*.

Aș fi refuzat, dar tata mi-a spus:

— Scumpete, vrei să fiu un tată care îți impune o oră la care să fii acasă de la întâlnire sau care să aibă reguli stricte pentru iubitul tău? Fiindcă pot să fac și asta.

— Mă șantajezi cu Noah, ca să-l plimb pe Brad cu mașina?
A dat din cap.

— Nici acum nu sunt prea încântat de relația voastră, Elle.
Nici nu-ți dai seama cât de indulgent sunt.

Așa că am lăsat-o baltă.

În plus, chiar ajungeam târziu acasă; leneveam toată ziua la piscina familiei Flynn, seara mă uitam la film cu Noah, cu Lee și cu Rachel, care stăteau pe cealaltă canapea și, după aceea, pierdeam noțiunea timpului rămânând cu Noah.

Într-o zi, în luna de dinaintea plecării la mare, făceam plajă la piscină. Erau mai multe fete acolo: Lisa, care încă se mai întâlnea cu Cam, Rachel și May. Noah era în oraș cu niște băieți de la fotbal.

— Măine e ziua fetelor, a anunțat Lisa de pe șezlongul ei. Tocmai mă pregăteam să intru în piscină, eram cu tricoul deasupra capului, și m-am oprit.

— Super! a spus Rachel.

Mi-am scos tricoul, l-am aruncat pe șezlong și mi-am dat jos și ochelarii de soare.

— Elle, vii?

— Hai, vino! O să fie mișto! a spus Lisa, veselă.

— Ce o să fie mișto? a întrebat Cam, ieșind din piscină pe neașteptate.

Și-a scuturat părul ca un cățel, și așa, ud, a sărutat-o pe Lisa pe obraz, apoi a rămas în picioare.

— Vai, Elle, nu-mi spune că ai de gând să faci vreo ghidușie! Am râs.

— Nu.

— Ne ducem la shopping, a spus May.

— Fără Lee, a completat Lisa.

— Ce vreți să faceți fără mine? Shelly? Rachel? Pentru ce vreți să mă abandonați?

— Pentru shopping, am răspuns în același timp eu și Rachel, apoi am început să râdem.

— Tu? La shopping? Fără mine, stilistul tău personal? Lee părea îngrozit.

— Dar îmi luați și mie un *milkshake*?

Am râs.

— Bine.

— Deci rămâne stabilit, da? a întrebat Lisa.

— Da.

De fapt, eram cumva măgulită că mă includeau într-o chestie la care nu era prezent și Lee. Numai că mi-era teamă că n-o să mă simt în largul meu, fiindcă nu prea obișnuiam să ies cu fetele.

— Haide, Elle, n-o să fie chiar așa de rău, mi-a spus Dixon, sprijinindu-se în coate de marginea piscinei. Ai putea să cumperi niște lenjerie sexy pentru Flynn.

Nu știam cum să reacționez la asta: să râd sau să roșesc. Le-am făcut pe amândouă.

Apoi Lee a sărit în piscină chiar lângă el și l-a umplut de apă. Cred că Dixon a înghițit cel puțin un litru de apă și și-a dat drumul în piscină, bolborosind, în timp ce noi râdeam.

— Frate, așa vorbești cu Shelly a mea? a protestat Lee, cu un aer dramatic.

Spusese „Shelly a mea”, cum ar fi spus „surioara mea”. Apoi a adăugat:

— Apropo de scârbos.

— Deci așa? l-am provocat eu.

— Deci așa!

M-am ridicat în picioare și m-am uitat la el cu o privire inocentă, după care am strigat:

— *Bombă!*

Până la urmă, chiar a fost distractiv la shopping. Într-un fel, mi s-a părut cam aiurea să merg la cumpărături cu fetele, și nu cu prietenul meu, dar mi-a plăcut.

Ziua următoare mi-am făcut bagajul, împachetam și despachetam, după care iar goleam valiza și o luam de la capăt. Întotdeauna îmi fusese greu să-mi fac bagajul pentru excursia la casa de vacanță. Până la urmă, totuși, mi-am luat aceleași lucruri ca de obicei. De ani de zile ne duceam în fiecare vară la casa de vacanță a familiei Flynn.

Aș fi vrut ca lucrurile să se petreacă la fel cum se petreceau de obicei, dar știam că nu avea să fie așa. Noah și cu tatăl lui urmau să plece mai devreme cu două zile, ca să vadă campusul

de la Harvard. Venea și Rachel vreo două zile, nu că asta mă deranja, chiar mă bucuram să stau într-o companie feminină, nu doar cu June, cum se întâmpla de obicei.

Și cu toate că până și casa părea la fel ca întotdeauna – cu dușumelele pline de nisip și cam micuță pentru atâția oameni, cu varul jupuit, cu podeaua care scârțâia și cu piesele alea des-perecheate de mobilă care mie îmi plăceau așa de mult –, era altfel. La început, am crezut că va fi la fel ca înainte.

În ziua în care a venit Rachel, seara am ieșit cu toții la restaurant, iar eu și Noah ne-am purtat ca un adevărat cuplu; odată, când ceilalți pleaseră în oraș, mi-a pregătit cina și după masă ne-am plimbat pe plajă. În momente de genul acesta îmi dădeam seama cât de mult se schimbase situația și că nimic nu va mai fi ca înainte.

Nici măcar relația mea cu Noah.

Nu știam ce avea să fie după ce pleca. Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu voiam să umbresc timpul pe care îl petreceam împreună. Îmi tot spuneam că o să trecem râul când o să ajungem la el, dar...

Nu eram convinsă că o să putem să-l trecem nici-atunci, ca să fiu sinceră.

Era aiurea să încerc să mă împart între prietenul meu cel mai bun și iubitul meu. Mă bucuram că Lee era acum cu Rachel; așa nu mă mai simțeam vinovată că petreceam atâta timp cu Noah.

Ne duceam împreună la film și era așa de plăcut să ne purtăm ca un cuplu normal, după ce ne întâlniserăm pe ascuns atâta timp! Nici acum nu-mi venea să cred cât de mult se schimbaseră în ultimele luni.

Deși odată, când îl duceam pe Brad în parc să joace fotbal cu prietenii lui, l-am văzut bătându-se cu unul dintre băieții cu care juca, iar restul echipei îi încuraja.

Oricât de mult reușisem să-l schimb eu, rămăsese tot băiatul rău alături de care crescusem. Într-un fel, îmi plăcea. Era cumva liniștitor să știu că nu-și pierduse complet latura aceea negativă, care, de fapt, mă făcuse să mă îndrăgostesc de el.

Dar motocicletă... Mereu încerca să mă convingă să mergem cu ea, spunea că e mai rapidă și mai simplu de parcat decât mașina; ba chiar voia să mă învețe să merg cu ea. Dar eu am rămas pe poziție: detestam motocicletă.

Și iată-ne la aeroport, ascultând anunțul de la difuzor care spunea că începuse imbarcarea pentru zborul opt-zero-cinci spre Boston și toți pasagerii erau rugați să meargă la poarta cinci...

Stăteam acolo cu Noah și am simțit că mă strângea mai tare de mână. Și-a pus rucsacul pe umăr cu mâna liberă.

— Ei, cam asta e! a spus Lee.

I-am eliberat mâna lui Noah, astfel încât cei doi frați să se poată îmbrățișa în stilul lor băiețesc, bătându-se cu palma pe spate.

— Baftă!

— Încearcă să nu te iei prea des la bătaie, fiule! l-a sfătuit Matthew, bătându-l ușor pe spate, dar vorbindu-i pe un ton autoritar.

Noah a dat din cap, însă toată lumea își dădea seama că, de fapt, nici nu era atent.

— Să ne suni când ajungi, i-a spus June și l-a îmbrățișat.

Își luase un aer zâmbitor, dar se vedea din ochii ei cât de tristă era că băiețelul ei se făcuse mare și pleca în celălalt capăt al țării la facultate, părăsind cuibul. A înghițit în sec, ca și cum s-ar fi străduit să nu plângă.

Și, la naiba, nu era singura!

Nu voiam să-l pierd. Nici acum nu voiam să plece, dar nu era alegerea mea. Știam că exista o șansă ca relația noastră să nu meargă, totuși.

Și știi ceva?

Eram OK cu asta.

Nu toate iubirile durează veșnic, doar cele din basme. Poate că aveam să mă îndrăgostesc de o sută de ori până îl găseam pe cel alături de care urma să-mi petrec viața, poate că acela o să fie Noah sau poate nu. Știam că s-ar putea să se termine și nu voiam asta, dar dacă așa avea să fie, urma să mă descurc.

Poate că aveam să mă aleg cu inima frântă, așteptând să apară vreun tip care să mă vindece; dar până atunci, eram fericită să-l iubesc pe Noah, chiar dacă el era tocmai la Boston. Trăiam în prezent.

Dar *mi-aș fi dorit* ca relația noastră să dureze; romantica disperată din mine încă mai trăia.

M-am îndreptat spre poarta de îmbarcare cu Noah. În fața femeii care verifica documentele de călătorie se formase o coadă. El m-a strâns de mână și s-a întors cu fața la mine.

— O să meargă, mi-a spus el. Într-un fel sau altul.

— Acum cine e un prostuț romantic? am glumit eu.

— Ne vedem peste câteva săptămâni! mi-a spus el.

După un moment, a adăugat:

— O să-mi fie dor de tine!

— Și mie o să-mi fie dor de tine!

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat, apoi am revenit cu picioarele pe pământ.

— Măcar încercăm. Nu poate să spună cineva că nu încercăm.

— Pesimistă ca întotdeauna, nu-i așa, Shelly? a glumit el, ciupindu-mă de nas. Te sun când ajung!

— Ai face bine s-o suni întâi pe mama ta, i-am spus eu. O s-o ia razna dacă nu-i zici că ai aterizat cu bine.

— Cred că ai dreptate! a râs el și m-a luat de mijloc.

— Ultimul apel pentru pasagerii zborului opt-zero-cinci spre Boston...

Am oftat și l-am strâns tare în brațe, inspirându-i parfumul. Îl cunoșteam atât de bine, dar acum parcă aș fi vrut să-l fixez permanent în simțurile mele. M-a strâns și el, și am încercat să fixez în memorie și senzația asta – brațele lui în jurul meu, fața lui în părul meu.

— Te iubesc! mi-a șoptit el la ureche.

— Te iubesc! i-am răspuns eu, trezindu-mă deodată că trebuia să-mi rețin lacrimile care începuseră să-mi înțepe ochii. Așa de mult!

— O să încercăm, mi-a spus el, blând, apoi m-a sărutat și i-am simțit buzele moi și dulci.

Aveau gust de vată de zahăr, exact ca atunci când ne sărutaserăm prima oară: își cumpărase vată de zahăr de la un magazin de dulciuri din aeroport.

— De dragul trecutului!

Degetele mele se jucau în părul lui de la spate, iar când m-a sărutat, am simțit aceleași scânteii cunoscute în mine. Era ca și cum toată fericirea, toată tristețea, toate speranțele și toate temerile, tot ce aveam noi era în acel sărut. Ne-am despărțit după un timp care mie mi s-a părut un secol, iar el și-a lipit fruntea de fruntea mea.

— Trebuie să plec! a murmurat el.

— Vorbim mai târziu! Noroc!

A pornit spre poarta de îmbarcare, cu spatele, zâmbindu-mi.

— Noroc? Shelly, uiți că vorbești cu Flynn! N-am nevoie de noroc.

Am râs și nu am fost prea șocată când am simțit o lacrimă pe obraz; i-am simțit gustul sărat în colțul gurii, acolo încă unde mai stăruia amintirea sărutului.

— Idiot dependent de violență ce ești!

El mi-a făcut cu ochiul, râzând, și s-a făcut nevăzut pe poartă.

Câteva minute mai târziu, eram la fereastră, uitându-mă la avionul care rula pe pistă și am simțit că lângă mine a venit cineva și m-a luat de umeri. Mi-am rezemat capul de umărul lui Lee. El nu a spus nimic, dar nici nu trebuia. Era acolo, lângă mine, exact așa cum o să fie întotdeauna.

Când avionul lui Noah a început să prindă viteză și să se ridice în aer, mi-am dat seama că zâmbesc, un zâmbet trist.

Poate că relația mea cu Noah chiar avea să meargă. Speram să fie așa. Îmi țineam degetele încrucișate. Dar poate că relația mea cu Noah nu avea să meargă, poate că aveam să întâlnim pe altcineva, sau poate urma să ne îndepărtăm, sau poate că o relație la distanță nu era potrivită pentru noi. Dar indiferent ce avea să se întâmple, știam că întotdeauna o parte din inima mea îi va aparține lui Noah Flynn, durul școlii; o mică părticică din inima mea avea să fie mereu a lui.

Indiferent ce va fi, mi-am spus, uitându-mă după avionul lui Noah, o să fie bine.

— Și când te gândești, mi-a spus Lee, că toate astea au pornit de la o cabină de săruturi.

Am râs, împingându-l ușor, și a râs și el, strângându-mă o clipă, apoi ne-am întors cu spatele spre pista goală și spre avionul care dispăruse undeva, pe cer, și am plecat.

Mulțumiri

În primul rând aș vrea să mulțumesc echipei de la Random House, în special redactorului meu, Lauren, care a fost genială. De asemenea, aș vrea să mulțumesc echipei de la Wattpad și tuturor celor care m-au urmărit. Cu toții m-ați ajutat să devin scriitoare și vă sunt extrem de recunoscătoare pentru acest lucru. Nu aș fi ajuns aici, dacă nu erați voi.

Le mulțumesc profesorilor mei și celui mai bun director de școală pentru că mi-au permis să mă ocup și de altceva, nu doar de lecții. Sprijinul și încurajările dumneavoastră permanente au fost neprețuite.

Tuturor celor de la Fishbowl (sau cum a spus cineva, sala comună a elevilor), sunt norocoasă că vă am. M-ați inspirat și m-ați sprijinit atât de mult, chiar dacă nu v-ați dat seama. Amy, Caroline, Kate, Abi, nu știu ce aș fi făcut fără voi. Îți mulțumesc, James, pentru că m-ai încurajat și mi-ai spus să nu renunț niciodată. Și ție, Aimee J, îți mulțumesc pentru veselia pe care ai adus-o în viața mea.

Mulțumesc familiei mele. Toți ați sprijinit incredibil de mult hobby-ul care mi-a ocupat destul de mult timp și (sper) noua mea carieră.

Și nu în ultimul rând, aș vrea să-i mulțumesc profesorului meu de engleză, domnului Maughan. Entuziasmul cu care predați și interesul pe care l-ați manifestat pentru scrierile mele m-au motivat foarte mult.

Cuprins

Capitolul 1	7
Capitolul 2	13
Capitolul 3	31
Capitolul 4	38
Capitolul 5	50
Capitolul 6	56
Capitolul 7	69
Capitolul 8	77
Capitolul 9	94
Capitolul 10	103
Capitolul 11	124
Capitolul 12	135
Capitolul 13	148
Capitolul 14	154
Capitolul 15	166
Capitolul 16	175
Capitolul 17	191
Capitolul 18	207
Capitolul 19	216
Capitolul 20	225

Capitolul 21	236
Capitolul 22	245
Capitolul 23	259
Capitolul 24	273
Capitolul 25	285
Capitolul 26	292
Capitolul 27	305
Capitolul 28	313
Capitolul 29	319
Capitolul 30	330
Capitolul 31	344
Capitolul 32	355
<i>Mulțumiri</i>	363